Paine, Charlotte – Paradoxul iubirii – v.0.9

Capitolul 1

Umbra avionului se aşternu peste vârfurile copacilor. Alanna Powell se uită pe fereastră, iar inima îi bătu mai repede când reuşi să vadă aeroportul. Părul blond închis îi încadra chipul frumos. Bărbia ascuţită avea un aer voluntar, iar ochii violeţi, cea mai atrăgătoare trăsătură a ei, străluceau. Totuşi, buzele fin conturate trădau o urmă de vulnerabilitate.

Când avionul atinse pista de aterizare, se uită cu şi mai multă atenţie spre terminalul „Sosiri", cu toate că ştia că era imposibil să-l zărească pe Kurt de la o asemenea distanţă.

Alanna simţi un nod în gât: dacă n-o va aştepta? Cu o mişcare hotărâtă a capului, alungă acest gând. Îi telefonase cu o zi în urmă să-l anunţe că se întorcea de la Minneapolis şi acceptase s-o întâmpine la aeroport

fără să stea pe gânduri. Nici măcar nu aşteptase explicaţia, pregătită cu grijă, despre faptul că voia să le facă o surpriză părinţilor ei.

Ce făcea dragostea din oameni! Nu-l văzuse pe Kurt de două luni, de la vacanţa de Paşte. Atunci îi arătase foarte clar că era atras de ea, dar ştia că foarte multe se puteau întâmpla în acest interval.

Avionul se opri, iar ea îşi desfăcu centura, grăbindu-se spre ieşire, alături de ceilalţi pasageri. Îşi aranjă instinctiv ţinuta; nasturii fustei erau încheiaţi, cu excepţia ultimiilor doi care permiteau picioarelor zvelte să se dezvăluie la fiecare pas.

Kurt nu se vedea printre persoanele care veniseră în întâmpinarea pasagerilor. Îşi privi ceasul şi văzu că avionul aterizase la timp. Poate că fusese reţinut, îşi spuse ea,

mergând din ce în ce mai încet.

O figură familiară de bărbat era aplecată asupra unei ţâşnitori, iar inima ei tresări, plină de bucurie. Toate temerile ei dispărură în momentul în care-l recunoscu.

— Kurt! exclamă ea.

Alergă spre el, abia atingând podeaua.

— Am crezut că ai uitat de mine!

El se ridică şi se întoarse, iar Alanna îi sări în braţe. În ultima clipă, îşi dădu seama de greşeala făcută.

— Tu!

În vocea ei se simţea furie şi surprindere, în egală măsură, dar era prea târziu să se îndepărteze, pentru că el îi înconjurase talia cu braţele.

— Nu te opri acum!

Un zâmbet cinic îi înflori pe buze.

— Dacă tot ţin locul fratelui meu, aş putea să primesc şi sărutul care i se cuvine!

— Nu!

Mâna lui se încleştă cu vigoare în părul ei arămiu, ca s-o împiedice să se mişte. În ciuda împotrivirii, tânăra nu putu scăpa nici de sărutarea apăsată, nici de îmbrăţişarea puternică.

În secunda următoare, îi dădu drumul. Ochii lui albaştri, pătrunzători, se fixară asupra obrajilor ei, roşii ca focul.

— Cum îndrăzneşti! şuieră ea, furioasă.

Cu ochii pe jumătate închişi, bărbatul o privi cu atenţie şi un zâmbet larg îi apăru pe buzele care, cu doar câteva clipe în urmă, o sărutaseră.

— Dă-mi biletul, ca să-ţi iau bagajele. Îţi sugerez să te duci în maşină, să te calmezi şi să-ţi îngrijeşti mândria rănită.

Îşi roti semnificativ privirea, atrăgându-i atenţia asupra oamenilor din jurul lor. Tonul lui zeflemitor n-o

ajuta deloc. Alanna scotoci furioasă în poşetă şi îi dădu biletul.

Cum putuse să-l confunde pe Kurt cu fratele său, Rolt Matthews?! se întrebă ea în gând. Amândoi erau înalţi şi bine făcuţi, dar numai un orb nu putea să-i deosebească! Rolt era mai înalt decât Kurt, iar părul era şaten cu nuanţe de cafeniu, nu aproape brunet ca la fratele său. Trăsăturile feţei erau mai dure, iar în jurul gurii avea câteva riduri. Peste toate, însă, Rolt emana virilitate, o forţă dominantă pe care n-o putea ignora.

Rolt Matthews reprezenta noaptea, iar Kurt ziua. Chipeş şi fermecător, Kurt era exact opusul fratelui său mai mare. Alanna se simţise atrasă de el din prima clipă când îl văzuse; asta se întâmplase cu cinci ani în urmă, când ea avea cincisprezece ani. Dar numai cu două luni în urmă, de Paşte, Kurt o observase şi-i arătase atenţia la care visase atâta vreme.

Buzele ei fremătau, încă sub impresia sărutului lui Rolt. Pe cât de atrasă era de Kurt, pe atât de mult îi displăcea Rolt. Ori de câte ori privirea lui albastră se oprea asupra ei, Alanna nu se simţea în largul ei şi părea tulburată mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Totuşi, el părea să ştie şi se amuza de stânjeneala ei.

Poate că de aceea o sărutase, presupuse ea. Degetele ei se încleştară pe mânerul poşetei. În timpul vacanţei de Paşte, nu încercase să-şi ascundă sentimentele pe care le avea faţă de Kurt. Nu avea niciun sens, de vreme ce el părea să simtă acelaşi lucru.

De câte ori era în preajma lor – adică mai mereu – Rolt îi privea cu un interes nedisimulat, ca şi când ar fi considerat relaţia lor amuzantă şi întrucâtva juvenilă.

Juvenilă? Ce prostie! îşi spuse ea. Kurt avea douăzeci şi nouă de ani, iar ea aproape douăzeci şi unu. Erau adulţi,

nu nişte adolescenţi înfierbântaţi, aşa cum părea că-i consideră Rolt. Fără îndoială, avantajul de cinci ani asupra fratelui său îi dădeau dreptul să-l trateze pe fratele său cu superioritate. Iar dacă zvonurile despre el erau adevărate, experienţa pe care o avea în materie de femei îl făcea să privească relaţia celor doi, aflată la început, cu ochi critic.

Rolt se întoarse, cărând fără efort valiza ei grea. Se opri în faţa ei, privind-o cu atenţie.

— Maşina mea e în parcarea exterioară. Mergem?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Cu o mişcare a capului, Rolt o invită să meargă înaintea lui. Privirea lui îi spunea că ştie cât de mult îl displace şi că era foarte amuzat din acest motiv.

Puse valiza în portbagajul maşinii, apoi deschise portiera din dreapta şi o ajută să intre. Alanna nu putu să evite atingerea lui, dar când intră îşi frecă braţul cu putere, ca şi când degetele lui i-ar fi rămas imprimate pe piele.

Deşi n-ar fi vrut să-i vorbească, Alanna ştia că trebuia să rupă tăcerea dacă voia să afle de ce Kurt nu venise s-o întâmpine. Ceva îi spunea că Rolt nu avea să-i dezvăluie acest lucru neîntrebat.

Se uită la el cu coada ochiului şi i se păru că era foarte stăpân pe sine şi indiferent la tot şi toate, cu excepţia propriilor dorinţe.

— De ce n-a putut Kurt să vină? întrebă ea, în cele din urmă.

Privirea lui se opri asupra ei, dar nu putea să citească nimic în ea.

— S-a defectat un utilaj la uzină şi a fost reţinut. O urgenţă…

— Evident, nu a fost o urgenţă atât de mare, de vreme ce tu ai putut să pleci!

Rolt schiţă un zâmbet, dar nu spuse nimic. Atenţia lui

rămânea îndreptată asupra traficului.

— Bănuiesc că nu te-ai gândit să rămâi în locul lui Kurt, pentru ca el să vină să mă întâmpine la aeroport.

Alanna îşi strânse puternic buzele, anticipând răspunsul.

— Ba m-am gândit!

Se uită la ea câteva clipe, oprindu-şi privirea asupra buzelor ei pline.

— Dar asta ar fi însemnat că ar fi trebuit să renunţ la plăcerea acestei întâlniri!

— Plăcerea? pufni ea, nemulţumită. N-a fost o întâlnire plăcută!

— Poate că nu, ridică el din umeri, nepăsător. Dar trebuie să recunoşti că a fost una pe care n-o poţi uita prea uşor.

— N-o să iert pentru ce ai făcut, îi spuse ea.

— Te aştepţi să-mi cer scuze?

Din tonul lui se înţelegea că era amuzat de idee.

— Să-ţi ceri scuze? Niciodată! Cred că etica ta lasă mult de dorit.

El o privi mirat.

— Etica? Ce legătură are asta cu sărutul?

Alanna trase aer în piept, furioasă din pricină că nu părea să ia în serios faptul că era prietena fratelui său. Sau chiar mai mult, spera ea.

— Am o relaţie cu fratele tău, îi atrase ea atenţia, pe un ton hotărât. Nu cred că acceptă să-i săruţi iubita!

— Eşti iubita lui?

Ştiind că Alanna nu putea răspunde, Rolt zâmbi larg.

— Oricum, nu contează. De mic l-am învăţat pe fratele meu să împartă cu mine tot ce are.

— Dar am şi eu ceva de spus în privinţa asta, replică ea. Şi, crede-mă, nu mă interesează să…

— Faci dragoste cu mine, termină el fraza.

— Voiam să spun „să-mi acorzi atenţie”, se răsti ea. Dar dacă vrei să fii mai explicit, n-am nimic împotrivă.

Alanna îi aruncă o privire plină de reproş, dar el n-o observă. Ochii ei se opriră pe mâinile lui puternice, aşezate pe volan. Rolt făcea mişcări uşoare, lejere, conducând maşina cu pricepere şi fără efort. Era sigură că mâinile lui erau experte şi atunci când venea

vorba de femei. Simţise cu câteva minute mai devreme că atingerea lui era era fermă şi blândă în acelaşi timp, puternică şi incitantă, iar…

Alungă aceste gânduri, simţindu-se brusc foarte vinovată. Îl ura pe bărbatul acesta! Cum putea să aibă astfel de gânduri faţă de el? Oare nu mai avea nici urmă de decenţă şi de bun-simţ?

— De ce te superi atât de mult din cauza unui simplu sărut? întrebă el, privindu-i obrajii în flăcări.

Alanna îşi trecu mâna prin păr, încercând să-şi ascundă stânjeneala.

— Sau e vorba de altceva? Te deranjează că te consider…

— Amuzantă? termină ea fraza, ca să nu-i dea ocazia să mai râdă de ea.

— Asta crezi? întrebă el, pe un ton blând.

Ea îşi ridică bărbia, mândră.

— Da. Cred că mă consideri o tânără de care poţi să râzi atunci când ai chef. Vreau să fie clar, Rolt! Nu sunt o distracţie pentru nimeni şi cu atât mai puţin pentru tine! Caută pe altcineva!

— Poate că nu vreau pe altcineva. Ce-o să faci în situaţia asta?

Alanna se uită pe fereastră, ca să evite privirea lui zeflemitoare.

— Nu te juca cu mine, Rolt. Nu mă interesează!

— Dar poate că mă interesează pe mine.

Vocea lui era atât de joasă şi de gravă, încât Alanna îşi întoarse privirea către el. Îl cercetă cu atenţie, dar nu-şi putea da seama dacă spune adevărul sau nu.

— E atât de greu să crezi că aş putea să te consider atrăgătoare?

Îşi plimbă privirea asupra ei, insistând asupra picioarelor pe jumătate dezvelite de crăpătura fustei.

— E imposibil! rămase ea pe poziţie.

Cu toate astea, ştia că s-ar putea ca afirmaţia lui să fie adevărată.

— Spune-mi, Alanna…

Făcu o pauză şi se concentră asupra unei manevre din trafic, apoi îşi termină întrebarea:

— Eşti virgină?

Ea trase aer în piept, şocată de întrebare.

— Nu te priveşte!

— Ai o relaţie cu fratele meu, punctă el, aşa că eram curios.

Alanna deveni şi mai agitată când observă că privirea lui era aţintită asupra decolteului, care se mişca în ritmul respiraţiei, foarte rapid.

— N-ai decât să fii curios şi mai departe!

— Nu mai sunt, râse el. Mi-ai răspuns deja la întrebare. Ai de gând să te păstrezi pentru Kurt?

— În niciun caz pentru tine! şuieră ea. Niciodată pentru tine!

— Fii atentă la ce spui! „Niciodată” e o perioadă foarte lungă!

Se pregătea să-i răspundă când observă că, în loc să vireze la dreapta, pe drumul care mergea către casa părinţilor ei, Rolt rămase pe autostradă.

— Ai greşit drumul!

— Nu.

Era atât de sigur, încât Alanna privi înapoi, gândindu-se că se înşelase.

— Ba da, casa părinţilor mei este acolo!

— Nu te duc acasă.

Glumea? Alanna se uită la el şi-şi dădu seama că vorbea foarte serios. Pentru câteva secunde, rămase fără glas.

— Unde…

— Kurt e la mină. Voiai să-l vezi, nu-i aşa? întrebă el, pe un ton zeflemitor.

— Acolo mergem? vru ea să ştie, sătulă de jocurile lui.

— Sigur, dacă preferi să mergi acasă…

— Vreau să-l văd pe Kurt, recunoscu ea. Nu m-am gândit că pot să-l văd acum. Doar mi-ai spus că are ceva urgent de rezolvat, nu?

Sarcasmul din vocea ei îl făcu să zâmbească.

— Cred că pot să-i ţin locul câteva minute.

— Ai fi putut să faci asta de la bun început, ca să-l laşi să mă întâmpine la aeroport.

Îşi apăsă cu putere tâmplele, încercând să alunge durerea de cap.

— Ai fi putut să faci sau să nu faci multe… Regret şi acum ziua în care tata v-a vândut compania.

— Tatăl tău nu avea nici priceperea, nici cunoştinţele necesare ca să înceapă să prelucreze minereu. Dacă nu ar fi vândut atunci când a făcut-o, ar fi ajuns la faliment în cel mult un an. Acesta e adevărul, chiar dacă nu vrei să recunoşti.

Tonul lui Rolt era dur, lipsit de orice emoţie.

— Gândeşte-te că, dacă nu s-ar fi întâmplat asta, nu l-ai fi cunoscut pe Kurt. Şi nici pe mine…

Alanna nu-i răspunse şi privi pe fereastră. Clădirile înalte ale oraşului lăsaseră locul unui peisaj sălbatic,

dominat de brazi. În acea zonă din nordul statului Minnesota, principala sursă de venit o reprezentau minele. Minele Vermilion, Mesabi şi altele fuseseră atât de bogate, încât nimeni n-ar fi crezut că zăcămintele lor vor seca vreodată. Dar progresul tehnic şi războiul şi-au pus amprenta asupra acestei ocupaţii. Un observator atent putea vedea foarte limpede ce se întâmplase în zonă – mai multe puţuri, acum abandonate, fuseseră acoperite de vegetaţie.

Acesta era locul în care Alanna îşi petrecuse copilăria. „Mesabi" era un cuvânt indian şi însemna „pământul uriaşului adormit". Aşa fusese botezat un lanţ muntos din apropiere, pentru că semăna cu trupul unui bărbat care dormea. Păduri imense, multă vreme neumblate de piciorul omului, acopereau acel

munte; acum, însă, brazii şi ceilalţi copaci de dimensiuni impresionante fuseseră smulşi din rădăcină de topoare şi excavatoare.

Alanna îşi întoarse privirea către bărbatul de lângă ea. Tatăl ei îl numise cândva pe Rolt „un uriaş". Era un bărbat înalt, musculos, dar nu prin asta ieşea în evidenţă. Cel puţin aşa-i spusese tatăl ei…

Dorian Powell fusese un bărbat sensibil şi educat. În ciuda încercărilor sale, nu fusese niciodată un bun om de afaceri. Mina din care se extrăgea zăcământ de fier – averea familiei – era moştenită din generaţie în generaţie. Când zăcământul s-a sfârşit, s-au terminat şi resursele familiei.

În adâncul sufletului ei, Alanna ştia că Rolt avusese dreptate când îi spusese că tatăl ei ar fi dat faliment dacă el n-ar fi intervenit şi n-ar fi preluat compania. Dar mai ştia şi că tatăl ei nu vânduse numai pentru câştigul personal, ci pentru că îl interesau foarte mult economia din zonă şi oamenii care lucrau la mină. De aceea, preferase să se

retragă şi să rămână un simplu acţionar.

Când ea protestase şi-i ceruse să aibă un rol activ în următoarele tranzacţii, el zâmbise şi clătinase din cap:

— De asta trebuie să se ocupe un singur om. E nevoie de cineva care să muncească la fel de mult ca cei din jurul lui şi care să fie în stare să nu se lase impresionat de sentimente. E un lucru foarte

Important, atunci când ai o afacere cu mulţi angajaţi. Nu trebuie să joci rolul lui Dumnezeu! Au fost momente când mă interesau mai mult probleme familiale ale unor angajaţi decât producţia zilnică a minei. Nu se poate aşa! Trebuie să fii imun la problemele angajaţilor şi să nu te intereseze dacă te plac sau te înjură când te-ai întors cu spatele. Cel care se află la conducere trebuie să fie deasupra acestor lucruri, trebuie să fie... un uriaş. Nu trebuie să laşi nimic să-ţi stea în cale dacă vrei să ai succes. Rolt Matthews e bărbatul potrivit!

— Neîndurător şi insensibil, vrei să spui, replicase ea.

— Ai putea să-l consideri aşa, acceptase tatăl ei, dar e în stare să conducă o afacere de succes. Toată lumea va profita în cazul acesta, inclusiv noi.

„Neîndurător şi insensibil” – adjectivele îl descriau foarte bine. Era foarte singuratic şi părea oarecum superior celorlalţi. Din câte ştia ea, de la preluarea companiei, Rolt nu se întâlnise cu niciun angajat al companiei în afara orelor de program. Kurt era singura excepţie, dar chiar şi acele ocazii erau foarte rare.

Privirea ei se opri din nou asupra braţelor puternice, bronzate care manevrau volanul. Oare câte femei fuseseră mângâiate de palmele lui mari?

Maşina încetini şi ieşi de pe autostradă. Paznicul de la poarta uzinei se aplecă să vadă cine era în maşină

şi-l salută respectuos pe Rolt. Deschise poarta şi

intrară. Când trecură pe lângă paznic, Alanna avu impresia că-l recunoaşte. Părul era acum alb şi era adus de spate, dar avea un aer familiar.

— Nu era Bob Schmidt?

În ultimii cinci ani fusese la uzină o singură dată, ca să-l ia pe tatăl ei.

— Am fost colegă de şcoală cu fiica lui, Justine.

— S-ar putea. Nu ştiu cum îl cheamă.

Era clar că pe Rolt nu-l interesau astfel de lucruri. Tatăl ei ar fi ştiut; chiar se mândrea cu faptul că ştia numele tuturor angajaţilor. Dar Alanna nu deschise subiectul, pentru că îşi amintise ce-i spusese tatăl ei despre calităţile şi însuşirile unui om de afaceri de succes.

Pentru Rolt nu conta numele paznicului. Era suficient că exista în calculator… Atitudinea lui nu-i plăcea Alarmei, chiar dacă recunoştea că era mai eficientă. Admira mai degrabă eşecul tatălui ei decât succesul lui Rolt, care dovedea că era un uriaş fără sentimente şi emoţii.

În interiorul uzinei, activitatea era în toi. Camioanele mişunau în toate direcţiile, ridicând praful. Dar nimic nu era aşa cum îşi amintea ea – muncitorii nu mai salutau veseli maşina şefului, aşa cum făceau întotdeauna cu tatăl ei. Nu mai vorbeau între ei şi nu mai zâmbeau. Cuvântul de ordine era „eficienţă”!

— N-ai mai fost aici de când tatăl tău a vândut, nu-i aşa? întrebă Rolt, în timp ce parca maşina în spaţiul rezervat conducerii.

— O singură dată, doar pentru câteva minute, recunoscu ea.

Opri motorul, dar nu făcu niciun gest pentru a coborî.

— S-au schimbat multe lucruri de atunci.

O privi cu multă atenţie.

— Cred că nu-ţi plac schimbările apărute. Am dreptate?

Privirea ei se îndreptă din nou asupra curţii uzinei. Ştiind că răspunsul era zugrăvit pe chip, Alanna clătină din cap.

— Facem profit, lucru pe care tatăl tău nu-l putea spune.

— Nu-mi place faptul că un om poate fi judecat după profitul în afaceri.

Lucirea jucăuşă din ochii lui o făcu să creadă că se aşteptase la acest răspuns din partea ei. Din nou, simţea că Rolt râdea de ea.

— E o provocare. E o mare satisfacţie să scoţi bani din piatră seacă sau să aduci pe linia de plutire o companie despre care se credea că a murit. E o luptă şi recunosc că-mi place să învinge. Banii nu reprezintă scopul, ci doar o modalitate de a-ţi atinge scopul… Până la urmă, totul se reduce la provocare.

— Se pare că ştii foarte bine despre ce vorbeşti, spuse ea, pe un ton dur.

— Să spunem că sunt obişnuit să obţin întotdeauna ceea ce-mi doresc.

Cuvintele lui o speriară oarecum pe Alanna. Brusc, nu se simţea în siguranţă lângă el şi inima începu să-i bată mai repede.

— Aflu foarte multe lucruri interesante, dar parcă venisem aici să-l văd pe Kurt.

Degetele ei se încleştară pe mâner, gata să deschidă uşa, pentru că nu voia să aştepte ca el să coboare din maşină şi s-o ajute. Înainte să deschidă, însă, Rolt îi înconjură talia cu braţul, împiedicând-o să se mişte.

— Aşteaptă!

Alanna se întoarse spre el, încercând să-şi ascundă neliniştea.

— De ce?

Zâmbind amuzat, el coborî parasolarul, atrăgându-i

atenţia asupra oglinzii.

— Sunt sigur că vrei să te aranjezi puţin înainte să-l vezi pe Kurt. Sau poate crezi că n-o să observe că cineva ţi-a şters rujul de pe buze…

Ea roşi violent când văzu că rujul era întins neuniform, urmare a sărutului din aeroport. Aşteptase intenţionat până în ultima clipă. ştiind că proaspăta amintire o va tulbura.

Îşi şterse buzele cu un şerveţel, apoi se rujă din nou.

— Să te ajut? se oferi el.

— Nu e nevoie. Sunt gata!

— Mai e ceva…

Se aplecă spre ea. Alanna încercă să se ferească, dar mâna lui se opri asupra gulerului bluzei.

— Ce faci? întrebă ea, apucându-l de mână.

Dar el nu luă în seamă împotrivirea ei şi-i deschise primii doi nasturi ai bluzei. Alanna încercă să-l împindă deoparte, dar era clar că era mai puternic decât ea.

— Încetează!

Rolt se mulţumi să zâmbească şi-i deschise şi al treilea nasture.

— Vreau să fii cât mai atrăgătoare pentru fratele meu, explică el, privind mulţumit rezultatul.

Alanna tremura de furie şi de neputinţă, dar nu-i spuse nimic.

— Un decolteu adânc atrage interesul bărbaţilor.

Ea nu se mai putu stăpâni.

— Ia mâinile de pe mine!

El o ascultă, dar degetele lui zăboviră câteva fracţiuni de secundă asupra sânilor ei. Zâmbetul lui neruşinat o făcu pe Alanna să regrete că nu avea la îndemână un cuţit. Era atât de nervoasă, încât l-ar fi folosit fără să se gândească la consecinţe.

Rolt coborî din maşină, apoi o ajută şi pe ea să facă

acelaşi lucru.

Capitolul 2

Pe drumul către biroul lui Rolt, Alanna era conştientă de privirile muncitorilor, aţintite asupra ei. Câteva chipuri i se păreau familiare, dar nu era sigură că lucrătorii o mai recunoşteau.

Interesul era stârnit de faptul că şeful lor conducea o femeie către biroul lui, lucru care se întâmpla foarte rar.

Oare ce vor crede oamenii când o vor vedea alături de Kurt? se întrebă ea. Poate îşi vor imagina că vrea să-i stârnească pe cei doi fraţi unul împotriva altuia. Dacă ar fi ştiut cât de greu era să suporte mâna lui Rolt pe umerii ei, ar fi apreciat stăpânirea de sine de care dădea dovadă.

Când intrară în birou, o femeie care stătea la maşina de scris îşi ridică privirea către ei. Destul de frumoasă, părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de

ani. Fără să-şi dea seama, Alanna se uită la inelarul mânii stângi, unde strălucea o verighetă subţire.

Rolt o prinse de braţ, ţinând-o astfel lângă el.

— Ceva mesage, doamnă Blake?

— Sunt deja pe biroul dumneavoastră. Numai unul este urgent şi l-am pus deasupra, răspunse ea pe un ton serios.

El se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşa biroul său, deja deschisă.

— Găsiţi-l pe Kurt şi spuneţi-i să vină imediat la mine.

Fără să aştepte răspunsul secretarei, Rolt o trase pe Alanna în birou şi închise uşa. Slăbi strânsoarea, iar ea se depărtă imediat de el, frecându-şi cu putere braţul.

— Simte-te ca acasă. Kurt o să ajungă în câteva minute.

Alanna îşi roti privirea prin camera mobilată neobişnuit pentru un birou. Ceea ce secretara numise

„birou” era, de fapt, o masă simplă; scaunul nu era de piele, confortabil şi impozant, ci simplu, de lemn, cu spătar drept. În jurul mesei mai erau încă trei scaune asemănătoare; un perete şi jumătate era acoperit cu rafturi pline de cărţi şi dosare.

În cameră mai exista o canapea de trei locuri şi o măsuţă de cafea joasă. Canapeaua era acoperită cu un material gros, albastru, în dungi, la fel ca draperiile

lungi până în podea. Covorul avea aceeaşi nuanţă de albastru şi era gros şi moale. Pe pereţi erau expuse câteva schiţe în cărbune.

Camera era decorată într-un stil masculin, complet informal. Nu semăna cu niciun alt birou văzut de Alanna şi nu-şi putu ascunde mirarea.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Rolt amuzat, văzând expresia chipului ei.

Stătea lângă birou, sau masă, cum era mai firesc să i se spună, şi ţinea în mână mesajele notate de secretară.

— Trebuie să recunosc că este un birou neobişnuit, spuse ea. Cine a mai auzit de un director executiv care nu are un birou masiv din lemn de nuc?

Tonul ei uşor sarcastic îl făcu pe Rolt să râdă. Cu un gest nepăsător, aruncă mesajele înapoi pe masă.

— Nu am nevoie de sertare şi dulapuri şi-mi place să lucrez într-o cameră spaţioasă. Cât despre asta…

Făcu un gest cu mâna în direcţia canapelei.

— Multe şedinţe s-au ţinut pe canapea, cu hârtiile întinse pe măsuţa de cafea.

— Nu faci nimic, niciodată, fără să ai un motiv, nu-i aşa?

În secunda următoare, Alanna se întrebă care era motivul adevărat pentru care o aşteptase la aeroport.

— N-aş spune „niciodată”, o corectă el, cu un zâmbet

în colţul gurii. E convenabil, totuşi, să îmbini confortul cu utilul.

— N-aş fi crezut că ai şi tu aceleaşi nevoi ca restul oamenilor.

O privi insistent, din cap până-n picioare.

— Ai vreo îndoială? întrebă el, pe un ton foarte sugestiv.

În ciuda distanţei dintre ei, Alanna putea să jure că simte atingerea lui, accentuând astfel tensiunea dintre ei. Ca să-şi ascundă tulburarea, se întoarse cu spatele şi nu-i răspunse. Se îndreptă spre fereastră, mărind astfel şi mai mult distanţa dintre ea şi Rolt. Vru să tragă draperiile, dar văzu cu uimire cum materialul se mişcă fără ca ea să fi făcut ceva. Privi peste umăr şi-l văzu pe Rolt lângă ea. Covorul gros a înăbuşit sunetul paşilor lui, îşi spuse Alanna, întorcându-şi privirea înapoi spre fereastră.

— E o privelişte minunată, spuse Rolt. Din păcate, ferestrele sunt mereu acoperite de un strat de praf, aşa că nu trag draperiile decât după ploaie. E o pierdere de vreme să pun pe cineva să şteargă geamurile…

Deşi nu vedea foarte clar peisajul, Alanna continuă să fixeze fereastra. Aroma de mosc a parfumului lui plutea în aer, aproape îmbătând-o. Ar fi vrut să se depărteze, dar acest lucru ar fi însemnat să-i

Întâlnească iar privirea. Se simţea vulnerabilă în faţa lui şi o enerva peste măsură faptul că el ştia asta.

— Cât mai întârzie Kurt? întrebă ea.

— Are vreo importanţă?

Alanna simţi mâna lui pe antebraţ. Înţelese că voia să se întoarcă spre el, poate chiar în braţele lui. Se întoarse brusc şi-i împinse mâna.

— Da, are, şuieră ea. Dacă mai durează mult, prefer să-l aştept afară.

Acelaşi zâmbet ironic apăru pe buzele lui.

— Nu e nevoie, spuse el, foarte calm. Kurt e deja în anticameră.

— E aici? se încruntă ea, neîncrezătoare.

— Doamna Blake m-a anunţat acum câteva minute că a venit.

— Cum?! întrebă ea, uimită.

Rolt făcu o mişcare cu capul către măsuţă.

— Becul acela roşu de la telefon, explică el. Urăsc soneriile.

Ea îşi strânse pumnii, fără să ţină cont că unghiile i se înfipseseră în podul palmei.

— Vrei să spui că, în tot timpul în care l-am aşteptat, Kurt era alături?

— Nu chiar tot timpul, rectifică el.

Se îndreptă spre telefon şi ridică receptorul.

— Kurt poate să intre, doamnă Blake.

Obrăznicia lui Rolt o uimi peste măsură pe Alanna, care nu mai avu timp să se pregătească pentru sosirea lui Kurt. Uşa se deschise şi el intră.

— Ai vrut să mă vezi, Rolt?

Înaintă în cameră, cu ochii la fratele său, şi avu nevoie de câteva secunde să observe că acesta nu era singur. Pe chipul lui atrăgător apăru un zâmbet larg.

— Alanna!

Nu aşa îşi imaginase ea întâlnirea cu Kurt – sub privirea insistentă a fratelui mai mare, incapabilă să răspundă bucuriei care se simţea în vocea lui.

— Bună, Kurt, îl salută ea, cu un zâmbet forţat şi nesincer.

Înalt şi chipeş, se apropie de ea zâmbind. Alanna ar fi vrut să-i sară în braţe, dar era prea conştientă de prezenţa, tăcută şi zeflemitoare, a lui Rolt. Nu se mişcă, aşteptându-l pe Kurt să vină la ea.

— Îmi pare rău că n-am putut să te întâmpin la

aeroport.

— Nu e nicio problemă, clătină ea din cap. Fratele tău… mi-a explicat motivul.

Alanna îşi îndreptă privirea către Rolt. Acesta-şi aprinsese o ţigară şi fuma, cu mâna dreaptă în buzunarul hainei.

— Cred că domnişoara aşteaptă să fie sărutată, Kurt.

— Nu e nevoie să-mi atragi atenţia, râse acesta, fără să fie deranjat de remarca sau de tonul fratelui său.

Kurt se apropie de ea şi o luă în braţe. Pentru că ştia că n-ar fi putut să explice un eventual refuz, Alanna ridică uşor capul. Prezenţa lui Rolt o făcu să primească sărutul, fără să răspundă aşa cum şi-ar fi dorit.

Când se depărtă, el o privi uimit, mirat de reacţia ei rece.

— Te-ai murdărit de ruj, spuse ea, încercând să schimbe subiectul.

— Nu mă deranjează, zâmbi el.

— Poftim!

Rolt se apropie de ei şi oferi o batistă fratelui său.

— E deja murdară.

Alanna şi Kurt priviră în acelaşi timp batista pe care se putea vedea pata roz, exact aceeaşi nuanţă ca rujul ei. Probabil că şi el se murdărise când o sărutase pe Alanna, dar aceasta fusese prea supărată ca să observe. Probabil că se ştersese când se dusese după bagaje, îşi spuse ea.

În secunda următoare îşi dădu seama că, intenţionat, Rolt îi dăduse aceeaşi batistă fratelui său. Totul fusese plănuit cu multă grijă – mai întâi o pusese pe Alanna să-şi refacă machiajul, apoi îl îndemnase pe Kurt s-o sărute. Iar acum scosese batista, ca să-i arate fratelui său că o sărutase pe iubita lui.

Fără să comenteze, Kurt luă batista, iar Alanna îi aruncă o privire de gheaţă lui Rolt. În loc să fie intimidat,

acesta continua să zâmbească.

— I-am furat un sărut de „bun venit” la aeroport, explică el când Kurt îi înapoie batista.

Măcar n-a sugerat că am făcut-o de bunăvoie, îşi spuse ea în gând. Încercă să-şi dea seama ce gândea Kurt, dar ochii lui albaştri nu trădau nimic.

— Uite cheile de la maşina mea. Bagajul Alarmei este deja acolo, aşa că ai putea s-o foloseşti.

Rolt îi aruncă cheile lui Kurt.

— Presupun că vrei s-o duci acasă, nu?

— Da. Aşa e.

Kurt strânse cheile în pumn, apoi se îndreptă spre ieşire împreună cu Alanna.

— Kurt! Vreau să-ţi spun ceva, înainte să pleci.

Ridică receptorul şi începu să formeze un număr.

Continua să-i vorbească fratelui său, fără să facă efortul de a-l privi.

— Ai avut destul timp cu Alanna. Te anunţ că de acum intru şi eu în competiţie.

Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce auzea. Îndrăzneala lui era fără margini – vorbea despre ea ca şi când nu era acolo. Oare o considera un premiu care trebuia câştigat şi nu o fiinţă care-şi putea spune părerea despre bărbatul pe care-l preferă? Nu-i spusese destul de clar că nu-l place? Şi câtă neobrăzare să-i spună fratelui său că avea de gând să-i fure iubita! Nu ştia dacă trebuia să-şi păstreze cumpătul sau să-i spună exact ce gândea despre el, în acele clipe.

Kurt părea la fel de înmărmurit de anunţul făcut şi nu ştia cum să reacţioneze.

Niciunul nu putu să riposteze pentru că Rolt începu să vorbească la telefon:

— Bună, Sam. Mi s-a spus că m-ai căutat…

Kurt o luă pe Alanna pe după umeri.

— Hai să mergem, spuse el, încruntat.

Amândoi erau foarte nerăbdători să iasă din birou. Kurt rupse tăcerea abia după ce intrară în maşină.

— În legătură cu ce s-a întâmplat înăuntru…

— Ştiu că Rolt este fratele tău, îl întrerupse ea, dar este cel mai arogant şi mai încrezut bărbat pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Îţi dai seama cum ne manipulează?

— Încep să înţeleg, aprobă el.

Mâinile lui prinseră cu putere volanul.

— A vorbit serios, Alanna, îi spuse el, privind-o. Îl cunosc bine şi ştiu că aşa este.

— Vrei să spui că mă vrea cu adevărat?

Pufni dispreţuitor când el dădu din cap afirmativ.

— N-are decât să încerce, dar n-o să ajungă nicăieri!

— Rolt atrage femeile la fel cum mierea atrage muştele.

— Ei bine, a întâlnit singura femeie care este imună la farmecul lui, spuse ea răspicat.

— Lumea îl iubeşte sau îl urăşte pe Rolt. Poate chiar în acelaşi timp, cum mi se întâmplă mie uneori… Dar nimeni nu rămâne imun în faţa lui!

Alanna ştia foarte clar în ce categorie intra. Reuşise să-i strice toate planurile şi să facă un fiasco din venirea ei. Chiar şi acum, când, în sfârşit, era singură cu Kurt, despre ce vorbeau? Despre Rolt!

Se uită la bărbatul care stătea lângă ea, sigură că era cel la care visase ani în şir. Rolt nu putea să schimbe asta şi nu putea să intervină între ei, orice ar face!

— Mi-a fost dor de tine, şopti ea.

Privirea ei, atât de întunecată cu câteva minute în urmă, era acum plină de dragoste.

Pe buzele lui apăru un zâmbet timid.

— Da?

Luă o mână de pe volan şi-i strânse uşor degetele.

— Aş fi vrut să te aştept la aeroport, declară el, încurcat. Dacă nu s-ar fi stricat utilajul ăla…

— Nu mai putem face acum, nu-i aşa? Ce ar fi să pornim de la zero, ca şi când nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat?

— Ar fi o idee foarte bună, fu el de acord. Începând chiar de acum.

Se întoarse către ea şi o luă în braţe, sărutând-o cu pasiune. De această dată, departe de prezenţa stânjenitoare a lui Rolt, Alanna îi răspunse aşa cum visase de mult s-o facă.

— Mi-ar plăcea să stăm aici ore în şir, îi spuse el, mângâind-o pe obraz. Dar maşina asta nu e destul de confortabilă şi n-a fost proiectată pentru a face dragoste în ea.

O sărută uşor pe buze şi se depărtă, pornind motorul.

— Desigur, cred că Rolt n-a mai făcut dragoste în maşină de multă vreme.

Ea oftă adânc, cu amărăciune. Numele lui Rolt era din nou pomenit! Ceva îi spunea că bărbatul acesta nu putea fi ignorat sau evitat prea uşor.

Iritată, îşi trecu după urcehe o şuviţă de păr. Când îşi coborî mâna, atinse gulerul cămăşii şi-şi aminti gestul făcut de Rolt cu puţină vreme în urmă, când îi deschisese nasturii. Simţi că, în ciuda încercării ei de a se stăpâni, o cuprinde furia.

— Hai să sărbătorim întoarcerea ta acasă, îi spuse Kurt când ieşiră pe poarta uzinei. Vin să te iau la ora şase şi mergem undeva. Ce părere ai?

Alanna îşi privi ceasul.

— E prima noapte acasă. Cred că mama şi tata se aşteaptă să stau mai mult cu ei.

— Atunci, la ora şapte, spuse el, cu aerul că face un

compromis major. O să fii acasă toată vara. Părinţii tăi pot să te vadă în fiecare zi, iar eu în fiecare noapte.

— În fiecare noapte? îl tachină ea.

— Nu pot să te las liberă nicio clipă, altfel o să profite Rolt. O să-ţi dea târcoale, să ştii.

— O să aibă parte de o surpriză foarte neplăcută, dacă o să facă asta, spuse ea, foarte hotărâtă. O să-l resping atât de dur, că n-o să-şi dea seama ce se petrece.

— Mi-ar plăcea să fiu de faţă, râse el. Ar fi pentru prima dată când i se va întâmpla aşa ceva.

Alanna începu să râdă, relaxată brusc şi fără să mai fie supărată de faptul că Rolt spusese că o va cuceri. Acum era doar amuzată şi-şi dădu seama că aştepta cu plăcere momentul în care îl va refuza.

După ce tensiunea dispăru, conversaţia se legă cu mai multă uşurinţă. Alanna îi povesti despre facultate, examene şi planurile pentru vacanţă, fără să menţioneze rolul important pe care-l spera să-l joace Kurt.

Buna dispoziţie îi revenise complet când el opri maşina în faţa casei părinteşti. Luă o valiză şi, lăsându-l pe Kurt să se ocupe de restul, alergă bucuroasă spre uşă. Înainte să sune, uşa se deschise şi o femeie înaltă apăru în cadrul ei.

— Te aşteptam abia mâine! exclamă ea, încântată s-o vadă.

— Bună, Ruth. Mi-am terminat examenele mai devreme şi am luat primul avion către Minneapolis, explică Alanna.

— Ar fi trebuit să ne anunţi, îi reproşă ea.

O îmbrăţişă şi o invită în casă, după care deschise larg uşa pentru Kurt, încărcat cu bagajele tinerei.

— Am vrut să le fac o surpriză părinţilor mei. Unde sunt? întrebă ea, rotindu-şi privirea prin sufrageria goală.

— Tatăl tău este plecat la golf, iar Elinore este sus, se odihneşte înainte de cină.

— Cum se simte? întrebă Alanna, privind-o atentă pe Ruth Ewell.

Femeia era mai mult decât o simplă menajeră. Fusese angajată când mama ei rămăsese însărcinată, pentru că doctorul recomandase ca Elinore Powell să stea cât mai mult la pat, pentru a evita o nouă pierdere a sarcinii. În cele nouă luni dinaintea naşterii Alarmei, mama ei şi Ruth deveniseră prietene. Ruth lucrase pentru familia Powell în toată această perioadă, dar se mutase în casa lor în urmă cu patru ani, când îi murise soţul.

Din cauza relaţiei extrem de apropiate dintre mama ei şi Ruth, Alanna nu o privise niciodată pe aceasta ca pe o simplă angajată, ci mai degrabă ca pe o mătuşă. De doi ani, de când mama ei avusese un infarct, Ruth era cea care se ocupase de întreaga gospodărie.

— Braţul stâng e în continuare uşor amorţit, dar doctorul spune că e într-o stare bună. Evident, Elly

Insistă că e în cea mai bună formă, zâmbi Ruth. Dar am observat că în fiecare după-amiază stă în pat cel puţin două ore, ceea ce înseamnă că nu e atât de puternică pe cât pretinde.

Le făcu semn să meargă în sufragerie.

— Faceţi-vă comozi, vă rog. Vă aduc imediat câte o cafea.

Kurt clătină din cap.

— Vă mulţumesc, dar eu nu pot să rămân. Trebuie să mă întorc la lucru.

— N-ai timp nici pentru o ceaşcă de cafea? încercă ea să-l înduplece.

— Nu, eu…

— Ruth? se auzi de la etaj vocea Ellinorei. Cine e acolo?

— Alanna şi tânărul ei prieten, strigă ea, zâmbind către cei doi. A venit cu o zi mai devreme.

Alanna îl privi pe Kurt, întrebându-se dacă îl deranja faptul că era considerat „tânărul ei prieten”. Drept răspuns, acesta îi înconjură talia cu braţul şi o trase mai aproape, ca şi când ar fi vrut să sublinieze faptul că erau un cuplu. Un sentiment plăcut o învălui şi îşi îndreptă privirea către femeia micuţă care cobora graţioasă scările.

Foarte fragilă în aparenţă, Elinore Powell părea acum şi mai delicată. Avusese probleme cu inima încă

din copilărie, dar întotdeauna lăsase impresia că putea să depăşească orice problemă. Ochii ei încă străluceau, iar părul, cândva blond, era acum argintiu.

— Ce mult mă bucur că eşti din nou acasă!

Vocea ei tremura de emoţie şi-şi îmbrăţişă fiica, încercând să ascundă faptul că avea ochii în lacrimi.

Cu aceeaşi graţie, se întoarse către Kurt.

— Ai fost complicele Allanei pentru surpriza asta?

— Da, recunoscu el. Mi-a telefonat.

— Ca s-o aştepţi la aeroport, făcu ea legătura, perspicace. Ştiu că nu e nevoie, dar aş vrea să-ţi mulţumesc pentru că ai întâmpinat-o şi ai adus-o cu bine acasă.

Alanna ezită o clipă, dar se hotărî să n-o corecteze pe mama ei.

— Am auzit-o pe Ruth spunând ceva de cafea, continuă Elinore. Mai stai câteva minute, nu-i aşa, Kurt?

— Trebuie neapărat să mă întorc la uzină, spuse el din nou. Am avut nişte probleme astăzi. Mă bucur că v-am revăzut, doamnă Powell. La revedere, Alanna.

Se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe buze.

— La şapte?

— Am să fiu gata, promise ea.

Kurt se înclină politicos şi plecă. Alanna nu încercă

să-şi ascundă mândria – Kurt era un bărbat chipeş şi inteligent, pe care orice femeie l-ar fi dorit alături.

Cele două femei observară expresia de pe chipul ei şi schimbară priviri complice.

— Ce-ar fi să ne aduci cafeaua în sufragerie, Ruth? sugeră Elinore Powell. Sunt sigură că Alanna ar vrea o ceaşcă, după călătoria cu avionul. Avem destul timp să despachetăm.

Alanna nu obiectă. Se întâmplaseră atât de multe de când aterizase, încât simţea că avea nevoie de o cafea pentru a-şi pune gândurile în ordine.

Elinore o luă de braţ pe fiica ei şi o conduse în sufragerie.

— Încă nu mi-ai spus cum ai reuşit să vii cu o zi mai devreme.

Pe canapeaua cu tapiserie galben şi verde, Alanna îi explică mamei sale şi lui Ruth schimbarea de ultimă oră. Discutară minute în şir despre examene, cursuri şi profesori, după care le puse o grămadă de întrebări, ca să afle ce se mai întâmplase acasă şi despre foştii ei colegi de şcoală, în special despre Jessie, fiica lui Ruth. Cele două fete fuseseră prietene bune, dar Jessie se căsătorise imediat după terminarea liceului şi se mutase în alt stat. Prin intermediul scrisorilor şi a lui Ruth, păstraseră totuşi legătura.

— Am primit nişte fotografii de la Jessie, îi spuse Ruth, cu mândrie în glas. Uite, aici e micuţa Amy. Are

trei luni! Nu-i aşa că e minunată? Parcă e o păpuşică. Iar aici e Mikey. Creşte mult prea repede! Nici nu-mi vine să cred că are deja doi ani.

Uitându-se la fotografii, Alanna nu se putu împiedica să observe cât de fericită părea prietena ei. Pur şi simplu strălucea, mai ales în poza în care o ţinea în braţe pe

micuţa Amy şi-l privea pe soţul său, John. Alanna nu-l cunoştea foarte bine, dar părea un bărbat cumsecade şi destul de chipeş. După trei ani de căsătorie, Jessie părea radioasă, iar Alanna spera ca şi mariajul ei să fie la fel de reuşit. Încercă să-şi imagineze cum ar arăta alături de Kurt, dar vocea lui Ruth o împiedică:

— Acum, că are o fetiţă şi un băieţel, Jessie e de părere că familia lor e completă. Sam şi Andrew au câte patru copii, dar Jessie nu are de gând să ţină pasul cu fraţii ei.

Ruth privi ceasul din perete.

— Doamne, uite cât e ceasul! Dacă vrem să mâncăm la o oră decentă, ar trebui să mă apuc de treabă.

— Te ajut, se oferi doamna Powell.

— Rămâi aici şi stai de vorbă cu Alanna, se opuse Ruth. Nu v-aţi mai văzut de la Paşte!

Faptul că mama ei nu insistă o făcu pe Alanna să-şi dea seama că sănătatea sa era, într-adevăr, şubredă. Era greu să accepte că activităţile mamei sale erau acum limitate, după atâta vreme în care aceasta făcuse tot ce dorise.

Un oftat prelung îi atrase atenţia Alarmei.

— S-a întâmplat ceva, mamă?

— Nu, zâmbi ea. Dar mă întrebam cât va mai dura până când voi putea să mă mândresc şi eu cu pozele nepoţilor mei. Oare o să mai apuc să-i cunosc, măcar?

— Mamă, nu vorbi aşa!

— Nu mă refream la o… dispariţie, râse Elinore. Draga mea, de când ai împlinit şaisprezece ani, au început să se perinde băieţii pe la uşa noastră, dar tu nu l-ai luat pe niciunul în serios. Ai de gând să devii o femeie modernă, interesată doar de carieră? Nu fac parte dintre cei care susţin că o femeie nu trebuie să aibă o carieră, dar sper că vei reuşi să incluzi în viaţa ta un soţ şi copii.

— Am douăzeci şi unu de ani. Asta înseamnă că sunt fată bătrână, nu-i aşa? o tachină Alanna, mult mai liniştită când văzu că mama sa era la fel ca întotdeauna.

— Serios, Alanna! Cum stau lucrurile cu tânărul Kurt Matthews? El e alesul? Eşti îndrăgostită de el?

Ea făcu o scurtă pauză şi privi pozele pe care le ţinea încă în mână.

— Cred că da.

— Crezi că da?

În vocea mamei sale se simţea dezamăgirea.

— Draga mea, mă îndoiesc că e vorba de dragoste dacă doar „crezi”. Când iubeşti un bărbat, fie te enervează îngrozitor, fie te poartă în al nouălea cer.

— Serios? Acesta e efectul pe care-l are tata asupra ta?

— După treizeci de ani, tot mai reuşeşte să mă înfurie peste măsură, recunoscu Elinore râzând. Dar „al nouălea cer” este mult mai solid şi cu siguranţă mai aproape. Nu se atinge foarte uşor, ceea ce e bine. Nimeni n-ar trebui să-şi trăiască viaţa cu capul în nori, nu crezi?

Alanna zâmbi şi aprobă cu o mişcare a capului. În sinea ei, credea că definiţia mamei ei despre dragoste era depăşită şi prea sentimentală. Dragostea nu era ceva care apărea pur şi simplu, ci era un sentiment care se dezvolta din afecţiune adevărată şi admiraţie în ceva mult mai solid.

Preferă să nu-şi exprime gândurile cu voce tare, pentru că nu voia să dezbată subiectul.

Capitolul 3

În timpul cinei, Alanna avu impresia că tatăl ei este preocupat de ceva anume. Îşi ferea privirea de soţia sa, ori de câte ori aceasta se uita în direcţia lui, şi-şi strângea buzele subţiri. Părul, acum argintiu, îi accentua trăsăturile încă frumoase.

Alanna se gândi, încă o dată, că părinţii ei formau un cuplu foarte reuşit. Se iubeau foarte mult, se respectau şi erau foarte atenţi la dorinţele şi nevoile celuilalt. Poate că asta îl măcina pe tatăl ei, îşi spuse ea. Ştia că sănătatea mamei sale era şubredă, dar poate că lucrurile erau mai grave decât presupunea ea.

Ruth îşi ridică privirea din farfurie.

— Dorian, am chemat instalatorul. O să vină mâine să vadă care este problema cu ţevile din spălătorie. Am vrut să-ţi spun mai devreme, dar am uitat.

Tatăl ei trase adânc aer în piept.

— Poate că ar fi mai bine să schimbăm toată instalaţia. Mai întâi am avut probleme în baia de la etaj, apoi în bucătărie. Acum, în spălătorie! A mai rămas baia de la parter…

— Casa e veche, îi atrase atenţia soţia sa. Ne putem aştepta oricând la aşa ceva.

— Astăzi am jucat golf cu Bob Jackson, cel care are agenţia imobiliară, adăugă el. Mi-a spus că cererea de locuinţe e foarte mare în această perioadă, mai ales pentru zona noastră. Mi-a spus că am primi o sumă frumuşică, dacă ne-am hotărî s-o scoatem pe piaţă.

— Doar nu te gândeşti s-o vindem, Dorian! exclamă Ruth, privindu-l surprinsă pe soţul ei.

— Nu întinerim, Elinore, îi atrase el atenţia, fără s-o privească în ochi. Având în vedere că Alanna este plecată la colegiu aproape tot anul, casa asta a devenit prea mare pentru noi doi. Banii pentru întreţinere şi reparaţii sunt tot mai mulţi. Acum instalaţiile, pe urmă acoperişul… Trebuie să-l reparăm înainte de venirea iernii. Am putea să vindem casa şi să ne cumpărăm un apartament frumos şi confortabil şi ne-ar mai rămâne şi bani, pe care i-am putea pune la bancă. Am scăpa de toate grijile legate de încălzirea camerelor libere, de datul zăpezii, de tunsul

ierbii de pe peluză. Să fim sinceri! Casa asta a devenit o povară!

— Dorian Maxwell Powell, nu vreau să mai aud niciun cuvânt!

— O s-o vinzi? îl întrebă Alanna pe tatăl său.

Aştepta răspunsul cu respiraţia tăiată, pur şi simplu îngrozită la gândul că părinţii ei ar putea locui într-o casă străină.

— N-o să vândă nimic! răspunse mama ei, accentuând fiecare cuvânt.

— Nici n-am spus că o să vând, se apără el. Am arătat numai că ar fi o decizie practică.

— Nu mă interesează dacă e practică sau nu, replică mama ei. Nu pricep cum ai putut să sugerezi aşa ceva! Tu te-ai născut în casa asta, care a fost construită după indicaţiile extrem de amănunţite ale tatălui tău. Ar fi ca şi cum ţi-ai vinde moştenirea. Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva?

— Gata, Elinore! Nu e cazul să te superi! încercă el s-o calmeze pe soţia sa. Mă gândeam doar că e prea greu pentru tine şi Ruth să aveţi grijă de casa asta, veche şi prea mare. Am crezut că…

Făcu o pauză şi-şi alese cuvintele cu grijă.

— Am crezut că n-o să spui că vrei o casă mai mică, tocmai din motivele pe care le-ai menţionat mai devreme.

— Dragul meu…

Elinore îi zâmbi, impresionată de vorbele lui.

— Asta e casa ta! Aşa a fost şi aşa va rămâne, atâta vreme cât voi avea şi eu un cuvânt de spus în legătura cu acest subiect!

— Sigur că da, îi zâmbi el. Cred că am greşit când am adus vorba de asta.

— Cu siguranţă! pufni ea.

Alanna răsuflă uşurată şi în acelaşi timp uimită de atenţia pe care şi-o arătau părinţii ei, după atâta timp petrecut împreună. Îşi consultă ceasul şi văzu că nu mai avea mult timp până la sosirea lui Kurt.

— Trebuie să renunţ la desert, ca să fiu gata până vine Kurt, spuse ea.

— Dar ţi-am pregătit desertul preferat! protestă Ruth. Căpşuni proaspete, fursecuri făcute în casă şi smântână de la ferma Johanson.

Alanna zâmbi cu regret.

— Păstraţi-mi şi mie, bine? O să mănânc mâine dimineaţă, la micul dejun.

— Nu poţi să mănânci desert la micul dejun, spuse Ruth, pe un ton dezaprobator.

— De ce nu? E ca şi cum aş mânca fructe proaspete şi pâine prăjită, râse ea.

Se ridică de la masă şi urcă grăbită în camera ei. Făcu rapid un duş, se schimbă şi se machie, după care coborî. Înainte să intre în sufragerie, îl auzi pe Kurt vorbind cu părinţii ei. Tatăl ei ieşi din încăpere şi se opri când o văzu.

— Arăţi minunat, Alanna, îi zâmbi el. Chiar dacă sunt subiectiv, să ştii că acesta este adevărul!

— Mulţumesc, tată.

Îl sărută pe obraz şi aruncă o privire spre sufragerie.

— Kurt mă aşteaptă de mult?

— De vreo cinci minute, dar n-o să spună nimic când o să te vadă atât de frumoasă. Spune-mi, relaţia asta e serioasă? Ar trebui să-l consider viitorul meu ginere?

Încă unul! îşi spuse ea în gând. Mai întâi mama, acum şi tatăl ei.

— Vorbeşti exact ca mama, încercă ea să râdă. Amândoi păreţi hotărâţi să mă goniţi la altar. Mai am un an de facultate, aţi uitat?

Tatăl ei zâmbi, uşor stingherit.

— Nu, n-am uitat. Dar, aşa cum e normal, mama ta şi cu mine suntem nerăbdători să te ştim la casa ta, alături de un bărbat cumsecade, care să aibă grijă de tine aşa cum am făcut-o noi.

— Dar sunt în stare să-mi port şi singură de grijă!

— Ştiu, draga mea. Dar nu pot să nu mă gândesc la viitor… După părerea mea, fratele lui Rolt pare o alegere foarte bună. E plăcut, inteligent şi ştiu că Rolt îi va apăra mereu interesele.

Şi încă cum! adăugă ea, în gând. Abia se stăpâni să nu-i spună tatălui său ce fel de frate avea Kurt. Să-i apere interesele? Oare tatăl ei l-ar mai admira atât de mult dacă ar şti că Rolt avea de gând să intervină între ea şi Kurt?

Nu spuse însă nimic, pentru că ştia că tatăl său s-ar fi supărat foarte tare dacă ar fi aflat ceva care i-ar fi zdruncinat încrederea în Rolt. S-ar fi îngrijorat în privinţa uzinei, a angajaţilor şi a familiilor acestora şi nu putea să-l facă să treacă prin aşa ceva.

— Kurt poate să se descurce singur, fără ajutorul fratelui său, spuse ea, pe un ton hotărât.

— S-ar putea să ai dreptate, acceptă tatăl ei.

Îndoiala din vocea lui, însă, o enervă pe Alanna.

— Poate că tânărul Matthews o să se descurce singur, dar n-are forţa fratelui său. La urma urmei, Rolt este…

— Un uriaş, completă ea, cu un oftat prelung. Ştiu, tată. Mai rămâne să-mi spui că ar trebui să mă mărit cu Rolt!

— Să fiu sincer…

O scânteie apăru în ochii lui, dar Alanna se încruntă.

— Nu vreau decât să te măriţi cu bărbatul potrivit, spuse tatăl ei.

— Ştiu.

Îi zâmbi recunoscătoare. Ştia că, orice ar fi spus, nu voia decât să fie fericită.

— Ar trebui să nu-l mai fac pe Kurt să mă aştepte, spuse ea.

Îl îmbrăţişă pe tatăl ei şi-i şopti:

— Să nu mă aşteptaţi.

Înainte să intre în sufragerie, nu se putu opri să se întrebe de ce tatăl ei părea atât de îngrijorat. Kurt se ridică pe pe fotoliu şi-i veni în întâmpinare, nelăsându-i timp să se mai gândească la acel lucru.

Impresia reveni de mai multe ori în cursul săptămânii care urmă. Nu putea să spună exact despre ce era vorba, dar senzaţia că ceva nu era în regulă n-o părăsea.

La un moment dat, când mama ei se odihnea şi era singură cu tatăl ei în sufragerie, Alanna se decise să dea glas îngrijorării sale.

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Poftim?!

Tatăl ei o privi mirat, ca şi când n-ar fi înţeles.

— E ceva în neregulă? Am impresia că te frământă ceva, zâmbi ea, încercând să-şi ascundă neliniştea.

— Bătrâneţea, oftă el.

— Nu eşti bătrân! protestă Alanna.

Totuşi, trebuia să recunoască faptul că tatăl ei avea aproape şaizeci de ani.

— Câteodată mă simt foarte bătrân. Şi foarte obosit…

Dar nu răspunsese la întrebare, aşa că fiica lui insistă:

— E vorba de mama? Eşti îngrijorat din pricina ei?

Tatăl ei se încruntă.

— Nu pot să nu-mi faci griji, Alanna.

O prinse de mână şi o strânse uşor.

— O iubesc.

— Ştiu, tată, îi zâmbi ea cu afecţiune. Şi eu!

— E foarte greu să acceptăm că viaţa nu decurge aşa cum am sperat sau am plănuit noi.

Privi fără ţintă pe fereastră.

— Mama ta şi cu mine ne făcusem planuri pentru pensie. Erau atâtea lucruri pe care voiam să le facem, locuri pe care voiam să le vedem…

Vocea i se frânse, dar Alanna înţelese despre ce era vorba – sănătatea şubredă a mamei sale făcea ca aceste planuri să nu devină realitate.

— Dar te are pe tine, tată, îi atrase ea atenţia, Asta îşi doreşte mai mult ca orice!

— Da…

Privirea lui, însă, spunea că ar fi vrut să-i ofere mult mai multe. Îl durea faptul că nu mai puteau face nimic din ceea ce plănuiseră şi Alanna înţelese că regreta că nu făcuseră mai multe când fuseseră tineri.

— Nu mai fi supărat, tată, îi şopti ea.

El nu răspunse şi nu mai discutară despre acest subiect.

Duminică, părinţii ei se pregăteau să iasă la picnic şi Alanna privi amuzată pregătirile lor.

— Ar trebui să-ţi iei o pălărie, îi spuse Dorian soţiei sale.

— Crezi că o să mă topesc? protestă ea, exasperată. O să stau la umbră, dacă se face prea cald.

— Totuşi… Mai bine pun o pălărie în maşină.

Elinore ridică din umeri şi-i zâmbi fiicei sale, ştiind că n-avea rost să se certe cu el.

— Nu vrei să vii cu noi? întrebă ea. Ruth a pregătit un prânz minunat!

— Mulţumec, dar cred că v-aţi simţi mai bine singuri. În plus, Kurt vine la ora patru. Dacă aş veni cu voi, ar trebui să ne întoarcem devreme şi v-aş încurca planurile.

— Nu-mi place că rămâi singură chiar în prima

duminică pe care ţi-o petreci acasă! oftă mama ei.

— Nu-ţi face griji, insistă Alanna. O să petrec o după-amiază foarte plăcută. Cred că o să-mi iau o carte şi o să stau la soare.

— Dacă eşti sigură… spuse mama ei, neconvinsă.

— Mamă, cred că devii la fel de cicălitoare ca tata!

— Doamne fereşte!

Cele două femei izbucniră în râs.

Peste câteva momente, părinţii ei plecară. Alanna îşi luă cartea şi radioul portabil şi se îndreptă spre curtea din spatele casei, singura zonă însorită în timpul după-amiezii. În rest, casa şi curtea erau protejate de brazi înalţi şi de un arţar bătrân.

Puse radioul pe o masă rotundă, din lemn, şi se dezbrăcă, aruncându-şi rochia pe un scaun. Îşi desfăcu bretelele de la sutienul costumului de baie, ca să se bronzeze uniform, şi se aşeză confortabil într-un şezlong. Casele vecinilor erau destul de departe, aşa că nu-şi făcea griji pentru eventuale priviri indiscrete. Îşi puse ochelarii de soare care o protejau de razele puternice şi începu să citească.

— Foarte frumos!

Vocea masculină o făcu să tresară. Din pricina muzicii de la radio şi a povestirii captivante, nu auzise pe nimeni apropiindu-se. Şi totuşi, Rolt Matthews stătea la jumătate de metru de ea!

Nu-l mai văzuse din ziua în care sosise în Hibbing şi începuse să creadă că afirmaţia lui referitor la faptul că era interesat de ea nu era fundamentată. De aceea, devenise sigură pe sine şi descoperea acum, dintr-odată, că greşise.

Se uită la el, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Era îmbrăcat lejer, iar cămaşa şi pantalonul îi scoteau în

evidenţă trupul musculos şi frumos bronzat. În colţul gurii se ivi un zâmbet.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Alanna, furioasă, când el înaintă.

— N-a răspuns nimeni la uşă şi, pentru că am auzit radioul, m-am hotărât să vin aici.

Privirea lui o făcu pe Alanna să-şi dea seama că bretelele sutienului atârnau libere, dezvăluindu-i sânii plini. Aruncă rapid cartea şi-şi legă bretele în jurul gâtului, apoi se ridică de pe şezlong. Era conştientă de faptul că era aproape goală, dar rochia era pe spătarul scaunului lângă care stătea Rolt şi nu îndrăznea să se apropie de el.

— Te rog să pleci! îi ceru ea, făcând eforturi să-şi păstreze cumpătul. Nu vreau să te văd!

Rolt nu luă în seama cererea ei.

— Am văzut că maşina părinţilor tăi nu este aici. Menajera este liberă astăzi, nu-i aşa?

Luă rochia de pe scaun, în timp ce-şi plimba privirea pe trupul ei. Alanna simţi că o cuprinde furia. Îşi dorea cu disperare rochia, ca să-şi ascundă corpul de ochii lui albaştri, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi cerut să i-o dea.

— Pleacă, Rolt!

— Şi să te las singură, tocmai duminica? râse el. N-aş putea să fac asta!

— Dacă nu pleci, chem poliţia, îl ameninţă ea.

— Serios? întrebă el, foarte calm.

Alanna îşi dădu seama că, pentru a intra în casă, trebuia să treacă pe lângă el, lucru pe care Rolt nu l-ar fi permis.

— Dacă nu pleci, am să ţip! ridică ea vocea.

— N-ai decât!

Privirea lui se fixă pe buzele ei umede.

— O să-mi facă plăcere să te liniştesc.

Alanna trase adânc aer în piept, furioasă peste măsură. I-ar fi plăcut să-l înfrunte şi să ţipe, dar ştia că răspunsul lui va fi un sărut lung.

— De ce mai stai aici, când ştii cât de mult te dispreţuiesc?!

— Eu te consider foarte atrăgătoare, afirmă el.

— Chiar dacă am o relaţie cu fratele tău? Nu te simţi vinovat din cauza asta?

— Am hotărât că nu vreau să fii viitoarea mea cumnată. Te vreau pentru mine.

— Dar eu nu te vreau! strigă ea, iritată.

Dintr-odată, îi veni o idee. Îşi lăsă capul într-o parte şi-l privi cu atenţie.

— Sau poate despre asta e vorba… Ştii că nu te vreau, dar îţi place provocarea!

În privirea lui nu se putea citi nimic.

— Poate.

— Asta e, nu-i aşa? insistă ea, convinsă că avea dreptate. Orgoliul tău nu poate să suporte aşa ceva. Nu poţi să accepţi că-l prefer pe fratele tău şi nu un tip rece, insensibil ca tine.

— Rece? întrebă el batjocoritor, ridicând o sprânceană.

— Da, rece şi insensibil, repetă ea. Eşti egoist, nu te interesează nimeni în afara propriei persoane. Nici măcar fratele tău!

— Atunci, cum îţi explici ceea ce simt pentru tine?

— Ştii că nu mă poţi avea, atâta tot. Sentimentele nu intră în calcul, altfel nu ai fi aici pentru că ai şti că nu mă interesezi absolut deloc!

— Poate că vreau să te ajut să te răzgândeşti, sugeră el.

— N-o să reuşeşti niciodată!

— Nu eşti potrivită pentru fratele meu. Tu trebuie să

fii a mea! exclamă el, pe un ton posesiv. El n-o să te facă fericită!

— Şi tu o să mă faci, nu-i aşa? râse ea.

— O să te fac foarte fericită, afirmă el, cu foarte multă siguranţă.

Alanna îşi întoarse privirea, uimită de vanitatea de care dădea dovadă. Ar fi vrut să-i strige în faţă ce părere avea despre el, dar îşi dădu seama că trebuia să adopte o altă metodă.

— Te rog să mă ierţi dacă mi se pare foarte greu de crezut. Cum poţi să fii atât de sigur când nici nu mă cunoşti?

Rolt o măsură din cap până-n picioare.

— Cred că te cunosc mai bine decât tine.

— Serios?

În vocea ei se simţea sarcasmul. Făcu un pas spre el şi se opri exact în faţa lui. Inima îi bătea cu putere, pentru că planul ei era îndrăzneţ şi periculos.

— În cazul ăsta, de ce nu te plac?

— Pentru că te temi, răspunse el, fără să stea pe gânduri. Ţi-e teamă de mine şi chiar de tine însăţi.

Răspunsul lui o luă prin surprindere. Încercă să-şi ascundă uimirea, dar Rolt observă.

— Nu mă tem de tine, negă ea. Cu atât mai puţin, nu mă tem de mine însămi.

— Nu? întrebă el, pe un ton ironic.

— Nu!

Sclipirea din ochii lui îi arăta că nu credea niciun cuvânt. Alanna trase aer în piept şi-l privi insistent, printre genele lungi. Adunându-şi tot curajul, întinse

mâna şi-i atinse pieptul prin cămaşa descheiată. Simţi încordarea lui şi se bucură la gândul acestei mici victorii.

— Nu mă tem de tine, şopti ea, plimbându-şi degetele către gulerul cămăşii.

Se ridică pe vârfuri, apropiindu-se de buzele lui. Rolt aşteptă, fără să facă nicio mişcare, nici măcar atunci când buzele lor se atinseră. Alanna se lipi de el şi-i înconjură gâtul cu braţele. El îşi puse palmele pe talia ei subţire, fără s-o strângă în braţe. Când simţi că sărutul ei primeşte răspuns, se depărtă uşor şi-şi puse capul pe pieptul lui.

După câteva secunde, Rolt îşi aplecă uşor capul spre ea, dar Alanna îi puse două degete pe buze şi clătină uşor din cap. Rolt nu insistă şi aşteptă, fixând-o în continuare cu privirea.

— Vezi, nu mi-e frică de tine, murmură ea. Vrei să ştii de ce te-am sărutat?

Degetele ei îi mângâiară din nou pieptul.

— De ce?

Vocea lui părea amuzată şi nu lăsa să se vadă pasiunea pe care abia şi-o stăpânea.

— Pentru că…

Alanna îşi feri privirea.

— Am vrut să ştii că n-o să simt pentru tine ceea ce simt pentru fratele tău. Nu doresc sărutările tale, ci pe

ale lui! Nu doresc atingerea ta, îmbrăţişările tale… N-o să fiu niciodată a ta pentru că te dispreţuiesc!

Ultimele cuvinte le rostise pe un ton ridicat, cu furie. Încercă să se depărteze de el, dar Rolt nu era dispus să-i permită. Mâna lui îi eliberă talia, dar numai pentru a-i prinde braţul şi a o trage cu putere spre el. Alanna se trezi prinsă în strânsoarea lui, fără posibilitatea de a se mişca. Un râs gros o făcu să-şi ridice privirea către el.

— Niciodată? întrebă el, încruntat.

Înainte să aibă ocazia să-i răspundă, Alanna simţi că gura lui pune stăpânire pe a ei, spulberându-i orice iluzie că ar fi un gest plin de dragoste sau afecţiune. Era vorba

doar de marcarea proprietăţii şi nu avea de gând să-i dea drumul până când n-o făcea să înţeleagă acest lucru. Îşi presă cu putere trupul peste al ei, fără să ţină cont de împotrivirea Alarmei.

Sărutul violent luă sfârşit. Rolt îi prinse bărbia şi o privi cu atenţie, ca şi când ar fi vrut să vadă urmările acţiunii sale.

— Te urăsc! şuieră ea.

— N-ai decât să mă urăşti, repetă el.

Nu-i pasă de sentimentele sau părerile mele, îşi spuse ea în gând.

— Dar o să fii a mea!

— Nu!

Ar fi vrut să spună din nou „Niciodată!”, dar ştia că ar fi râs de ea.

— Ba da, draga mea Alanna.

Rolt părea foarte sigur pe sine. Degetele lui îi mângâiară părul şi umerii.

— Aminteşte-ţi ce ai simţit acum! Curând, amintirea sărutărilor lui Kurt o să se estompeze şi n-o să mai ai în minte decât sărutările mele. Inelul meu va fi cel pe care îl vei purta! Când vei sta în pat, goală, lângă bărbatul tău… Eu voi fi acela. Nimeni altcineva!

Inima ei începu să-i bată mai repede, speriată de imaginea care lua contur în mintea ei. Mâna lui coborî de pe gât pe sân.

— Eu voi fi cel care te va mângâia, Alanna, continuă el. Cel care va afla toate secretele despre trupul tău…

Ea gemu uşor.

— Ochii tăi îmi spun că ştii că aşa se va întâmpla. Aşa va fi! O să te convingi… în timp.

Îi dădu drumul brusc, iar Alanna se clătină uşor. Tremura din tot corpul, copleşită de senzaţiile care-i invadaseră mintea şi inima.

Simţi că ceva îi acoperă umerii şi ridică privirea uimită. Rolt o acoperea cu rochia de pe scaun. Puţin prea târziu…

— Aş vrea să iei cina cu mine mâine seară, spuse el.

Câteva clipe, îl privi fără să fie în stare să-i răspundă.

— Nu, spuse ea, în cele din urmă.

Rolt ridică din umeri, ca şi când subiectul n-ar fi avut mare importanţă, şi acceptă decizia ei.

— Să nu uiţi nimic din ce ţi-am spus, îi atrase el atenţia, pe un ton serios, foarte clar.

Alanna îşi acoperi urechile cu palmele.

— Pleacă de aici!

Strânse cu putere ochii, ca şi când ar fi încercat să-şi alunge din minte imaginea zugrăvită de Rolt. Plecă în tăcere, aşa cum venise, dar Alanna rămase în aceeaşi poziţie multă vreme. Când fu sigură că nu mai era lângă ea, se lăsă să cadă în şezlong. Nu izbucni în plâns, pentru că era prea furioasă şi confuză.

Nu se poate întâmpla ce mi-a spus el! îşi repeta Alanna în gând. Nu poate să mă facă să mă căsătoresc cu el, împotriva voinţei mele! Iar eu n-o să-i cedez niciodată. Niciodată!

Capitolul 4

O lumină difuză invada veranda. În aerul nopţii se simţea mirosul de brad, iar greierii cântau fără încetare.

Sărutul lui Kurt deveni mai pasional, dar Alanna îşi aminti ce se întâmplase mai devreme. Amintirea sărutului brutal, violent, care-i răvăşise simţurile, reveni în mintea ei cu atâta putere, încât se smulse din îmbrăţişarea lui Kurt.

— Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

Alanna se întoarse cu spatele, incapabilă să răspundă privirii lui întrebătoare.

— Nu… Nu e nimic.

Se simţea vinovată pentru că ştia că el nu greşise cu nimic.

— Ceva s-a întâmplat, insistă el.

Îi puse mâinile pe umeri şi o sili să se întoarcă şi să-l privească în faţă.

— Spune-mi despre ce e vorba, îi ceru el, pe un ton blând.

Îi privi cu atenţie şi se simţi neputincioasă. Îşi dădu seama că nu avea cum să-i povestească despre vizita pe care o primise în cursul după-amiezii şi nici despre efectul pe care-l avusese asupra ei.

— Mă doare puţin capul, atâta tot.

Era cea mai veche scuză din lume, dar Kurt nu avea niciun motiv s-o pună la îndoială.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, îi zâmbi el.

— N-am vrut să stric seara.

— Probabil ai stat prea mult la soare în timpul după-amiezii, sugeră Kurt.

Am stat prea mult cu Rolt, îl corectă ea în gând.

— Poate că da, spuse cu voce tare.

— Nu vreau să te las să intri, dar cred că aşa ar fi cel mai bine. Te sun mâine, bine?

— Da.

Primi sărutul lui de rămas-bun cu detaşare, fără să simtă tandreţea sau afecţiunea lui Kurt. Amintirea lui Rolt o făcea să nu mai simtă bucuria pe care i-o provoca, în mod normal, faptul că era alături de Kurt.

Intră în casă şi se sprijini de uşa închisă. *Să nu uiţi nimic*! îi spusese Rolt. Nici n-ar fi trebuit să spună asta, se gândi ea, cu amărăciune. Rolt reuşise să intervină între ea şi Kurt, iar Alanna putea să jure că nu era ultima dată când se întâmpla asta.

Dimineaţa următoare, pe la ora zece, sună telefonul.

— Casa Powell. Sunt Alanna, răspunse ea, automat.

— Te mai doare capul?

Primul gând fu că era Kurt, aşa cum promisese.

— A trecut, răspunse ea.

Râsul ironic de la celălalt capăt al firului o făcu să înţeleagă că greşise. Era Rolt!

— De unde ştii de durerea de cap? întrebă ea, furioasă.

— Când l-am văzut pe Kurt azi-dimineaţă, i-am spus că mi se pare extrem de odihnit. Mi-a spus că a venit acasă devreme, pentru că pe tine te-a durut capul.

Râse din nou, amuzat de scuza folosită de Alanna.

— De ce ai sunat, Rolt? vru ea să ştie.

— Trebuie să am un motiv?

— Nu, dar sunt sigură că ai unul.

Probabil ca să savureze victoria! comentă ea în gând.

— Poate că am vrut să-ţi aud vocea.

— Atunci, sper să-ţi placă asta!

Alanna trânti cu putere receptorul în furcă. Se uită câteva clipe la telefon, apoi se răsuci pe călcâie şi o văzu pe mama ei, care o privea amuzată.

— Era Rolt Matthews?

— Da, răspunse ea scurt.

— Chiar mă întrebam când o să sune!

— Ce te-a făcut să crezi că o să sune? întrebă ea, brusc atentă.

— Îţi aminteşti că Rolt şi Kurt au venit aici de Paşte? Am văzut cum te privea Rolt şi eram sigură că este interesat de tine. Probabil că tu erai prea vrăjită de Kurt şi n-ai observat, dar eu am văzut.

— Nu pot să-l sufăr!

— Te enervează, nu-i aşa?

— Da! E…

Se opri brusc când văzu privirea amuzată a mamei

sale.

— Nu te uita aşa la mine, mamă! Nu e aşa cum crezi. Mă enervează, dar n-o să fie în stare niciodată să mă ducă în al nouălea cer!

Ieşi din cameră fără să se uite în urmă. Până şi mama ei trecuse de partea duşmanului!

Rolt nu mai încercă să ia legătura cu Alanna tot restul săptămânii. Cu toate acestea, reuşi să se strecoare în viaţa ei. Alanna îl văzu de două ori, când

era cu Kurt, iar într-o seară părinţii ei îl invitară la cină. Din fericire, era într-o seară pe care ea şi-o petrecea în oraş, alături de Kurt.

În majoritatea timpului, simplul fapt că se gândea la Rolt o deranja. Ori de câte ori era cu Kurt, Alanna îşi amintea acea după-amiază de duminică, îşi amintea ce spusese şi ce făcuse Rolt. Pur şi simplu, nu putea să uite şi nu se putea relaxa în compania lui Kurt. De câte ori o atingea, trebuia să-şi controleze reacţia, ca să nu se repete scena neplăcută de pe verandă. În consecinţă, era veşnic tensionată; pentru a ascunde acest lucru, devenise excesiv de prietenoasă şi afectuoasă, încercând să-i dovedească lui Kurt, ca şi sieşi, cât de mult ţine la el.

Ţinându-l de mână pe Kurt, Alanna părăsi ringul de dans şi se îndreptă spre o masă din clubul aglomerat. Ca în fiecare sâmbătă seară, clubul era plin de tineri dornici de distracţie. Vocile şi hohotele lor de râs făceau să se audă foarte greu muzica a unei trupe locale. Dar nimeni nu părea deranjat de asta, pentru că muzica era doar fundalul şi toată lumea venise acolo ca să se distreze.

Pantalonii albi şi o bluză albă nu erau ţinuta cea mai potrivită pentru un club foarte aglomerat, dar Alanna ştia că i se potrivea foarte bine şi-i scotea în evidenţă tenul proaspăt bronzat. Bluza era descheiată

şi lăsa să se vadă un maiou de culoarea lavandei, care accentua nuanţa violet, foarte neobişnuită, a ochilor ei.

Privirea pătimaşă a lui Kurt dovedea că era vrăjit de farmecele tinerei. Continuă s-o ţină de mână şi după ce se aşezară la masă şi-şi apropiară scaunele pentru ca distanţa dintre ei să fie cât mai mică.

Kurt se aplecă spre ea şi prinse între degete o şuviţă din părul ei buclat.

— Te iubesc, Alanna, şopti el, stângaci.

O privi atent, oarecum surprins de propriile cuvinte.

— Te iubesc, repetă, cu mai multă convingere.

Alanna aşteptase aceste cuvinte încă de la vacanţa de Paşte. Acum, mai mult ca niciodată, îi dădeau siguranţă şi încredere în sine. Ameninţările lui Rolt nu mai aveau nicio însemnătate, iar ea respiră uşurată.

— Şi eu te iubesc, Kurt.

— E un loc nepotrivit ca să-ţi spun aşa ceva.

Privi în jurul lui, în clubul aglomerat şi zgomotos.

— E un loc minunat, protestă ea zâmbind.

— Ne cunoaştem de… Cât timp a trecut? O lună?

— Cam aşa.

— Oamenii se pot îndrăgosti chiar şi într-un interval mai scurt, nu-i aşa?

— Mult mai scurt, aprobă Alanna.

— Ar fi trebuit să fim într-un restaurant luxos, bând şampanie, clătină el din cap.

— În Minnesota? îl tachină ea.

— Da, în Minnesota, zâmbi el larg. Acolo ar fi trebuit să te duc în seara asta, nu aici. Sau ar fi trebuit să aştept să fim singuri.

— Are vreo importanţă?

Îşi aplecă uşor capul într-o parte, depărtându-şi buzele a invitaţie.

— Vreau să spun, are vreo importanţă unde ne aflăm?

— Nu, dacă-mi mai spui o dată că mă iubeşti.

— Te iubesc.

— Alanna!

Îi şopti numele cu dragoste şi se aplecă să guste dulceaţa buzelor sale.

— Kurt! Alanna! Ce surpriză să vă găsesc aici!

Când auziră vocea zeflemitoare a lui Rolt, cei doi tresăriră şi se depărtară în grabă.

— Aş fi crezut că ai s-o duci pe Alanna într-un loc mai puţin aglomerat.

Alanna ridică privirea spre el, simţind pericolul. Momentul de siguranţă dispăruse şi nu mai credea că dragostea lui Kurt va putea s-o apere de Rolt. Mai ales de Rolt!

— Am crezut că e un loc drăguţ. Acum, însă, am început să observ dezavantajele, fu de acord Kurt.

— Ce faci aici, Rolt? întrebă ea, cu o privire acuzatoare.

— M-am oprit să beau ceva, în linişte. Uitasem că e sâmbătă seara! Tocmai voiam să plec, când v-am văzut pe voi.

— Nu vrem să te reţinem, îi spuse ea, zâmbind sarcastic.

Rolt izbucni în râs şi-şi trase un scaun de la o masă alăturată, fără să ţină cont să nimeni nu-l invitase să li se alăture.

— Uneori am impresia că nu prea mă placi, Alanna.

— Numai uneori?!

— Da, numai uneori, răspunse el, lungind cuvintele.

Privirea lui se opri asupra buzelor ei, iar Alanna aproape că simţi atingerea lui şi-şi aminti cu exactitate sărutările furate de Rolt. Roşi violent, având din nou sentimentul de vinovăţie pentru că nu-i spusese nimic lui

Kurt de vizita fratelui său. Un braţ îi înconjură protector umerii şi se strădui să-i zâmbească lui Kurt.

— I-am cam monopolizat timpul Alarmei, zâmbi Kurt, şi n-ai avut ocazia să lupţi pentru ea. Îmi pare rău să-ţi spun, frate mai mare, dar ai ajuns prea târziu.

O trase pe Alanna mai aproape de el şi o sărută pe tâmplă.

— În viitorul apropiat, Alanna va deveni membru al familiei noastre, cu acte în regulă.

Anunţul lui o făcu să se simtă mai bine şi se uită la Kurt cu mai mult curaj, ca să vadă reacţia produsă de cuvintele fratelui său.

— Iată un motiv ca să bem ceva! zâmbi el.

Îi făcu semn tinerei care trecea pe lângă masă.

— Domnişoară, vă rog să-mi aduceţi un scotch şi un pahar cu apă. Şi încă un rând pentru ei!

— Să-ţi spun ceva despre fratele meu, i se adresă Kurt Alarmei. Când este înfrânt, recunoaşte cinstit acest lucru. E adevărat că pierde atât de rar, încât îşi permite să accepte înfrângerea cu graţie.

Cu toate astea, Alanna nu avea încredere în Rolt. Spera ca vorbele lui Kurt să fie adevărate, dar nu putea să uite cu câtă siguranţă îi spusese Rolt că va fi a lui.

Când sosiră băuturile, Rolt ridică paharul şi ciocni cu fratele său, apoi cu Alanna. Privirea lui misterioasă se fixă cu insistenţă asupra ei.

— În cinstea zilei…

Vocea lui era clară şi puternică.

— …când Alanna va deveni doamna Matthews.

Un cuţit străpunse inima Alarmei, pentru că înţelese exact cuvintele lui – se referise la *doamna Rolt Matthews*. Nu acceptase înfrângerea şi voia ca ea să ştie acest lucru, chiar dacă fratele lui încă nu pricepuse.

— Bea, Alanna, o invită Kurt.

Îi ridică paharul la buze şi aproape că o sili să ia o înghiţitură.

— Acum, că am toastat în cinstea viitoarei mirese, ai ceva împotrivă dacă o invit la dans? întrebă Rolt.

— Absolut nimic.

Îşi trase braţul care înconjura umerii ei, permiţându-i Alarmei să se ridice.

Nu vezi ce face? era gata să strige către Kurt. Dar el zâmbi şi privi liniştit cum fratele şi viitoarea lui soţie se îndreaptă spre ringul de dans.

Rolt o luă în braţe, folosind drept pretext muzica lentă, dar ea rămase încordată şi îşi feri privirea, preferând să se uite la celelalte perechi.

— Manevrele tale nu vor avea succes, să ştii, murmură ea. Îl iubesc pe Kurt şi o să mă mărit cu el.

— Serios?

Alanna îi aruncă o privire tăioasă. Ştia că n-are rost să încerce să-l convingă, pentru că era prea arogant şi încrezut ca s-o asculte, aşa că preferă să tacă.

— Ce mai fac părinţii tăi?

— Bine, răspunse ea scurt.

— Chiar aşa? întrebă el, cu o voce plină de îndoială.

Alanna făcu un pas greşit, iar mâna lui se încordă în jurul taliei ei. Ştia foarte bine că deschisese acest subiect cu un scop precis.

— Ce vrei să spui?

— Acum două seri, când am luat cina cu părinţii tăi, mi s-a părut că tatăl tău era cam supărat, răspunse el, încercând să pară indiferent. Nu îl place pe Kurt?

— Are o părere foarte bună despre el, se grăbi ea să răspundă.

Ştia că motivul principal era acela că era fratele lui Rolt, dar n-ar fi rostit asta cu voce tare pentru nimic în

lume.

— Ştii care e problema?

— E îngrijorat din cauza mamei, răspunse ea, dorind să încheie acest subiect.

— Ţi-a spus el asta?

— Da, mi-a spus.

Din cauza aglomeraţiei, se ciocniră de o altă pereche şi Alanna se trezi lipită de Rolt. El profită şi o strânse mai tare în braţe, dar ea părea mai preocupată de întrebările puse decât de apropierea ce putea deveni periculoasă.

— De ce-mi pui atâtea întrebări despre părinţii mei?

— Eram curios şi voiam să ştiu de ce este atât de îngrijorat tatăl tău. Desigur, dacă ţi-a spus că e vorba de mama ta… Aşa trebuie să fie.

Alanna deveni neliniştită.

— Ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Ce te face să crezi asta?

— Ştii ceva! declară ea, furioasă. Despre ce e vorba? Am dreptul să ştiu!

— Sigur că da, aprobă el.

— Atunci, spune-mi!

— Nu e cel mai bun loc pentru o discuţie particulară, spuse el, privind semnificativ în jur.

— Vreau să ştiu! repetă ea.

Rolt se opri şi abia atunci observă Alanna că melodia se terminase.

— Bine, cedă el. Am să-ţi spun.

Făcu o pauză şi o privi, cu o mască impenetrabilă pe chip.

— Vino la mine la birou marţi seară, la ora şase. O să anunţ la poartă că o să vii.

— Marţi? protestă ea.

— Mâine dimineaţă plec din oraş şi mă întorc abia marţi.

— E doar o şmecherie, nu-i aşa? Ai inventat toate astea ca să mă faci să mă întâlnesc cu tine!

— Nu poţi să afli decât dacă vii marţi seară.

Pe buze îi apăru un zâmbet slab.

— Ar fi bine să ne întoarcem la masă. Altfel, Kurt o să-şi piardă răbdarea.

Alanna se răsuci pe călcâie, furioasă că era atât de misterios. Ştia că, oricât s-ar fi rugat de el, nu avea să-i spună nimic în acel moment. Dacă într-adevăr avea ceva de spus…

Deşi Rolt plecă imediat după ce se întoarseră la masă, scurta lui apariţie îi strică toată seara. Starea de fericire în care era atunci când Kurt îi făcuse declaraţia de dragoste dispăruse complet şi făcea eforturi să ascundă acest lucru faţă de el.

În următoarele două zile, în sufletul ei se dădu o luptă între grija faţă de părinţii ei şi gândul că totul nu e decât o glumă, parte din planul lui Rolt. În încercarea de a afla cum stăteau lucrurile stătu din nou de vorbă cu tatăl ei, dar nu putu să afle decât că era puţin obosit, îl durea umărul de la o partidă de golf şi era în continuare îngrijorat pentru soţia lui. Totul părea normal, dar acum era foarte suspicioasă, din pricina lui Rolt. Nu voia să-l întâlnească în acea seară, dar acesta era singurul mod de a pune punct tuturor îndoielilor şi întrebărilor care o măcinau.

Alanna se afla în grădină, când auzi o maşină oprind în faţa casei. Fără să vrea, oftă când văzu că cel care cobora din maşină era Kurt. Se forţă să zâmbească, dându-şi seama că nu aceasta era reacţia pe care ar fi trebuit să i-o trezească viitorul ei logodnic.

— Kurt, ce surpriză!

— Tu vorbeşti de surprize? râse el, privind-o admirativ. Credeam că toate femeile care se ocupă de

grădinărit trebuie să poarte salopete, nu pantaloni scurţi şi tricou. Eşti atât de sexy!

Îi înconjură talia cu braţele şi o sărută apăsat.

— Hmmm! Poate ar trebui, totuşi, să te îmbraci cu o salopetă! Altfel, toţi bărbaţii care trec pe aici or să-ţi facă avansuri!

Alanna îşi lăsă capul pe spate ca să-l poată privi în ochi.

— Serios, Kurt! Cum ai reuşit să pleci de la uzină în miezul zilei?

— Am avut ceva de făcut, aşa că mi-am luat o pauză de prânz mai lungă, explică el.

— Şi, absolut întâmplător, erai în zonă şi te-ai hotărât să te opreşti pe aici, nu-i aşa? adăugă ea, zâmbind.

El râse uşor şi-i dădu drumul.

— Am venit să termin ce aveam de făcut. M-am oprit la un magazin de bijuterii şi am cumpărat ceva.

Scoase din buzunar o cutiuţă şi o deschise.

— E minunat! exclamă ea.

Inelul avea un diamant în centru şi altele mai mici în jur, în forma unor petale.

— Ca să fie oficial… Alanna, vrei să fii soţia mea?

— Da, răspunse ea, abia auzit.

Inelul făcea ca totul să pară mai real.

— Dă-mi mâna, îi ceru el, scoţând inelul din cutie.

Alanna îşi scoase mănuşa groasă, de grădinărit, iar Kurt îi strecură inelul pe deget.

— Mă tem că e cam mare, spuse el, cu amărăciune în voce.

— Nu contează! răspunse ea repede.

Nu voia să-şi piardă talismanul, pentru că avea impresia că o va proteja.

— Ba da, contează. Vreau să fie perfect, Alanna. Aşa

cum eşti tu!

— Nu sunt perfectă, negă ea.

— Pentru mine, eşti.

Luă inelul de pe degetul ei şi-l puse înapoi în cutie.

— Bijutierul a spus că poate să-i modifice mărimea foarte uşor. O să i-l duc înapoi chiar acum şi o să-l iau diseară, după ce termin lucrul. Iar data viitoare când o să ţi-l pun pe deget, n-o să mai iasă!

— Bine, şopti ea, cu ochi la cutia care ascundea inelul.

— Diseară o să facem totul aşa cum se cuvine: şampanie, lumânări… O sărbătoare în toată regula!

Alanna îşi muşcă buza.

— Nu pot. Nu în seara asta, Kurt.

— De ce nu?

Se uită atent la ea, încercând să afle de ce-şi ascundea privirea.

Alanna nu ştia cum să-i spună că se întâlnea cu Rolt şi nici nu ştia cum să-i explice despre ce era vorba.

— E o problemă de familie.

Era pe jumătate adevărat, îşi spuse ea. La urma urmei, acesta era motivul pentru care se întâlnea cu Rolt!

— Dacă aş putea, mi-aş schimba planurile, dar…

— E în regulă, o întrerupse el. O să sărbătorim mâine seară.

— Bine, acceptă ea, mulţumită că nu pusese alte întrebări.

— Cred că ar fi bine să mă întorc la treabă înainte ca Rolt să trimită o echipă în căutarea mea.

— S-a întors?

— Da, înainte de amiază. Tocmai de aceea mi-am luat atât de târziu pauza de prânz.

O sărută prelung.

— Pe mâine seară.

Alanna îi făcu semn cu mâna până când maşina dispăru în zare. Nu mai avea chef să lucreze în grădină şi, în ciuda cadoului, era foarte dezamăgită. Totul era din pricina lui Rolt! Numai menţionarea numelui său fusese de-ajuns ca să-i strice buna dispoziţie!

Când intră în casă, se întâlni cu mama ei care se pregătea să urce la etaj.

— Cel care tocmai a plecat era Kurt?

— Da, răspunse ea, trecându-şi nervoasă mâna prin păr.

— Nu lucrează azi? continuă mama ei, curioasă.

— Era în pauză.

— Era vorba de ceva important? De obicei nu vine în timpul zilei.

Alanna se îndreptă sufragerie.

— A avut ceva de făcut în zonă şi s-a oprit să mă salute.

— Am înţeles. Mă duc în camera mea, să mă întind puţin în pat.

— Bine, mamă.

Când rămase singură, Alanna începu să-şi pună întrebări despre purtarea ei. De ce nu-i spusese mamei despre inelul de logodnă? De fapt, de ce nu-i spusese nimic despre dorinţa lui Kurt de a se căsători cu ea? Doar ştia acest lucru de sâmbătă seara… Ar fi trebuit să fie în culmea fericirii, dar ea nu se simţea deloc aşa.

O să fie bine, încercă ea să se îmbărbăteze. Totul o să se rezolve după ce va scăpa de acea întâlnire neplăcută cu Rolt.

Capitolul 5

Alanna încetini maşina în faţa porţii uzinei. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât strânse mai tare volanul, ca să ascundă acest lucru.

Paznicul veni lângă ea şi se aplecă pentru a-i vorbi prin geamul deschis:

— Pot să vă ajut, domnişoară?

— Da. Sunt domnişoara Powell, răspunse ea, cu un zâmbet silit. Domnul Matthews mă aşteaptă.

Bărbatul căută în foile sale şi dădu din cap afirmativ.

— Domnul Rolt Matthews vă aşteaptă.

După ce preciză cu atâta exactitate despre care domn Matthews era vorba, paznicul deschise poarta şi-i făcu semn că poate să treacă.

Alanna îi urmă indicaţia, cu obrajii în flăcări. Bănuia că mulţi muncitori de la uzină ştiau deja că

avea o relaţie serioasă cu Kurt, aşa încât puteau comenta faptul că venise să-l vadă pe fratele acestuia. Ce bine ar fi fost dacă i-ar fi spus lui Kurt! îşi promise să îndrepte lucrurile mâine seară, înainte ca zvonurile să ajungă la urechile lui.

Opri maşina şi coborî, ezitând câteva clipe. Impresia că Rolt o adusese la uzină sub un fals pretext îi reveni în minte. Primul impuls fu să urce înapoi în maşină şi să plece imediat, dar dacă ar fi făcut asta, n-ar mai fi fost sigură dacă el ştia sau nu ceva despre părinţii ei.

Picioarele îi tremurau în timp ce se îndrepta către uşă. Pentru o clipă, regretă că nu mâncase cu părinţii ei, înainte să plece, dar ar fi întârziat la întâlnirea cu Rolt. Dar, având în vedere cât de tensionată era în acele momente, probabil că mâncarea i-ar fi dat o durere îngrozitoare de stomac, şi nu puterea de care avea nevoie.

Paşii ei răsunau pe holul lung care ducea către biroul lui Rolt. Îşi văzu imaginea într-un geam pe lângă care trecu – fusta roşie, de culoarea unui trandafir de toamnă, îi scotea în evidenţă gambele subţiri; bluza de mătase se mula pe talie, iar la gât avea o eşarfă în aceeaşi nuanţă cu fusta. Regretă că fusese atât de preocupată de înfăţişarea

ei, pentru că nu voia ca Rolt s-o considere atrăgătoare. îşi dădu seama că era prea târziu să se gândească la asta şi străbătu biroul secretarei, după care bătu la uşa lui.

— Intră, se auzi răspunsul lui.

Alanna simţi un nod în stomac când deschise uşa. Rolt stătea la birou, preocupat de hârtiile din faţa lui. Închise uşa în urma ei şi rămase pe loc, aşteptând ca prezenţa ei să fie observată.

Privirea lui deveni pătrunzătoare când văzu cine intrase. Se uită la ceas, pentru a verifica ora, apoi reveni la hârtii.

— Ia loc, o invită el. Termin în câteva minute.

Alanna ezită câteva clipe. Ar fi vrut să străbată încăperea şi, cu un singur gest, să-i împrăştie pe podea hârtiile, după care să-l întrebe ce anume avea să-i spună. Aşteptase trei zile pentru asta!

Cu toate astea, intuiţia ei îi spuse că nu era o idee bună. Întâlnirea lor trebuia să fie formală şi extrem de politicoasă şi nu trebuia să-i ofere lui Rolt niciun avantaj asupra ei. Stăpânindu-şi cumpătul, se apropie de canapea.

— Barul e acolo, îi arătă el cu o mişcare a mâinii. Ai gheaţă în frigider. Serveşte-te!

Alanna privi către bar şi se aşeză.

— Nu, mulţumesc.

Nu avea nevoie ca alcoolul să-i întunece judecata. În schimb, căută în poşetă o ţigară, un obicei deprins în facultate şi de care încerca să se lase. Pentru moment, însă, era mult mai interesată de efectul calmant al nicotinei.

Îşi aprinse o ţigară şi trase adânc fumul în piept. Liniştea apăsătoare era întreruptă uneori de zgomotul făcut de stiloul cu care Rolt nota ceva pe hârtiile din faţa lui. Părea să muncească fără să ţină cont de prezenţa ei,

lucru pe care Alanna nu putea să-l facă, aşa că profită de acea ocazie ca să-l analizeze.

Părea foarte concentrat asupra muncii lui. O rază de soare care intra printre draperiile groase îi lumina costumul caramel şi cravata maro, de mătase. Părul, de culoarea cafelei proaspăt prăjite, era acum strălucitor. Tenul bronzat făcea ca trăsăturile chipului său să pară şi mai dure.

Uită cu totul de ţigară în timpul acestei analize atente, iar scrumul era cât pe ce să cadă pe podea, aşa că făcu o mişcare bruscă spre scrumiera de pe măsuţă. Când reveni la poziţia iniţială, observă că Rolt o privea intens. După câteva clipe, lăsă jos stiloul şi se ridică de pe scaun.

— Îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi.

Cuvintele lui erau spuse din politeţe şi nu erau deloc sincere.

— Nicio problemă, spuse ea, cu răceală.

Începu să-şi desfacă nodul de la cravată, dar se opri.

— Te deranjează?

Alanna se îndoia că avea nevoie de permisiunea ei.

— Absolut deloc.

Îşi scoase cravata şi o îndesă în buzunarul hainei, apoi îşi dezbrăcă haina şi o puse pe spătarul

scaunului. Alanna avu impresia că-l priveşte cum se transformă dintr-un om de afaceri civilizat într-un bărbat primitiv, oarecum periculos.

Îşi descheie şi trei nasturi de la cămaşă, după care se opri. Alanna îl privi surprinsă, pentru că aproape se aştepta să-şi scoată şi cămaşa. Toate gesturile lui o tulburaseră şi-şi feri privirea, încercând să-şi recapete controlul.

În loc să se îndrepte spre canapea, Rolt se duse lângă fereastră şi se opri în razele soarelui. Privi câteva minute în curtea uzinei, până când Alanna nu-şi mai putu stăpâni

curiozitatea.

— Ce anume pretinzi că ştii despre părinţii mei?

Rolt privi peste umăr, în direcţia ei, după care se întoarse.

— O să-mi torn ceva de băut. Eşti sigură că nu vrei nimic? întrebă el, ignorând cuvintele ei.

— Da, foarte sigură.

Îşi stinse ţigara, apoi ascultă cum, în spatele ei, Rolt deschide frigiderul, scoate gheaţa, închide frigiderul, apoi îşi toarnă un pahar de coniac.

— Părinţii mei! spuse ea, fără să se întoarcă.

— Ce-i cu ei?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, se răsuci ea brusc. Totul a fost un truc, nu-i aşa? O şmecherie, ca să mă faci să vin aici!

El îi înfruntă privirea.

— Da.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură ea.

Cu mişcări bruşte, se ridică de pe canapea şi-şi luă poşeta.

— Nu ştii nimic despre părinţii mei!

Vocea lui o opri.

— N-am spus asta.

Alanna se întoarse către el.

— Am recunoscut numai că m-am folosit de ei ca să te aduc aici. Asta nu înseamnă că nu ştiu nimic despre ei.

— Ei bine? îl provocă ea, sătulă de acest joc de-a şoarecele şi pisica.

— Stai jos, Alanna.

Rolt se îndepărtă de bar, cu un pahar în mână.

— Nu, refuză ea, foarte hotărâtă. Vreau să ştiu despre ce e vorba şi vreau să ştiu acum!

O sclipire amuzată apăru în ochii lui, dar nu schiţă niciun zâmbet.

— Ai spus că tatăl tău ţi-a mărturisit că este îngrijorat din pricina mamei tale. Are probleme cu inima, din câte ştiu.

— Da.

— Acesta este unul din motivele pentru care este îngrijorat.

Alanna îl privi neîncrezătoare.

— Şi care este principalul motiv?

— Cât de multe ştii despre situaţia financiară a tatălui tău? întrebă Rolt.

— Ştiu că n-au niciun fel de probleme, răspunse ea, cu răceală. Cu banii din vânzarea companiei şi cu acţiunile pe care le-a păstrat, au viitorul asigurat.

— Aşa stăteau lucrurile, la momentul vânzării.

Alanna avu nevoie de câteva momente ca să înţeleagă exact afirmaţia lui. Cu paşi mici, se apropie de el.

— Ce vrei să spui?

— Tatăl tău n-a fost niciodată un foarte bun afacerist. O parte din banii proveniţi din vânzare i-a investit în lucruri sigure, dar restul i-a folosit pentru speculaţii la bursă. Din păcate, n-a luat cele mai bune decizii şi a pierdut. A încercat să recupereze banii şi a făcut alte investiţii, şi mai riscante… Pe scurt, Alanna, tatăl tău nu mai are niciun ban din vânzare.

— Nu se poate! şopti ea, ca pentru sine. Bietul tata!

Ridică privirea la el.

— Mai sunt veniturile de pe urma acţiunilor de la uzină.

— Da, mai sunt, dar nu sunt de-ajuns pentru a menţine standardul de viaţă actual. Dacă mama ta va mai avea un infarct… Casa e deja ipotecată, iar tatăl tău s-a dus la bancă săptămâna trecută ca să obţină un împrumut, folosind drept garanţie acţiunile.

Alanna păli brusc. Încet, începu să înţeleagă tabloul complet – dacă tatăl ei primea împrumutul şi nu putea să-l returneze, avea să piardă acţiunile, singura sursă de venit a familiei.

— A vrut să vândă casă, spuse ea, cu o voce de gheaţă. De aceea i-a spus toate lucrurile acelea mamei! Iar ea nici n-a vrut să audă…

— Dacă ar vinde casă, n-ar face decât să câştige puţin timp. Ar fi trebuit să facă asta acum un an, înainte s-o ipotecheze.

— Nu înţeleg! exclamă ea. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Fără niciun avertisment!

— Tatăl tău a avut destule avertismente! spuse el scurt.

— Trebuie să facem ceva!

În vocea ei se simţea disperarea.

— O să vindem casă, evident. Mama n-o să se opună, când o să afle cum stau lucrurile. O să ne mutăm într-o casă mai mică şi mai ieftină. O să-mi găsesc o slujbă. Dacă mă gândesc, şi tata ar putea să-şi găsească ceva. E inteligent şi încă în putere.

— A încercat deja să-şi ia o slujbă, dar nu sunt prea multe posibilităţi pentru cineva de vârsta lui. Recunoaşte, Alanna, că a avut slujba asta din pricina tatălui său. Lăsând la o parte vârsta, adevărul este că n-are experienţă.

— Nu e vina tatălui meu că a moştenit compania, protestă Alanna.

— Cât despre posibilitatea ca tu să-ţi iei o slujbă… Vrei să spui că o să-i întreţii tu, tot restul vieţii?

Ea nu ezită nicio clipă.

— De ce nu? Şi ei m-au întreţinut!

— Şi cum rămâne cu mariajul tău? Ai uitat de asta? Soţul tău s-ar putea să nu fie la fel de înţelegător când o să

preiei toate responsabilităţile şi datoriile casei.

— O să înţeleagă, spuse ea, cu gândul la Kurt.

— Eşti sigură de asta?

— Da.

— Intenţiile tale sunt foarte frumoase, dar complet irealizabile. Ai de gând să-i ceri tatălui tău să-şi vândă casa. O să fie nevoit să renunţe la toate abonamentele sale de la diverse cluburi. În condiţiile astea, şansele lui de a-şi menţine o poziţie respectabilă sunt practic nule. Ca urmare, va fi nevoit să stea acasă, obligat să accepte ajutorul tău. Cum rămâne cu mândria lui, Alanna? Asta l-ar distruge şi, în timp, acelaşi lucru s-ar întâmpla şi cu mama ta.

Ochii ei de culoarea ametistului erau plini de lacrimi. Îşi muşcă buzele; ştia că Rolt avea perfectă dreptate, dar nu voia s-o recunoască. Bărbatul mândru şi sensibil care era Dorian Powell era obişnuit să fie stâlpul casei şi n-ar fi suportat să trăiască din mila fiicei sale.

Alanna se întoarse cu spatele, încercând să-şi ascundă lacrimile.

— Ce altă soluţie ai?

— Aş putea să dau o mână de ajutor.

— N-o să accepte mila ta, îl repezi ea.

— Există o soluţie, astfel încât să nu ştie că am făcut-o din milă.

— Cum? întrebă ea, simţind că renaşte speranţa.

— Aş putea aranja ca venitul său de la uzină să crească. Dacă e nevoie, l-aş putea angaja la biroul de „Relaţii publice”, cu jumătate de normă, ca să-şi suplimenteze venitul.

— Ai putea să faci asta?

Alanna se întoarse către el, susţinându-i privirea.

— Da, aş putea. Am să-l ajut… dacă te căsătoreşti cu mine.

Alanna încremeni.

— Poftim?

— Căsătoreşte-te cu mine, repetă el.

— E imposibil! spuse ea răspicat, clătinând din cap. Sunt deja logodită cu fratele tău. Mi-a cumpărat un inel, astăzi.

Rolt ridică paharul şi mai luă o înghiţitură de coniac.

— S-au mai văzut cazuri în care logodnele au fost rupte. Acesta nu e un obstacol.

— Îl iubesc pe Kurt. Acesta e un obstacol?

— Numai în mintea ta, o contrazise el, pe un ton nepăsător. N-ar fi prima căsătorie din interes, nu-i aşa?

— Chiar crezi că o să accept acest… şantaj? se încruntă ea.

— Nu cred că ai de ales, dacă ţii la părinţii tăi aşa de mult pe cât spui, ridică el din umeri.

— E absurd! gesticulă ea, agitată. Kurt o să mă ajute! O să găsim un plan ca tata să nu afle de unde vin banii.

— Kurt nu are atâţia bani la dispoziţie. Are salariu, ca orice angajat, şi nu i-ar ajunge ca să întreţină două gospodării. În familia noastră, toată lumea începe de la zero, ca simplu angajat, şi nu toţi reuşesc să ajungă în vârf. Nimeni nu primeşte totul pe o tavă de argint, la naştere!

Puse paharul pe masă.

— Kurt nu te poate ajuta, Alanna. Eu pot, dar el nu.

— N-o să mă mărit niciodată cu tine! jură ea. Gândul îmi provoacă greaţă!

— Aceasta este singura variantă pe care o ai la îndemână, sublinie el.

— Nu pot să accept!

— Şi ce-o să faci, în cazul ăsta? Nimic? întrebă el, pe un ton reprobator.

— Nu ştiu, oftă ea. Ai putea să mă ajuţi fără să-mi pui nicio condiţie!

— Numai aşa, pentru că sunt băiat bun? se strâmbă el. Te doresc, Alanna, orice ar trebui să fac pentru asta!

— Te-ai gândit vreo clipă că s-ar putea să-ţi fiu recunoscătoare şi să-mi schimb părerea despre tine tocmai pentru că l-ai ajuta pe tatăl meu?

— Da, m-am gândit, recunoscu el. Dar eu vreau să devii soţia mea, nu să-ţi schimbi părerea despre mine. Şi, înainte să-l ajut pe tatăl tău, aş vrea să ştiu exact cum o să-ţi arăţi recunoştinţa.

Alanna văzu o portiţă de scăpare.

— Dacă sunt de acord să mă mărit cu tine, îl ajuţi pe tata?

— Când o să te măriţi cu mine, o să-l ajut pe tatăl tău, puse el lucrurile la punct.

— Dacă tatăl meu o să fie ruinat, e numai vina ta, Rolt Matthews! Ai fi putut să-l salvezi, dar n-ai făcut-o!

— Nu-i adevărat, spuse el, pe un ton foarte calm. Vina va fi a ta, pentru că mi-ai refuzat oferta. Nu eu voi fi responsabil, ci tu. Abia dacă-l cunosc pe tatăl tău. Ce mă interesează pe mine dacă va avea probleme să-şi păstreze statutul în faţa prietenilor săi? Sigur, altfel ar sta lucrurile dacă ar fi vorba despre socrul meu.

Aroganţa lui o enervă peste măsură pe Alanna. Ridică palma şi-l lovi cu putere peste faţă. Imediat, Rolt îi prinse mâna într-o strânsoare de oţel.

— O să fii soţia mea, Alanna! şuieră el. N-ai de ales!

— Dă-mi drumul!

Încercă să-şi elibereze braţul, dar în zadar. O strângea cu atâta putere, încât se temu că o să-i rupă mâna şi rămase nemişcată. O trase spre el, silindu-o să-şi arcuiască trupul şi lipind-o de el.

— N-o să-ţi dau drumul, şopti el. Sunt sigur că, în timp, nici n-o să-ţi mai doreşti asta!

Din nou, avu impresia că vocea joasă şi arogantă a lui Rolt rosteşte o profeţie.

— Nu!

Se aplecă spre ea, încercând s-o sărute, dar ea se feri şi-l împinse cu mâna liberă, reuşind să se distanţeze puţin de el. În ciuda rezistenţei ei, Rolt îi suci mâna la spate şi puse stăpânire pe gura ei. Înţelegând că nu avea rost să se mai zbată, Alanna acceptă sărutul lui, dorindu-şi să se termine cât mai repede. Rolt, însă, schimbă tactica şi dădu dovadă de o tandreţe care-i distruse complet apărarea.

Sărutul deveni prelung şi pasional. Strânsoarea lui se transformă în mângâiere, degetele îi mângâiară cu tandreţe obrajii, gâtul, umerii, iar buzele ei se deschiseră, acceptându-l. Fără să-şi dea seama, rezistenţa se transformă în dorinţă, iar acest lucru o sperie.

Cu o mişcare bruscă, Alanna se eliberă de el şi-i puse palmele în piept, pentru a-l forţa să păstreze distanţa. El continuă s-o ţină în braţe, fără să-i permită să se depărteze complet. Alanna se uită fix în ochii lui albaştri, mirată că un bărbat care nu-i plăcea trezise în ea asemenea senzaţii şi supărată, totuşi, că se întâmplase asta.

— Derutată? o întrebă Rolt, amuzat. Nu te-ai gândit că se poate întâmpla aşa ceva? N-ai ştiut că ura se poate transforma foarte uşor în pasiune?

— Nu!

El râse gros. Înainte ca ea să poată face vreo mişcare, simţi că Rolt o ia în braţe şi o ridică de la podea.

— Lasă-mă jos! reuşi ea să spună.

El zâmbi leneş.

— Încă n-am reuşit să te conving.

Neluând în seamă încercările ei de a se elibera, Rolt o duse pe canapea. Încercând să-l împingă de lângă ea, îi puse mâinile în piept, dar îi atinse pielea, expusă prin cămaşa deschisă. Valuri de dorinţă îi invadară trupul şi-şi

dădu seama că nu era atât de puternică pe cât îi plăcea să creadă.

Degetele lui îi desfăcură eşarfa şi o aruncară pe podea, lăsând gâtul lung şi delicat la dispoziţia buzelor lui fierbinţi. Se aplecă peste ea, strivind-o cu greutatea lui şi-şi strecură mâna sub bluză.

În ciuda senzaţiilor provocate de Rolt, imaginea lui Kurt apăru în mintea ei. Ce făcea?! Ce fel de femeie îl lasă pe fratele logodnicului ei să o atingă în felul acesta? Prin comportarea ei, îl trăda pe Kurt şi pierdea orice urmă de mândrie şi respect de sine.

Începu să tremure când simţi buzele lui pe sâni şi, cu un efort ce păru supraomenesc, se eliberă din braţe lui şi se ridică de pe canapea. Ar fi vrut să se depărteze de el, dar picioarele n-o ascultau şi nu putea să facă nicio mişcare.

Rămas în continuare pe canapea, Rolt întinse o mână şi o mângâie pe picior, insistând în zona din spatele genunchiului.

— Te rog, nu face asta, şopti ea, simţind că nu poate face faţă atracţiei fizice din ce în ce mai puternice.

Rolt se ridică, fără să-şi ia privirea de la ea. Îşi puse mâinile pe talia ei, încercând s-o apropie de el. Alanna se răsuci şi vru să plece de lângă el, dar el o împiedică şi o trase aproape. Spatele ei se sprijinea de pieptul lui lat, iar Rolt îşi îngropă faţa în buclele ei castanii. Închise ochii, copleşită, şi simţi palmele lui pe abdomen, lipindu-i trupul de al lui şi făcând-o să înţeleagă cât de mult o dorea.

— Nu, încercă ea să protesteze. E o nebunie! E doar dorinţă fizică… atracţie animalică!

— Dar nu e mai bine să ştii că atingerea mea o să-ţi facă plăcere, atunci când o să fim căsătoriţi? îi şopti el la ureche.

— Nu e destul, spuse ea, repetându-şi în gând că o

căsătorie nu trebuie întemeiată pe atracţie sexuală.

— Pentru început, este.

Îi dezmierd lobul urechii, dar ea se feri.

— O să avem copii şi o să învăţăm să ţinem unul la altul.

— Nu ştiu, şopti ea, confuză.

Simţea că, atâta timp cât o atingea şi o mângâia, mintea ei nu funcţiona limpede.

— Crede-mă!

O întoarse către el. Ca o frunză în vânt, Alanna nu avu puterea să se opună şi se lăsă trasă în vârtejul sărutului lui. Când se opri, Alanna văzu în ochii lui că se bucura de victoria obţinută. Răspunsul ei, chiar dacă nu fusese rostit cu voce tare, era cel pe care Rolt îl dorise şi-l aşteptase.

Dar nu era răspunsul pe care ar fi dorit să-l dea. Nu voia să se mărite cu el, pentru că simţea că fusese nevoită să aleagă între Kurt şi tatăl ei. Nu voia să aleagă şi ştia că orice femeie are dreptul să se răzgândească.

Se eliberă din strânsoarea lui şi făcu câţiva paşi prin cameră, gândindu-se cum să-i spună lui Rolt că nu voia să devină soţia lui. Când ridică privirea din podea, se trezi uitându-se în ochii lui Kurt. Era atât de uimită să-l vadă în cadrul uşii, că nici nu luă în seamă faptul că Rolt se apropie de ea şi, cu un gest protector, îşi puse braţul în jurul taliei.

Kurt o privi din cap până-n picioare, insistând asupra nasturilor descheiaţi ai bluzei. Cu obrajii în flăcări, Alanna se grăbi să şi-i încheie, cu toate că ştia că nu era singurul detaliu care vorbea despre purtarea ei.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli aşa, Kurt, se auzi vocea lui Rolt. Bănuiesc că Alanna n-a ştiut cum să-ţi spună.

Kurt nu-şi luă privirea de la ea.

— Ai spus că e o problemă de familie, spuse el, pe un ton amar, amintind scuza oferită de Alanna. Nu m-am gândit nicio clipă că este vorba de familia mea.

— Kurt, te rog! Eu…

El ridică mâna, oprind-o să continue.

— Aş fi înţeles dacă mi-ai fi spus că te întâlneşti cu Rolt. Aş fi fost înnebunit de gelozie, dar aş fi înţeles.

— Am vrut să-ţi spun.

— Dar ai vrut să te asiguri mai întâi că pui mâna pe Kurt, nu-i aşa? spuse el, pe un ton sarcastic. De ce să te mulţumeşti cu săracul frate mai mic, când poţi să-l ai pe cel mai bogat? Ai acceptat să te măriţi cu mine ca să poţi să-l forţezi pe Rolt să-ţi facă aceeaşi propunere? Ai vrut să te convingi că te doreşte atât de mult pe cât pretindea şi că nu era o simplă toană?

— Încetează! strigă ea.

Kurt îşi îndreptă atenţia spre fratele său.

— Trebuie să te felicit?

— Am cerut-o pe Alanna în căsătorie, recunoscu acesta.

Alanna interveni rapid:

— Nu vezi cum ne manipulează?

— Nu cred că s-a întâmplat ceva împotriva voinţei tale, o acuză el. Cel puţin, eu n-am văzut asta atunci când am deschis uşa. Şi când mă gândesc că te-am crezut atunci când ai spus că o să-l refuzi pe Rolt… Chiar i-ai arătat uşa, nu-i aşa? Uşa dormitorului!

— Nu e adevărat!

Vocea ei nu era atât de convingătoare pe cât şi-ar fi dorit.

— Dacă n-ai apucat să-i cumperi viitoarei mirese un inel, am eu unul ieftin. Ştiu singur că o să i se potrivească. Nu merită ca amândoi să aruncăm banii pentru aceeaşi

fetişcană!

Alanna păli brusc în faţa cuvintelor lui acuzatoare. Era gata să izbucnească în lacrimi, dar ştia că nu-l putea condamna pentru că-şi manifesta dezgustul pe care-l simţea faţă de ea.

— Kurt, te rog, murmură ea, cu o vocea tremurătoare.

— O să plec. Bănuiesc că eşti nerăbdătoare să te întorci în braţele iubitului tău.

Privirea lui insistă pe braţul fixat pe talia ei. Alanna se depărtă de el, dar era prea târziu.

— Kurt, nu pleca! strigă ea. Lasă-mă să-ţi explic!

El se opri în faţa uşii şi-i aruncă o privire de gheaţă.

— Ce să-mi explici? tună el. Că eşti o mincinoasă? Ştiu asta! Sper doar ca fratele meu să-şi dea seama de adevăratul tău caracter!

Alanna tresări, ca şi cum ar fi primit o palmă. Îşi coborî ochii în podea şi ascultă în tăcere paşii lui Kurt care se îndepărtau pe hol. După câteva minute, se uită către Rolt, care nu făcuse nicio mişcare.

— Tu ai aranjat să vină aici, în seara asta, nu-i aşa?

— Da.

— De ce? întrebă ea, abia auzit.

— Am crezut că acesta e cel mai bun mod de a afla că o să te căsătoreşti cu mine. E o modalitate cam dură, dar cred că e cea mai bună, explică el, cu detaşare.

— O să mă mărit cu tine, spuse răspicat Alanna. Ţi-ai atins scopul!

Se apropie de el şi-l privi în ochi.

— O să-mi ţin cuvântul în ceea ce-l priveşte pe tatăl tău.

— Savurează momentul ăsta, îl avertiză ea. Ai obţinut ce ai dorit, dar cred că n-o să te bucure foarte tare situaţia.

— Ce înseamnă asta? se încruntă el.

— Înseamnă că am de gând să-ţi fac viaţa un calvar! O să mă căsătoresc cu tine, Rolt, dar o să plăteşti toată viaţa pentru ce ai făcut în seara asta. O să regreţi că m-ai obligat să devin soţia ta.

Rolt îi susţinu privirea câteva clipe, după care se întoarse cu spatele, fără să pară îngrijorat de cuvintele ei.

— Ia-ţi poşeta. E timpul să le dăm vestea cea bună părinţilor tăi.

Capitolul 6

Maşina mare, neagră, a lui Rolt urmă autoturismul Alarmei ca o umbră întunecată. Pe tot drumul către casă, tânăra refuză să se gândească la ce făcuse, ştiind că avea destul timp pentru regrete şi remuşcări.

Opri maşina în faţa casei şi-l aşteptă pe Rolt să vină lângă ea şi să intre împreună. Când îl văzu apropiindu-se, înalt, puternic, cu trăsăturile accentuate de soarele care apunea, Alanna îşi dădu seama că trebuia să se ferească de atingerea lui şi de senzaţiile pe care i le trezea.

— Intrăm? întrebă ea.

— Într-o clipă.

O prinse de cot, dar ea se smuci imediat.

— Nu vei putea să faci aşa ceva înăuntru, îi aminti el. Se presupune că suntem îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul. Nu asta vrei să creadă părinţii tăi?

— Încă nu suntem înăuntru, puse ea lucrurile la punct.

Se îndreptă spre casă, iar Rolt n-o opri, ci o urmă fără să răspundă. În faţa uşii, întinse mâna spre clanţă, iar ea se opri, permiţându-i să facă asta. În loc să deschidă uşa, Rolt profită şi o imobiliză între ea şi uşă, după care se aplecă şi o sărută apăsat.

— Acum putem să intrăm, spuse el, cu un zâmbet

arogant pe buze. Acum ai o strălucire în ochi şi eşti îmbujorată. Doar nu putem să-i întâlnim pe părinţii tăi când arăţi de parcă urmează să te măriţi cu un călău!

— E mai rău, şuieră ea. O să mă mărit cu tine!

Faptul că ştia că are dreptate n-o făcea pe Alanna să fie mai puţin nervoasă. Era conştientă că trebuia să joace teatru în faţa părinţilor, pentru ca aceştia să nu bănuiască adevăratul motiv al căsătoriei.

Când intrară în sufragerie, tatăl ei împături ziarul pe care-l citea şi se ridică în întâmpinarea lor.

— Bună, Rolt, îi zâmbi el. Elinore tocmai îmi spunea că a văzut maşina ta intrând în curte, în urma Alarmei. E o vizită profesională sau, aşa cum sper, personală?

Când simţi palma lui mare pe spatele ei, Alanna tresări şi se uită la el, spunându-i din priviri că avea să suporte, deşi nu-i plăcea. Privirea lui, în schimb, era tandră şi afectuoasă, iar ea îşi pierdu stăpânirea de sine.

Ai grijă, îşi spuse în gând. Nu ceda farmecului lui! Nu uita de ce ai acceptat să te măriţi cu el!

Făcând un efort, Alanna privi către părinţii ei. Tatăl ei părea nelămurit, în timp ce mama ei, care stătea pe canapea, abia îşi stăpânea curiozitatea.

— În seara asta, fiica dumneavoastră a acceptat să devină soţia mea, spuse Rolt, pe un ton grav. Cu permisiunea dumneavoastră, fireşte!

Alanna ştia că ultimele cuvinte fuseseră rostite din simplă politeţe şi că mariajul urma să aibă loc, indiferent de părerea părinţilor ei.

Dorian Powell rămase fără cuvinte în faţa anunţului, dar mama ei se ridică brusc de pe canapea şi îşi îmbrăţişă fiica, zâmbind fericită.

— Sunt atât de fericită pentru tine, draga mea! exclamă ea, emoţionată. Nu m-ai păcălit nicio clipă! Mi-am dat seama de la bun început, nu-i aşa?

— Da, mamă, fu ea de acord.

Rolt o privi întrebător, dar ea încercă să nu-l ia în seamă.

— V-aţi dat seama de la bun început, doamnă Powell? întrebă Rolt, cu zâmbetul pe buze.

— Da.

Mama ei făcu un pas înapoi, ca să-i poată privi mai bine pe cei doi tineri.

— Poate a fost intuiţie feminină sau intuiţia unei mame, dar am ştiut tot timpul că Alanna este îndrăgostită de tine.

— Ai fi putut să-mi spui şi mie, râse Dorian, uimit de cursul evenimentelor. Doar sunt tatăl ei!

— Dacă ţi-aş fi spus, m-ai fi acuzat că sunt sentimentală, ca de obicei. Alanna seamănă cu mine! Îţi aminteşti cum am reacţionat eu atunci când ai început să-mi faci curte? Eram atât de furioasă… Dar n-a durat mult!

Sclipirea amuzată din privirea lui Rolt o irită pe Alanna. Trebuia să tacă în faţa părinţilor ei, dar îi aruncă o privire dispreţuitoare, sperând că va înţelege exact mesajul.

— Îmi amintesc, chicoti tatăl ei. Ai fost foarte dură la început şi am simţit asta pe pielea mea. E adevărat, Alanna seamănă cu tine.

Rolt îi înconjură talia cu braţul şi o trase lângă el.

— Tată, Rolt o să creadă că se însoară cu o scorpie, dacă mai vorbeşti aşa! râse ea forţat.

— Şi nu e aşa? întrebă el, cu un aer nevinovat.

— Sigur că nu, râse tatăl ei. Recunosc, Rolt, că am crezut că Alanna se va căsători cu fratele tău. Vestea despre căsătoria voastră m-a luat prin surprindere. Dar, te rog să mă crezi… Nu putea să facă o alegere mai bună!

— Mulţumesc, Dorian. Nici eu!

Din nou, Rolt îi oferi o privire drăgăstoasă, în care ea descoperea foarte clar ironia.

— Kurt! şopti brusc mama ei. Bietul Kurt… Tine foarte mult la tine, Alanna.

— Da, mamă, ştiu.

Durerea din vocea ei era reală.

— Sper că nu e foarte supărat. A aflat, nu-i aşa?

Alanna nu era în stare să răspundă la întrebare şi-şi strânse puternic buzele, ca să nu înceapă să vorbească despre modul în care Rolt distrusese fericirea ei şi a lui Kurt.

— Ne-am întâlnit cu el în seara asta, spuse Rolt, fără să ofere amănunte. A fost un moment dificil pentru toţi, dar sper să-l depăşim.

— Aşa e, aprobă mama ei. Ar fi fost îngrozitor ca Alanna să se mărite cu Kurt, după care să-şi dea seama că te iubeşte pe tine. Poate că fratele tău este supărat, dar sunt sigură că o să-şi revină.

— Da, da, interveni şi tatăl ei. Mai bine să sufere acum, puţin, decât mai mult, mai târziu.

Observă că Alanna nu se simţea în largul ei şi încercă să schimbe subiectul.

— N-are niciun rost să mai vorbim despre asta. De ce nu luaţi loc? Elinore, ai vrea să te duci să aduci nişte cafea şi prăjiturile acelea delicioase făcute de Ruth? Şi spune-i şi ei vestea!

— Sigur că da, răspunse ea, cu entuziasm. În sfârşit, Alanna a început să se gândească să ne ofere nepoţi!

— La timpul potrivit, draga mea, râse soţul ei. La timpul potrivit!

Copii! Gândul la o relaţie intimă cu Rolt o făcu pe Alanna să roşească şi se depărtă de el. Trebuia să stea cât mai departe de el şi să nu dea curs tentaţiei atât de puternice.

Nici nu se aşeză bine pe canapea, că Rolt veni lângă ea. Nu se aşeză chiar lângă ea, dar puse mâna pe spătarul canapelei şi o mângâie uşor pe umăr.

Dorian Powell se întoarse către ei.

— Elinore îşi doreşte tare mult nepoţi, zâmbi el, cerându-şi într-un fel scuze. Întotdeauna a visat să aibă o casă plină de copii, dar, din păcate, sănătatea nu i-a permis acest lucru. Să nu vă gândiţi că o dezamăgiţi dacă vă hotărâţi să nu întemeiaţi o familie imediat.

— Adevărul e că n-am discutat despre asta, răspunse Alanna, iritată. Nici măcar nu ştiu dacă lui Rolt îi plac copiii.

— Îmi plac, răspunse el. În special fetiţele cu bucle castanii şi ochi albaştri.

Ea îşi dorea cu disperare să schimbe subiectul şi să nu mai simtă atingerea lui pe umăr. Se simţea vulnerabilă şi făcea eforturi prea mari ca să-i reziste. Cât de mult îl ura!

Ruth intră în cameră, cu un zâmbet larg zugrăvit pe chip. Între îmbrăţişări, felicitări şi explicaţii subiectul copiilor fu lăsat deoparte.

— Mă simt de parcă s-ar căsători unul din copiii mei, spuse Ruth. O ştiu pe Alanna de când era bebeluş!

Mama ei intră în cameră cu o tavă cu cafea şi prăjituri, iar Ruth se grăbi s-o ajute.

— Ţi-am spus să n-o aduci, Elly. E prea grea pentru tine!

— Prostii! se opuse ea. Mă descurc.

— Elly, îţi dai seama câte avem de făcut?

Se uită către Alanna.

— Când va avea loc nunta? Aţi stabilit o dată?

Ea se pregătea să spună că nu discutaseră despre asta, dar nu avu ocazia să răspundă.

— Imediat, se auzi vocea lui Rolt. Alanna vrea să fie

mireasă în luna iunie.

Nu voia aşa ceva! Se întoarse spre el, vrând să protesteze, dar el o strânse de umăr, ameninţător. Nu vorbiseră despre data nunţii, dar nu-şi imagina că avea să fie atât de curând. La urma urmei, ce mai conta? îşi spuse ea cu amărăciune.

— În iunie! repetă Elinore Powell. Dar mai sunt numai zece zile din luna asta! Trebuie să cumpărăm rochia de mireasă, rochiile domnişoarelor de onoare… Trebuie să facem invitaţiile, să ne ocupăm de biserică, de flori. Ruth poate să facă tortul, dar…

— Nu vrem o nuntă mare, doamnă Powell, spuse încet Rolt.

De data asta, Alanna era de acord cu el. Părea o adevărată ipocrizie să facă o ceremonie mare, fastuoasă, cu zeci de invitaţi, când jurămintele lor nu urmau să fie spuse din inimă.

— Îmi pare rău, mamă.

Ştia că mama ei îşi dorea cu totul altceva pentru unica ei fiică.

— Vrem o nuntă mică, la care să nu participe decât familia.

Tatăl ei păru brusc uşurat, iar Alanna înţelese că tot ceea ce-i spusese Rolt despre situaţia financiară a familiei era perfect adevărat.

— Dacă aşa vrei… se resemnă mama ei.

— În vremurile astea, ar trebui să fim mulţumiţi că se căsătoresc, pufni Ruth.

— V-aţi gândit la luna de miere? întrebă mama ei, fără să ia în seamă comentariul prietenei sale.

— Nu putem pleca decât un weekend, pentru că nu pot să lipsesc de la uzină. Va trebui s-o amânăm până la iarnă.

Oricum nu conta, îşi spuse Alanna. Luna lor de miere

se va termina înainte să înceapă!

Discuţiile despre nuntă durară o oră, iar Alanna le lăsă pe mama ei şi pe Ruth să stabilească toate detaliile.

— Florile! exclamă Ruth, la un moment dat. Ce fel de buchet îţi doreşti, Alanna?

Văzu că ceştile de cafea se goliseră şi se ridică.

— Mă duc să mai fac cafea.

— Pentru mine, nu, mulţumesc, spuse Rolt. E momentul să plec.

— Nu atât de curând! protestă mama ei.

— Ba da, insistă el şi se ridică în picioare.

Îşi luă rămas-bun de la toţi şi se îndreptă spre uşă. Alanna rămase pe canapea până când simţi privirea insistentă a părinţilor ei şi-şi dădu seama că se aşteptau să-l conducă până la maşină. Zâmbi şi se ridică repede.

— Te conduc, spuse ea.

Rolt se opri în cadrul uşii şi o aşteptă.

— Nu e nevoie, îi spuse el, cuprinzându-i faţa în palme. Am avut o zi foarte agitată, având în vedere toate câte s-au întâmplat. Ar fi mai bine să te culci devreme. Ne vedem mâine!

Alanna îşi puse mâinile pe mâinile lui. Ştia că vrea s-o sărute şi nu putea să-l împiedice, având în vedere că părinţii ei şi Ruth îi priveau. Privirea lui îi spuse că exact asta intenţionase.

Gura lui puse stăpânire pe a ei, dar Alanna îşi încleştă buzele şi nu-i răspunse. Era hotărâtă să-i arate că, în ciuda faptului că-i cedase odată, putea să-i reziste.

Când se opri, ea îl privi triumfătoare. Cum e să săruţi un cub de gheaţă? întrebau ochii ei.

— Ştiu că poţi mai mult, îi şopti el la ureche. Dar o să aştept o altă ocazie ca să-ţi demonstrez.

— O să aştepţi mult şi bine, răspunse ea la fel de

încet, cu zâmbetul pe buze.

El o mângâie uşor pe obraz şi pe buze, după care îi dădu drumul.

— Noapte bună, draga mea. Somn uşor!

Ce urare! îşi spuse ea. Nu va fi niciodată „draga lui”, după cum nu va dormi bine în noaptea ce urma.

— Noapte bună, Rolt.

Aceasta era prima dintr-un şir de nopţi cărora Alanna trebuia să le facă faţă. Părinţii ei se aşteptau să-i vadă împreună, iar ea nu avea de ales.

Rolt, însă, îşi schimbă comportamentul. În afară de câteva atingeri şi câteva sărutări de faţă cu părinţii ei, nu mai încercă să facă dragoste cu ea. Într-un fel, Alanna era mirată de această schimbare; îşi spuse însă că voia s-o facă să aibă încredere în el, după care să profite de ea. Din punctul ei de vedere, îi dovedise că nu putea să aibă încredere în el.

Alanna nu avea timp să se gândească la el, pentru că era ocupată cu pregătirile de nuntă. Trebuia să-şi cumpere rochia de mireasă şi trusoul. Insistase să fie mic, pentru că ştia că tatăl ei nu-şi permite şi pentru că nu-i păsa.

* * *

Dimineaţa nunţii se dovedi una ploioasă. În timp ce o ajută să se îmbrace, mama ei îi povesti despre o veche superstiţie conform căreia căsătoria era sortită dezastrului dacă ploua în ziua nunţii. În cazul acesta, era normal să plouă! îşi spuse ea.

Pe drumul către biserică, soarele îşi făcu loc printre nori, spre disperarea Alarmei. Ştia, totuşi, că mariajul ei cu Rolt nu va fi fericit, indiferent dacă soarele strălucea sau nu pe cer.

Când părăsi biserica la braţului soţului său, cerul era limpede, fără nicio urmă de nor. Mai petrecu câteva ore la casa părinţilor ei, acceptând urările tuturor cu un zâmbet

silit pe buze, până când Rolt sugeră că era momentul să se retragă. îşi îmbrăţişă părinţii, după care se îndreptară spre maşina lui. Autoturismul negru era acum împodobit cu funde şi inscripţii în cinstea tinerilor căsătoriţi. Deşi erau făcute în glumă, Alanna nu le găsea amuzante, pentru că-i aminteau de faptul că se măritase cu Rolt pentru a se răzbuna pe el, şi nu din dragoste.

— Acum poţi să te relaxezi, Alanna, îi spuse el după ce intrară în maşină. S-a terminat.

— Da.

Cel puţin, nu mai era nevoită să păstreze aparenţele.

— Cât durează drumul până acasă la tine?

— Cam douăzeci şi cinci de minute.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, căreia niciunul dintre ei nu încercă să-i pună capăt. Amândoi presupuseseră, fără să discute despre acest subiect, că îşi vor petrece noaptea nunţii în casa lui Rolt. Dacă el ar fi sugerat să meargă la un hotel, Alanna ar fi refuzat categoric – camera de hotel este dominată, de obicei, de un pat imens.

Nu mai fusese niciodată în casa lui Rolt. Cu o zi înainte de nuntă, tatăl ei îi dusese acolo majoritatea lucrurilor, dar mai avea câteva valize şi în portbagajul maşinii. Tot ce ştia despre locuinţa lui era că se află în apropiere de un lac.

Când ajunseră, Alanna se văzu nevoită să admită că era foarte frumoasă; construită din lemn, casa se încadra perfect în decor.

— Valizele mele! îi aminti ea, când văzu că Rolt se îndreaptă spre intrare.

— O să le aduc mai târziu.

Descuie uşa şi aşteptă ca Alanna să ajungă lângă el, pe verandă. Când vru să intre, el o prinse uşor de braţ, împiedicând-o.

— Se obişnuieşte ca bărbatul să-şi treacă mireasa în braţe peste prag.

Primul ei impuls fu să protesteze, dar se lăsă prinsă de braţele lui puternice. Inima începu să-i bată mai repede, dar îşi păstră cumpătul şi nu lăsă să se vadă acest lucru. Rolt deschise uşa cu piciorul şi o purtă în casă.

— Obiceiul a fost respectat, spuse ea cu răceală. Acum poţi să mă laşi jos.

Feţele lor erau foarte apropiate, iar Alanna ignoră privirea lui foarte insistentă. După câteva clipe, o lăsă jos, dar continuă să o ţină aproape de el, cu un braţ de fier.

— Bun venit acasă, doamnă Matthews.

Gura lui se aplecă peste a ei, cu pasiune şi posesivă în acelaşi timp. Alanna încercă să se gândească la Kurt, bărbatul cu care ar fi trebuit să se mărite şi reuşi să-i reziste.

— N-ai de gând să faci lucrurile uşoare, nu? întrebă el, cu voce de gheaţă.

— N-am avut niciodată intenţia asta!

Îi dădu drumul brusc, iar Alanna se îndepărtă, conştientă de tremurul uşor al picioarelor. Era bucuroasă că rezistase sărutului său şi era hotărâtă să facă acest lucru şi în continuare.

Ignorându-l pe Rolt, îşi roti privirea prin cameră, admirând ferestrele mari, şemineul, pereţii îmbrăcaţi în lemn. Covorul bej era extrem de gros şi se asorta cu nuanţa cafenie a canapelei din faţa şemineului. Un hol larg conducea către camera de zi, unde ferestrele erau înalte cât pereţii.

Rolt tuşi semnificativ în spatele ei, aşteptând un comentariu despre casă.

— E foarte frumoasă, spuse ea pe un ton indiferent.

— Dă-mi voie să-ţi arăt.

Fără să aştepte răspunsul ei, Rolt intră în holul

spaţios. Prefăcându-se dezinteresată, Alanna îl urmă.

— Aici e biroul, îi arătă o uşă pe care ea n-o observase. Uneori, seara, lucrez aici.

Alanna aruncă o privire şi avu senzaţia unei peşteri primitoare cu pereţii acoperiţi de rafturi cu cărţi, fotolii de piele şi acelaşi covor bej.

— Sufrageria, continuă el. Pe fereastră se vede pontonul. Iar bucătăria este acolo.

Alanna se uită în direcţia indicată şi văzu un dulap de lemn natur şi cele mai moderne aparate casnice. Îl urmă pe Rolt în holul de la intrare şi apoi pe scările în forma literei L care duceau la etaj. Trei uşi mari se ofereau privirii – două către faţada casei, iar una către lac.

— Dormitoarele, spuse Rolt.

— Evident! ridică ea din umeri.

— Cele două sunt dormitoarele de oaspeţi, iar acesta e dormitorul matrimonial.

Deschise uşa dormitorului principal, aşa cum se aşteptase Alanna. Primul lucru pe care-l văzu fu un pat imens, acoperit cu catifea maro. Patul era flancat de două ferestre, înalte cât peretele, care ofereau o privelişte foarte clară spre lac.

— Foarte frumos, comentă ea, pe un ton rece.

— În stânga este garderoba, iar în dreapta baia. Poţi să arunci o privire până aduc eu valizele.

Alanna rămase pe loc, fără să facă niciun comentariu cu privire la dormitor sau la bagaje. De îndată ce nu mai auzi paşii lui pe scări, ieşi din cameră şi se îndreptă spre celelalte dormitoare. Amândouă erau mobilate cu gust, dar păreau mici în comparaţie cu dormitorul matrimonial. Când auzi că Rolt intră înapoi în casă, se întoarse repede în dormitorul principal. El lăsă cele două valize lângă pat şi o privi lung, ca şi când ar fi încercat să-şi dea seama de dispoziţia ei. Semnificativ, ea se întoarse către fereastră,

ca să-i nu-i ofere nicio ocazie de a-i citi gândurile.

— Dacă vrei să mă scuzi, aş vrea să mă schimb, spuse el, cu o ironie nedisimulată.

— În ceva mai confortabil?

— Exact. Nu obişnuiesc să stau în casă în costum şi cravată.

Alanna rămase nemişcată câteva minute, până când îl auzi întorcându-se din garderobă.

— Nu-ţi face griji! râse Rolt când văzu că nu se uită la el. Nu păţeşti nimic dacă te întorci!

Cu un gest plin de aroganţă, Alanna privi peste umăr şi-l văzu îmbrăcat cu o pereche de blugi şi un tricou. Nu-şi putu stăpâni un oftat de uşurare, iar el începu să râdă.

— Până despachetezi, mă duc să scot decoraţiile de nuntă de pe maşină, îi spuse el, cu un zâmbet în colţul gurii.

Pentru a doua oară, Alanna aşteptă să nu mai audă sunetul paşilor lui, luă valizele şi le duse pe partea cealaltă a holului, într-unul din cele două dormitoare libere. Golise deja o valiză când auzi uşa de la intrare deschizându-se. Inima ei începu să bată mai tare, pe măsură ce Rolt se apropia de etaj.

Uşa dormitorului pe care-l alesese era deschisă şi ştia că Rolt va observa acest lucru. Continuă să aşeze bluzele pe umeraş şi se pregătea pentru momentul în care urma să-i audă vocea.

— Ce faci aici?

De parcă nu putea să-şi dea seama! comentă ea în gând.

— Despachetez, spuse cu voce tare.

— Dormitorul matrimonial este în partea cealaltă, îi atrase el atenţia foarte calm, de parcă aş fi ştiut că ea nu înţelesese acest lucru.

— Îl prefer pe acesta.

Cu paşi siguri, se îndreptă spre şifonier şi atârnă umeraşul.

— Serios?!

Alanna se uită la el şi văzu că era atât de încruntat încât se aştepta ca în clipa următoare să-i ia hainele din şifonier şi să i le ducă în celălalt dormitor.

— Ai vreo obiecţie? întrebă ea, hotărâtă să nu cedeze.

Continuă să scoată hainele din valiză, conştientă de tensiunea din ce în ce mai mare.

— Numai una? întrebă la rându-i, pe un ton mult mai relaxat. Dar o să le discutăm în detaliu, mai târziu.

Se răsuci pe călcâie şi părăsi camera, lăsând o atmosferă încordată şi ameninţătoare în urma lui. Alanna se aşeză pe pat, tremurând uşor. Ştia că nu a câştigat războiul, ci doar o mică bătălie, dar spera din toată inima ca norocul să fie de partea ei şi în continuare.

Jumătate de oră mai târziu, toate hainele erau în şifonier, iar Alanna îşi schimbase rochia albă, simplă, pe care o purtase la ceremonia civilă, cu un costum de

un roşu aprins. Pantalonii largi se mişcau în jurul gleznelor ca o fustă, iar decoltelul bluzei îi scotea în evidenţă gâtul subţire.

Ştia că nu putea să stea în cameră tot restul zilei, aşa că lăsă peria de păr pe măsuţa din faţa oglinzii şi păşi în hol. Nu se auzea niciun zgomot şi nu ştia unde era Rolt. La capătul scărilor, privi pe fereastră şi-l văzu pe ponton. Ţinea un picior pe balustradă şi-şi sprijinea cotul pe genunchi cu faţa către apă.

Se gândi câteva clipe dacă ar trebui să se ducă lângă el sau să păstreze mai departe distanţa, când Rolt se întoarse. Se uita direct la ea şi o vedea la fel de clar pe cât îl vedea ea.

— Priveliştea este mai frumoasă de aici, spuse Rolt.

Uimită de claritatea vocii lui, Alanna avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama că uşa care separa sufrageria de ponton era deschisă.

Rolt se sprijini de balustradă şi o aşteptă. Privirea lui insistentă o făcu să-şi dorească să intre înapoi în casă, dar îşi adună tot curajul şi continuă, oprindu-se la jumătate de metru în stânga lui.

Pentru că o invitase să vadă lacul, Alanna privi către apă şi admiră priveliştea cu adevărat minunată.

— Te-ai instalat? se auzi vocea lui amuzată.

— Foarte confortabil, mulţumesc. Lacul e grozav!

— Şi mie îmi place, răspunse el, simplu.

— Nu e un inconvenient să locuieşti la ţară, mai ales iarna, când drumurile pot fi blocate din pricina zăpezii?

Simţea nevoia să vorbească fără încetare, pentru că i se părea că tăcerea era mai greu de suportat.

— Uneori, recunoscu Rolt. Dar după zgomotul infernal de la uzină, îmi place liniştea de aici. Nu te deranjează niciun vecin… Mă refer la oameni! Aici sunt numai coioţi şi veveriţe.

Niciun vecin la care să apelez, se gândi ea. Confirmarea faptului că era singură cu Rolt o înfioră.

— Alanna!

Tresări când îşi auzi numele.

— Vreau să te întreb ceva.

— Ce anume?

Îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi se gândi la eventuale întrebări, fără să-şi dea seama la ce se referea el.

— O să găteşti tu în seara asta sau preferi s-o fac eu?

În primul moment, Alanna vru să răspundă că nu-i era foame, dar stomacul ei îi transmise un alt mesaj.

— Gătesc eu.

Era bucuroasă că putea face ceva ca să stea departe

de el.

Capitolul *1*

Seara trecu greu, fără ca vreunul să facă efortul de a purta o conversaţie prietenească sau măcar politicoasă. Discuţia de care se temea Alanna, referitoare la faptul că alesese un alt dormitor, nu avu loc.

— Noapte bună, Rolt, spuse ea la un moment dat, lăsând deoparte revista din care citise în ultima jumătate de oră.

— Te retragi atât de devreme? întrebă el pe un ton zeflemitor.

Ea se opri la prima treaptă a scărilor, cu mâna pe balustradă.

— A fost o zi foarte lungă.

El nu comentă şi nu-i ură „noapte bună”.

După ce intră în camera ei, Alanna încuie uşa. Nemulţumită de siguranţa pe care i-o oferea

Încuietoarea, trase o servantă în faţa uşii, bucuroasă că avea rotile şi mutarea nu necesita un efort prea mare.

Se uită în jurul ei prin cameră şi văzu uşa de la baie. Când intră, îşi dădu seama că în acea baie se putea pătrunde din ambele dormitoare de oaspeţi, aşa că încuie uşa şi puse un scaun în faţa ei.

Gata, îşi spuse ea cu satisfacţie. Intrările sunt blocate! Să văd ce obiecţii mai are Rolt acum!

Îşi puse cămaşa de noapte şi halatul, o combinaţie de mătase şi dantelă pe care mama ei insistase s-o cumpere. Ea ar fi preferat o cămaşă simplă din bumbac, dar nu putea să-i explice mamei ei de ce urma să poarte aşa ceva în noaptea nunţii.

În ciuda măsurilor ei de precauţie, nu îndrăzni să se aşeze în pat. Ştia că, dacă Rolt ar fi intrat în cameră, nu i-ar fi putut opune rezistenţă în acea poziţie. Începu să se

plimbe prin dormitor cu paşi mari, cu gândul la lucrurile dure pe care voia să i le spună – bestie dezgustătoare, crudă şi demnă de dispreţ. Era pregătită să se lupte cu el din toate puterile, cu toate armele, ca o pisică sălbatică.

Aşteptă minute în şir, uitându-se în permanenţă la ceas. Zece şi jumătate, unsprezece, unsprezece şi jumătate şi el nu dăduse niciun semn. De la fereastra ei se vedea lumina aprinsă din sufragerie. Patul părea

din ce în ce mai îmbietor, dar făcea eforturi să reziste. Ce făcea jos? Ce aştepta? Voia ca ea să obosească şi să-şi coboare garda?

Se uită din nou pe fereastră, în întuneric, şi-şi dădu seama la un moment dat că lumina de la sufragerie era stinsă. Probabil că Rolt urca acum scările!

Se răsuci brusc şi-şi strânse halatul în jurul trupului. În faţa ochilor avea imaginea lui intrând brusc în cameră, râzând de cuvintele ei, dezbrăcând-o şi ducând-o în pat.

Alungă acea imagine, spunându-şi că aşa ceva nu se va întâmpla. Rolt nu va profita de ea fără să simtă mai întâi furia şi duritatea pumnilor ei. Stinse rapid lumina, sperând că astfel îl va face să creadă că dormea deja. Ascultă cu atenţie şi-l auzi la capătul scărilor, deschizând şi apoi închizând uşa dormitorului matrimonial. Auzi câteva sunete şi-şi dădu seama că se pregătea de culcare, apoi nu se mai auzi nimic.

După câteva minute în care privi nemişcată uşa, Alanna îşi dădu seama că în dormitorul principal era linişte perfectă şi că Rolt se dusese la culcare. La culcare! Cum îndrăznea?! Aceasta era noaptea nunţii, iar el trebuia să fie la uşa ei! Cum îndrăznise să se culce? Alanna se aruncă pe pat, lovind furioasă cu pumnii în pernă.

După o oră, se convinse că aşa stăteau lucrurile şi se strecură sub pătură. Adormi greu, dar, în cele din urmă

căzu într-un somn greu, fără vise.

Se trezi într-un soare puternic, mirată să se afle într-o cameră străină. Îşi aminti unde era şi ascultă, încordată. Unde era Rolt?

Se apropie de fereastră şi-l văzu îndreptându-se spre lac, cu un băţ, un mosor şi o cutie în braţe. Fără să se întrebe unde pleca, Alanna decise să profite de faptul că rămăsese singură acasă.

Îndepărtă scaunul de la uşa băii şi intră, atrasă de ideea unei băi lungi şi fierbinţi. Puse spumant în cadă şi dădu drumul la apă, apoi îşi pregăti pe pat hainele cu care voia să se îmbrace.

Mai târziu, cufundată în apă până la gât, Alanna se simţea neaşteptat de bine. Îşi lăsă capul pe spate şi se bucură de senzaţiile oferite de apa fierbinte.

Uşa de la cel de-al doilea dormitor se deschise, iar ea îşi dădu seama că făcuse o greşeală şi uitase s-o încuie. Uitase cu totul de Rolt, care acum o privea din cadrul uşii!

— Ieşi afară! strigă ea indignată.

Ce bine că era acoperită de spumă…

— De ce? întrebă el, amuzat.

— Pentru că fac baie, de aia!

— Am observat.

— Am nevoie de puţină intimitate, spuse ea, strângând cu putere buzele.

Nu voia să-şi piardă cumpătul, mai ales când era într-o poziţie atât de vulnerabilă.

— Te deranjează dacă stau să te privesc?

— Ştii bine că da! şuieră ea.

— Mare păcat! ridică el din umeri.

Îşi încrucişă braţele la piept, provocând-o să-l gonească.

— Ai de gând să mai stai mult aici? Mi-e foame şi vreau să iau micul dejun.

— Atunci, n-ai decât să ţi-l prepari singur!

În clipa aceea, simţea că-l urăşte pentru că o pune într-o asemenea poziţie.

— Nu ţi-aş putea răpi acest privilegiu.

Pentru Alanna, aceasta era picătura care umpluse paharul.

— Privilegiu?! Ai făcut în aşa fel încât bărbatul pe care-l iubesc crede că sunt o uşuratică, una care aleargă după bani! M-ai şantajat şi m-ai forţat să mă mărit cu tine, folosindu-te de situaţia părinţilor mei! Iar acum îndrăzneşti să sugerezi că e un privilegiu să-ţi fac de mâncare? Eşti cel mai josnic şi mai demn de dispreţ bărbat din lume! Nici măcar nu eşti o fiinţă umană! Eşti un… un nimic!

Privirea lui deveni de gheaţă.

— Ai repetat discursul ăsta de ceva vreme, nu-i aşa? Mai ai ceva de adăugat?

— Milioane!

— Nu te opri acum! Hai, dă-i înainte! Am destul timp.

N-ar fi putut spune dacă apa din cadă se răcise brusc sau temperatura ei crescuse dintr-odată, dar simţea că nu mai poate rămâne în apă. Ar fi vrut să fie în cameră, îmbrăcată în halat şi nu acoperită de acele bule de săpun care dispăreau încet.

— Ai de gând să pleci de aici?

— Hai, micuţa mea sirenă! o tachină el din nou. Încă nu mi-ai spus că sunt dezgustător sau ticălos! Sau respingător! Mă consideri respingător, nu-i aşa?

Privirea lui îi aminti că existase un moment când răspunsese fără reţineri atingerilor lui. Simţi prosopul pe marginea căzii şi, fără să ţină cont că era ud, îl aruncă în direcţia lui. Cu zâmbetul pe buze, acesta se feri şi doar câţiva stropi ajunseră pe chipul lui bronzat.

— Ieşi afară! strigă ea.

— Fără să ţinem cont că ai ratat ţinta, să ştii că ar fi

trebuit să arunci cu ceva mai dur, nu cu un prosop.

Până atunci sprijinit de cadrul uşii, Rolt se apropie de ea cu un aer ameninţător.

Grăbită, Alanna luă câteva bucăţi de săpun din savonieră şi începu să arunce în el. Îl lovi de două ori, dar nu apucă să arunce a treia oară pentru că el îi prinse încheietura cu degete de fier.

— Dă-i drumul! îi ceru el pe un ton poruncitor.

Alanna scăpă bucata de săpun din mână şi încercă să se elibereze, dar el îi prinse şi cealaltă mână şi o trase afară din cadă. Podeaua se acoperi de apă, făcând imposibilă încercarea ei de a-l lovi şi de a se depărta de el.

Rolt îi răsuci braţele la spate şi o lipi de trupul lui puternic. Din cauza durerii violente, Alanna se văzu nevoită să stea nemişcată, dar îşi dădu capul pe spate şi-i aruncă o privire de gheaţă.

— Dă-mi drumul! şuieră ea printre dinţi.

— Cu plăcere!

O eliberă brusc, fără să-i ofere ajutor ca să-şi recapete echilibrul pe podeaua udă. Luă un prosop mare de pe raft şi o înfăşură în el.

— Poftim!

Atingerea lui era brutală şi părea că nu-l interesează faptul că îi provoacă durere atunci când legă prosopul peste pieptul ei.

— Virtutea ta este intactă!

Cu hainele ude din pricina faptului că o lipise de el, Rolt îi aruncă o privire lungă, insolentă, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere.

Umilită şi în acelaşi timp înfuriată peste măsură de comportamentul lui, Alanna simţi că nu putea să-i permită să aibă ultimul cuvânt.

— Şi să nu te mai apropii de mine!

Bătu cu putere în podea, ca un copil răsfăţat.

Rolt se opri brusc şi o privi cu atenţie. După câteva secunde, furia luă locul uimirii. Se apropie de ea, iar Alanna făcu, grăbită, câţiva paşi înapoi, către dormitor. Baia devenise brusc prea mică, iar Rolt o urmă.

— Am să decid singur dacă mă apropii sau nu de tine! spuse el pe un ton grav, accentuând fiecare cuvânt. Nu mă interesează ordinele tale!

— Nu fi atât de sigur! bravă ea.

— Serios? întrebă el, pe un ton batjocoritor. Chiar te-ai simţit protejată aseară, după ce te-ai baricadat în cameră?

Foarte atentă la mişcările lui, Alanna îşi dădu seama că ajunsese în dormitor abia când simţi covorul moale sub tălpi. Oare cum aflase ce făcuse ea în timpul nopţii?

— Sufrageria este dedesubt, răspunse el întrebării nerostite. Te-am auzit când mutai mobila şi mi-am închipuit că nu te-ai apucat să redecorezi.

— Aşadar, ştii!

— Sigur că ştiu! pufni el. Dar sper că nu-ţi imaginezi că asta m-ar fi oprit dacă aş fi dorit cu adevărat să intru în camera ta!

— Ţi-aş fi scos ochii!

— Mă îndoiesc! râse el gros.

Fără să-şi dea seama ce face, Alanna îşi dădu capul pe spate, sfidătoare.

— Numai să îndrăzneşti!

— Accept invitaţia!

Într-o clipă, Rolt fu în faţa ei, îi desfăcu prosopul cu o delicateţe care o surprinse şi o prinse cu putere de braţe. Alanna se opuse, lovindu-l cu pumnii şi cu picioarele, încercând să-l împiedice s-o tragă la pieptul lui. Reuşi să-şi elibereze un braţ şi, enervată la culme de zâmbetul lui ironic, îl lovi cu putere peste faţă. Când văzu un firicel de

sânge prelingându-se din buza de sus, se îngrozi, dându-şi seama ce făcuse.

Furios, Rolt o ridică în braţe şi o aruncă pe pat. Din fericire, salteaua groasă atenuă şocul şi rămase nemişcată, privindu-l în timp ce se apropia de ea. Ar fi vrut să se rostogolească şi să fugă de el, dar nu avu timpul necesar. Rolt o prinse şi o ţintui de pat, strivind-o cu greutatea lui. Încercă să-l împingă, dar el îi puse mâinile deasupra capului. Ştia că era prizoniera lui şi-l privi prelung, cu disperare, aşteptând următoarea lui mişcare. Rolt se aplecă peste ea şi o sărută cu putere, sălbatic, silind-o să-şi depărteze buzele şi să simtă gustul sângelui.

Căldura trupului lui puternic îi aprindea simţurile. Mirosul masculin şi atingerea fermă îi distrugeau orice intenţie de a-i rezista sau de a i se opune, lăsând-o vulnerabilă şi plină de dorinţă.

Totuşi, ştia că nu trebuie să-i cedeze lui Rolt, având în vedere cum se purtase cu ea şi Kurt. Se folosise de tatăl ei ca s-o atragă într-o căsnicie pe care o ura!

În clipa când Alanna îşi dădu seama că nu se mai poate împotrivi pasiunii, simţi că Rolt se depărtează de ea.

Cu o expresie de dezgust zugrăvită pe chip, el se ridică de pe pat.

— Aşa o să fie de acum înainte? întrebă el, încruntat. O bătălie continuă? O să vedem cine cedează primul!

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşa baricadată care dădea spre hol. Alanna făcu ochii mari, uimită de faptul că îşi dorea să simtă în continuare atingerea lui fermă şi tandră în acelaşi timp.

— Rolt?

El se opri şi întoarse capul.

— Ce este, Alanna? întrebă el cu o voce de gheaţă.

Ea înţelese ce fusese pe cale să facă – pentru a doua oară, aproape că uitase de respectul de sine şi de mândrie

în favoarea atracţiei fizice. Îl ura pe Rolt!

— Să putrezeşti în iad! şuieră ea, furioasă.

Un zâmbet slab îi apăru pe buze.

— Numai alături de tine, scumpa mea soţie!

Împinse servanta la locul ei, apoi descuie şi deschise uşa. Înainte să iasă, mai aruncă o privire în direcţia ei.

— Nu e nevoie să te baricadezi în fiecare seară. Nu vreau să devii un pachet de muşchi!

După ce uşa se închise în urma lui, Alanna se răsuci în pat. Acum ştia adevărul şi acest lucru o îngrozea – ar fi cedat dacă Rolt ar mai fi insistat câteva secunde. Nu trebuia să se îndrăgostească de el, îşi spuse ea în gând.

Să se îndrăgostească de el! Ideea o făcu să zâmbească. Era ridicol! Cum putea să se gândească la aşa ceva? Doar pentru că trupul ei reacţiona ciudat ori de câte ori el era aproape, nu însemna că se îndrăgosteşte de el! Dar îndoiala îşi făcea loc în sufletul ei…

Alanna se strădui să-şi amintească metodele lipsite de scrupule pe care Rolt le folosise ca s-o silească să se mărite cu el. Cum putea să iubească un bărbat care ignora atât de clar sentimentele fratelui său? Nu putea să facă aşa ceva!

Mirosul de şuncă prăjită o întâmpină atunci când coborî scările. Decise să nu se mai gândească la întrebările care o chinuiau, dar nu se putu opri să-l cerceteze cu atenţie pe Rolt, ca şi când s-ar fi temut că putea să-i ghicească gândurile.

Acesta stătea în faţa aragazului, cu spatele la ea. Spatele lat şi braţele musculoase o făcură să respire mai agitat; era gata să iasă din cameră, dar Rolt privi peste umăr şi o zări.

— Cum vrei ouăle?

Tonul lui era perfect normal, ca şi cum scena de mai

devreme nici nu avusese loc.

— Bine făcute, răspunse ea, încercând să pară la fel de stăpână pe sine.

Rolt sparse două ouă în tigaia încinsă şi aruncă la coş cojile.

— Micul dejun e aproape gata. E suc de portocale în frigider. Paharele sunt deja pe masă.

Alanna duse sucul pe măsuţa deja aranjată pentru două persoane. Se aşteptase la un război rece, la priviri ironice şi gesturi pe măsură, dar nu la aşa ceva…

Chiar dacă era puţin rezervat, Rolt era o companie plăcută. Cu atât mai periculos!

* * *

Weekendul care ţinea loc de lună de miere trecu în aceeaşi atmosferă amicală. Înotară, se plimbară cu barca, leneviră la soare şi se plimbară în pădure. De câte ori o invita, Rolt îi dădea de înţeles că poate să accepte sau nu, fără altă explicaţie. Nu vorbeau sau

râdeau prea mult, ci păreau doi străini care făceau diferite lucruri împreună pentru că nu aveau pe altcineva alături.

Cu toate acestea, Alanna ajunsese să identifice zilele după numărul de ocazii în care Rolt o atinsese. Când se plimbaseră cu barca, o ridicase de pe ponton şi o ajutase să urce în barcă; la fel făcuse şi la întoarcere. Când înotaseră, o ajutase să urce scara. Când se plimbaseră prin pădure o luase de câteva ori de mână ca s-o ajute să treacă peste locurile mai dificile. Cel mai greu îi era să uite momentele când îi dăduse cu loţiune de bronzat pe spate şi pe umeri. Nu durase mult, dar Alanna fusese impresionată de atingerea lui.

Fusese conştientă că, în orice clipă, cel mai mic gest al ei ar fi putut transforma atingerea în mângâiere şi făcuse eforturi ca acest lucru să nu se întâmple.

Luni dimineaţă, Alanna fu trezită de o bătaie în uşă.

— Da? răspunse ea, somnoroasă.

Uşa se deschise şi intră Rolt. Purta un costum impecabil, iar Alanna admiră eleganţa cu care îl purta.

— Mă duc la birou, îi spuse el pe un ton neutru. O să mă întorc pe la unsprezece şi jumătate, pentru masa de prânz. Mă aştept ca, în primele săptămâni, să luăm prânzul împreună cât mai des.

— Desigur, aprobă ea.

— Atunci, ne vedem mai târziu.

După câteva minute, Alanna auzi maşina depărtându-se.

În acea săptămână, luară împreună masa de prânz de trei ori. În celelalte două zile, Alanna merse în vizită la părinţii ei şi vorbi cât mai mult despre Rolt, aşa cum presupunea că ar fi făcut orice tânără îndrăgostită, proaspăt căsătorită. Sfârşitul de săptămână se desfăşură ca primul, cu excepţia faptului că seara de sâmbătă fuseseră invitaţi la cină de un partener de afaceri, prieten cu Rolt. Rolul de soţie fericită şi îndrăgostită nu se dovedi dificil, mai ales pentru că Rolt îi făcuse jocul.

Alanna se vedea nevoită să recunoască faptul că îi era din ce în ce mai greu să-şi amintească motivele pentru care-l ura. De vreme ce comportamentul lui se schimbase, devenea aproape imposibil să rămână imună când locuia sub acelaşi acoperiş cu un bărbat atât de viril şi de atrăgător. Nu era normal ca o femeie şi un bărbat să fie, în acelaşi timp, împreună şi separaţi! Această relaţie fals platonică nu putea dura! De câteva ori îi surprinsese privirea şi ştia că încă o dorea. Acest lucru nu se schimbase!

La început, Alanna îşi dorise să-i facă viaţa un calvar lui Rolt. Acum, se concentra din răsputeri ca să nu

cadă în propria ei capcană. Şansele ei de a reuşi erau mai mici cu fiecare zi care trecea, lucru care o făcea să se simtă frustrată şi neajutorată.

Alanna încercă să-şi alunge din minte toate aceste gânduri şi să se bucure de priveliştea care i se desfăşura de pe ponton. Îşi turnă loţiune de bronzat în palmă şi începu să-şi maseze umerii.

— Dă-mi voie!

Tresări puternic când auzi vocea lui Rolt. Se întoarse către el şi văzu în cadrul uşii de la camera de zi. Îşi scosese haina şi şi-o aruncase leneş, pe un umăr.

Alanna se uită rapid către ceasul aşezat pe măsuţa de lângă şezlongul ei.

— Ai venit mai devreme cu o oră, murmură ea. N-ai spus că vii la unu?

— Am terminat mai devreme decât am crezut, răspunse, apropiindu-se de ea.

Lăsă haina să cadă pe un scaun şi se opri când ajunse lângă ea.

Alanna puse jos flaconul, surprinsă de sosirea lui bruscă.

— Nici măcar nu m-am apucat de masă. Eu…

Vru să se ridice, dar Rolt îi puse mâna pe umăr.

— Nu contează. Nu prea mi-e foame… de mâncare.

Pauza fusese abia simţită, dar inima ei începu să bată mai repede. Se supuse fără niciun cuvânt şi

acceptă masajul lui Rolt. Palmele lui urmăriră cu atenţie fiecare centimetru al spatelui ei, mângâind, dezmierdând, urcând pe ceafă, coborând nepermis de mult pe talie.

Trupul ei începea să răspundă şi se temea de momentul în care acest lucru devenea evident.

— Cred că e suficient, spuse ea, cu o voce tremurătoare.

Dar Rolt nu se opri.

— Masajul ajută. Crema e mai eficientă dacă e absorbită de piele, explică el, pe un ton la fel de seducător ca atingerea.

— Nu!

Alanna se ridică, încercând să scape de atingerea lui, dar nu reuşi. Rolt o răsuci către el şi o mângâie uşor pe gât, ridicându-i bărbia. Ochii lui îi dezvăluiau aceeaşi dorinţă care o măcina şi pe ea.

— Tot mai spui „nu”?

— Da, şopti ea. Tot mai spun.

Inima îi bătea nebuneşte, iar buzele tremurau uşor, parcă invitându-l. Şi-ar fi dorit ca Rolt să nu ia în seamă cuvintele, dar el se ridică fără niciun cuvânt, cu o mască impenetrabilă pe chip.

— Cred că ar fi mai bine să pregăteşti masa, ca să plec înapoi la serviciu.

Capitolul 8

— Cred că e o problemă la demaror, spuse mecanicul.

Alanna îl privi nelămurită. Când venea vorba de maşini, era complet pe dinafară. Ştia numai să spună că maşina nu mergea, ceea se întâmpla şi acum.

— Poţi s-o repari? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Da, pot s-o repar, răspunse bărbatul. Dar nu în seara asta. Am nevoie de o anume piesă pentru modelul acesta, dar promit că va fi gata mâine dimineaţă, la prima oră.

Alanna oftă şi-i dădu cheile mecanicului.

— Remorcheaz-o până la atelier şi repar-o. Am să vin mâine dimineaţă s-o iau.

— Pe la nouă şi jumătate, zece, bine? O să fie gata.

Bărbatul se îndepărtă, iar Alanna se întoarse către tatăl ei.

— Tati, pot să iau maşina ta ca să mă duc acasă? O să ţi-o aduc mâine dimineaţă, când o iau pe a mea de la atelier.

Dorian Powell clătină din cap, cu regret.

— Îmi pare rău, draga mea, dar am o întâlnire în seara asta. Dar te duc eu, dacă vrei.

— Nu, nu se poate să faci atâta drum!

Se simţea îngrozitor pentru că îl refuza, dar ştia ce însemna să-l lase pe tatăl ei s-o ducă acasă. Peste câteva minute, acesta ar fi sugerat să vină şi mama ei, ca să nu se plictisească la întoarcere. Odată ajunşi, ar fi fost obligată să-i invite în casă, ca să vadă locuinţa soţului ei. Deja făcuseră mai multe aluzii, dar Alanna nu ştia cum să explice faptul că dormeau în camere separate fără să distrugă imaginea de cuplu fericit.

— Mai bine mă duci la uzină şi o să mă duc acasă cu Rolt. Cred că va termina lucrul în curând.

Dezamăgirea tatălui ei era evidentă, dar nu putea să conteste soluţia practică găsită de Alanna.

— Mă duc să-i spun mamei tale că plecăm şi mă întorc imediat.

— Mai sărut-o o dată din partea mea.

Îşi mai luase rămas bun de la mama sa, dar plecarea se amânase din pricina maşinii care refuzase să pornească.

Mai târziu, pe drumul către uzină, tatăl ei comentă:

— Rolt a transformat afacerea într-una de succes. Poţi să fii mândră de el, Alanna!

— Chiar sunt, zâmbi ea scurt.

— Înainte de nuntă, mi-a dat de înţeles că venitul meu va creşte. Aşa s-a şi întâmplat, ba chiar creşterea a fost substanţială. E un om de afaceri foarte talentat.

— Da, e foarte inteligent.

Alanna se bucură să vadă că Rolt îşi ţinuse promisiunea faţă de tatăl ei. În plus, acesta părea acum

mai odihnit şi mai relaxat, semn că problemele financiare se rezolvaseră.

Paznicul de la intrare le zâmbi, semn că-i recunoscuse:

— Bună ziua, doamnă Matthews, domnule Powell!

Tatăl ei o lăsă în faţa birourilor şi refuză să intre, spunându-i că nu voia să întârzie la întâlnire.

Alanna nu mai fusese la uzină din seara în care Rolt o şantajase să accepte cererea lui în căsătorie. Mulţi angajaţi o recunoşteau, iar ea încercă să-şi dea seama din privirile lor dacă aceştia îşi aminteau de momentele în care venise la uzină pentru Kurt. După care urmase nunta neaşteptată cu Rolt… Se simţea vulnerabilă şi foarte stânjenită.

Când intră în biroul lui, îl găsi pe Rolt stând de vorbă cu un bărbat necunoscut, îmbrăcat într-un

costum închis la culoare. Căldura neaşteptată din privirea lui o făcu pe Alanna se se apropie grăbită de el, ignorând-o complet pe secretară.

— N-o să crezi ce mi s-a întâmplat! zâmbi ea.

Vru să se oprească în faţa lui, dar braţul lui îi înconjură talia şi o trase mai aproape, ca s-o poată săruta. Buzele ei răspunseră automat, dar îşi dădu seama de acest lucru abia atunci când observă privirea mirată a lui Rolt.

Întorcându-se către bărbatul care îi privea zâmbind, Rolt făcu prezentările:

— Soţia mea, Alanna. Tom Brooks, un partener de afaceri din Duluth.

Bărbatul îi zâmbi lui Rolt.

— Auzisem eu că ai renunţat la burlăcie!

Apoi îşi îndreptă privirea către Alanna.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Matthews.

— Vă mulţumesc, răspunse ea.

Îşi simţea obrajii în flăcări, mai degrabă din pricina

faptului că răspunsese sărutului lui decât pentru că cineva îi văzuse. Îi strânse mâna lui Tom Brooks şi simţi braţul lui Rolt încordându-se în jurul taliei ei.

— Ce te-a adus aici? întrebă el. Ziceai că s-a întâmplat ceva…

Privirile lor se întâlniră pentru o clipă.

— Sau ai uitat? o tachina el.

— Nu, încercă ea să râdă. Mi s-a stricat maşina. Nu ştiu exact, e ceva legat de demaror… O să fie gata mâine dimineaţă şi am venit să te rog să mă iei şi pe mine acasă. Se poate?

— Da, cred că se poate.

O privi mirat, ridicând o sprânceană.

— Dar cum ai ajuns aici?

— M-a adus tata. Am trecut pe la ei, să văd ce mai fac şi maşina n-a mai pornit atunci când am vrut să plec acasă, explică Alanna.

— Mai am ceva de discutat cu Tom.

Privi, peste umărul Alarmei, în direcţia secretarei.

— Nu mai am nimic altceva, nu-i aşa, doamnă Blake?

— Nu, domnule.

— De îndată ce termin cu Tom, putem pleca.

— Vă promit să nu-l reţin prea mult, doamnă Matthews, zâmbi acesta.

Alanna privi în jurul ei, căutând o soluţie pentru minutele de aşteptare. Nu voia să se întâlnească sau să discute cu angajaţii, aşa că preferă să nu stea în calea lor.

— O să te aştept în maşină, dacă n-ai nimic împotrivă, îi spuse ea lui Rolt.

— E foarte bine.

Îi dădu drumul şi căută în buzunar cheile de la maşină.

— Poftim!

Alanna luă cheile, apoi îi zâmbi lui Tom.

— Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Brooks.

Îi aruncă o scurtă privire lui Rolt, apoi ieşi din birou. Pe hol, întâlni un chip cunoscut. Era Kurt, dar zâmbetul lui cald şi sclipirea din ochi dispăruseră. Părea un străin şi nu mai avea nimic în comun cu bărbatul pe care-l iubise cândva.

Alanna se opri brusc, dându-şi seama că se referise la dragostea pentru Kurt ca la un lucru din trecut, deja încheiat. Nu-l mai văzuse pe Kurt din seara în care acesta intrase în birou şi-i găsise împreună. Acum, i se părea important să-i explice ce se întâmplase; poate că astfel sentimentele pentru Kurt vor învia şi se va putea opune atracţiei pe care o simţea faţă de Rolt.

— Bună, Kurt, îl salută ea când ajunseră unul lângă altul.

El dădu scurt din cap, fără să-i adreseze niciun cuvânt. Vru să treacă mai departe, dar ea îl prinse de braţ.

— Te rog, nu pleca!

El se opri, dându-i de înţeles că nu-i făcea nicio plăcere.

— Nu ştiu ce am putea să ne spunem, îi răspunse Kurt, pe un ton de gheaţă.

— Măcar dacă ai vrea să mă asculţi, se rugă ea. Nu mi-ai dat ocazia să-ţi explic ce s-a întâmplat, din punctul meu de vedere.

— Nu pricep ce e de explicat! Totul e foarte clar!

— Lucrurile nu sunt aşa cum par.

— Nu? întrebă el, pe un ton batjocoritor. Te-ai măritat cu fratele meu!

— Dar ştii de ce?

Alanna îl privi insistent, rugându-l din priviri să aibă încredere în ea.

— Ştii adevăratul motiv?

— Alanna, la ce bun? oftă el, deja iritat. La ce ar folosi?

— Sper că te-ar ajuta să-ţi schimbi părerea despre mine, răspunse ea cu sinceritate. Mă doare să ştiu că mă consideri o femeie uşoară.

Kurt întoarse capul şi privi în gol câteva secunde.

— Aşadar, vrei să vorbeşti, să-mi explici! Dă-i drumul, te ascult!

— Nu aici.

Alanna privi în jurul ei, conştientă de faptul că în orice clipă putea apărea cineva pe hol.

— E prea multă lume. Ca să nu mai spun că Rolt trebuie să apară…

— Să înţeleg că vrei să ne vedem în altă parte? punctă el, cu un zâmbet slab.

— Să vorbim, da, clarifică ea. Ne vedem mâine la prânz. Să zicem la douăsprezece şi jumătate.

Nu voia să fie văzută cu Kurt şi nici nu voia ca Rolt să afle de întâlnirea lor, aşa că sugeră un restaurant mai retras.

— Nu vrei să afle Rolt, nu-i aşa?

— Da, recunoscu ea.

Kurt clătină din cap, ca şi când nu era sigur că ia o decizie corectă.

— Ne vedem mâine.

Fără să mai spună niciun cuvânt, se răsuci pe călcâie şi se depărtă.

* * *

Alanna ajunse prima în parcarea restaurantului. Cu toate că nu se căsătorise din dragoste, se simţea vinovată că se întâlnea cu un alt bărbat, ca şi când şi-ar fi trădat soţul.

Ieşi din maşină şi se apropie de locul de unde putea să admire întreaga zonă, inclusiv mina, acum părăsită.

Kurt opri maşina, apoi veni lângă ea.

— E frumos, nu? întrebă Alanna. Ai vizitat mina?

— Da.

— Nici eu n-am mai fost de mult. Dar îmi amintesc că am fost foarte impresionată atunci când am văzut-o prima oară.

Alanna se gândi la cei care veniseră în Minnesota din toată lumea.

— Nu e vorba numai de zăcăminte, ci de oameni, de viaţa lor. Au venit aici oameni din România, Iugoslavia, Germania, Norvegia, Suedia, Anglia, Irlanda şi multe alte ţări. E un amestec de culturi, religii şi limbi.

Vorbea repede, ca şi când îi era teamă ca el să nu schimbe subiectul.

— Am văzut odată un film care vorbeşte despre imgiranţi şi despre prima lor impresie atunci când vin în America. Majoritatea nu ştiau bine engleza şi nu erau obişnuiţi cu clima de aici. Le era dor de casă şi…

Kurt întrerupse torentul ei verbal.

— E foarte interesant, Alanna, dar nu de asta am venit aici.

— Ştiu, oftă ea.

Se întoarse către el, dar îşi coborî privirea în pământ.

— Nu ştiu cu ce să încep.

— Cu începutul, sugeră el, sec. Dacă n-ai făcut-o din dragoste şi nici pentru bani, de ce te-ai căsătorit cu Rolt?

— Pentru că îl uram.

Din nou, folosise timpul trecut. Alanna îşi dădu seama de acest lucru, dar continuă înainte ca el să intervină.

— Ştiu că Rolt ţi-a dat de înţeles că m-am întâlnit cu el în perioada când ieşeam cu tine, dar nu e adevărat. Singura dată când l-am văzut fără tine a fost într-o

duminică după-amiază, când a venit la noi acasă.

Privirea lui neîncrezătoare o irită.

— Eram cu tine în fiecare seară. Când să-l văd pe Rolt? Doar nu crezi că plecam de acasă la miezul nopţii, după ce mă conduceai tu!

— Bine, cedă el.

Părea că accepte posibilitatea ca Alanna să aibă dreptate.

— Dacă nu te vedeai cu el, de ce te-ai dus la biroul lui în acea noapte?

— Pentru că a spus că ştie ceva în legătură cu părinţii mei.

— Cu părinţii tăi? întrebă el, surprins.

Alanna trase aer în piept şi începu să-i povestească despre problemele financiare ale tatălui ei, concluzionând:

— Rolt a spus că o să-l ajute pe tata, fără ca acesta să ştie, dacă mă căsătoresc cu el.

Un nor se scutură deasupra lor, iar Kurt o luă de braţ.

— O să ne udăm dacă stăm aici. Hai să mergem în maşina mea.

Îi deschise portiera şi o ajută să intre.

— Cum explici scena pe care am văzut-o când am intrat în birou? întrebă Kurt după ce intră în maşină. Era foarte clar că nu încercai să-i rezişti.

— Aşa este.

Alanna îşi privea degetele încrucişate în poală.

— Nu am nicio scuză pentru asta, în afara faptului că fratele tău se pricepe foarte bine să incite o femeie. A vrut să-mi demonstreze că n-o să refuz şi n-o să-mi displacă apropierea lui.

— Şi a avut dreptate, murmură Kurt, fără s-o privească.

— Nu ştiu ce să spun…

— Hai, Alanna!

Fixă asupra ei o privire pătrunzătoare.

— Ai avut destul timp ca să-ţi faci o părere.

Ea ezită câteva clipe.

— Dacă a existat o nuntă, nu înseamnă că există şi o căsătorie.

— Ce vrei să spui? întrebă el, circumspect.

— Dormim în camere separate, şopti ea, înfruntându-i privirea.

— A acceptat Rolt aşa ceva?!

Kurt o privea neîncrezător.

— Aşteaptă să fac eu primul pas.

— Şi, până acum, nu l-ai făcut.

Se simţea un semn întrebare de întrebare în glasul lui.

— Cum aş fi putut?

Ar fi vrut să spună „când tu eşti bărbatul pe care-l iubesc”, dar nu reuşi să rostească aceste cuvinte. Îl cercetă cu atenţie pe Kurt, încercând să găsească tot ceea ce o atrăsese cândva. Acum, însă, o tulbura numai faptul că bărbatul din faţa ei semăna cu Rolt. Îşi feri privirea, cu ochii în lacrimi.

Kurt îi puse mâna pe umăr şi o întoarse cu blândeţe către el, apoi o sărută. Efectul, însă, nu era cel scontat şi Alanna rămase cu ochii închişi, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Regreta că se întâlnise cu el şi ştia că nu e cinstit din partea ei să-l rănească în continuare.

— Lipseşte ceva, nu-i aşa? întrebă el, cu tristeţe în glas. Nu mai e ca odinioară…

Alanna clătină din cap, dându-i dreptate.

— Să fiu sincer, Alanna, am simţit că ceva nu e în regulă în ultimele ocazii când am fost împreună. Aveam senzaţia că te îndepărtezi de mine puţin câte puţin. Poate de aceea am vrut să cred că aveai deja o relaţie cu Rolt…

Era mai puţin dureros să accept că ai preferat să fii cu el decât că te-am pierdut pentru că nu mă mai iubeai. Poate nu are sens ce spun, ştiu, dar… Asta am simţit.

— Îmi pare rău, Kurt, şopti ea. Am vrut să te iubesc. Chiar am vrut!

Dacă l-ar fi iubit pe Kurt, i-ar fi fost mult mai uşor să nu se îndrăgostească de Rolt. Întâlnirea cu el, însă, îi clarifică sentimentele – deja era îndrăgostită de Rolt.

— Amândoi aveam câte ceva de lămurit. Acum ştim exact în ce situaţie suntem.

Kurt oftă prelung, ca şi când n-ar fi fost sigur că această situaţie îi convenea.

— Nu eşti supărat pe mine, Kurt? întrebă ea, abia auzit.

— Nu, încercă el să zâmbească. Îmi pare rău că te-am pierdut, dar nu mai sunt supărat. În cele din urmă, o să-mi treacă şi durerea.

Nu mai aveau ce să-şi spună şi amândoi ştiau acest lucru. Alanna deschise uşa şi-l privi lung înainte să coboare.

— Ai grijă de tine.

— Şi tu.

Din privirea lui, Alanna înţelese că încă o iubea.

Pe drumul către casă, încercă să găsească o soluţie pentru situaţia în care se afla. Ar fi crezut că lucrurile aveau să fie mai simple, odată ce recunoştea că-l iubeşte pe Rolt. În realitate, totul era mai complicat.

Se plimbă prin casă, ascultând tunetele care se auzeau din ce în ce mai aproape. Fulgerele luminau cerul, iar ploaia se porni cu violenţă.

Pregăti cina şi aşeză masa, dar Rolt nu mai sosea. La început, nu se îngrijoră, gândindu-se că întârziase din

cauza furtunii. Drumurile erau alunecoase, iar

vizibilitatea redusă, aşa că era firesc să conducă prudent.

Se alarmă abia atunci când văzu că Rolt întârzie mai mult de două ore. Încercă să-i telefoneze pe linia lui privată, dar nu răspunse nimeni. Sună la poartă, dar paznicul îi spuse că domnul Matthews plecase de mai bine de două ore. Începu să se gândească la posibilitatea unui accident şi îi veni în minte imaginea lui Rolt rănit pe un pat de spital. În cele din urmă, decise să sune la poliţie, dar telefonul nu mai funcţiona. Un tunet puternic clătină geamurile şi o făcu pe Alanna să tremure.

Uşa de la intrare se deschise brusc, iar ea se răsuci pe călcâie. Primul gând fu că se deschisese din pricina furtunii, dar văzu în cadrul uşii silueta unui bărbat. Părea extrem de înalt şi impunător, iar din hainele lui şiroia apa. Când uriaşul se mişcă, Alanna nu-şi putu reţine un strigăt de bucurie.

— Rolt! Unde ai fost? întrebă ea, alergând către el.

Era atât de bucuroasă că nu i se întâmplase nimic, încât nu se gândi nicio clipă să-şi ascundă sentimentele. Se ghemui la pieptul lui, unde putea auzi bătăile puternice, regulate ale inimii.

— De ce ai întârziat atât?

— A căzut un copac pe şosea şi a trebuit să vin pe jos, răspunse el, în timp ce închidea uşa.

Brusc, Alanna îşi dădu seama că era lipită de el. Făcu un pas înapoi, punându-şi mâinile pe pieptul lui lat, fără să se desprindă cu totul din îmbrăţişare. Hainele ei începuseră să se ude; tunetele se auzeau în continuare ameninţătoare, iar ea se înfioră.

— Ţi-e frică de furtună? întrebă el.

— De obicei, nu, răspunse ea, încercând să-şi mascheze nervozitatea. Dar eram îngrijorată pentru tine. Am sunat la uzină şi paznicul mi-a spus că ai plecat de mai bine de două ore.

— Da, aşa e. Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji.

Palmele lui se odihneau pe coapsele ei.

— Asta e… Mă tem că cina e un dezastru! Dar poate că e mai bine… Cel mai bun lucru ar fi să mănânci o supă caldă. Şi să-ţi schimbi hainele cu altele, uscate!

Încercă să se depărteze de el, dar Rolt o reţinu.

— Chiar ai fost îngrijorată, Alanna?

Ochii lui se fixară asupra ei, cercetători.

— Sigur că da! Nu sunt un monstru fără sentimente, Rolt!

— Dar crezi că eu sunt, răspunse el, pe un ton acuzator.

Alanna îşi feri privirea.

— Nu-i adevărat.

Pulsul i se acceleră.

— Adică… nu întotdeauna, ci numai uneori, se bâlbâi ea. Sunt momente când eşti nemilos. Trebuie să recunoşti!

— Se pare că numai aşa merge!

Chipul lui păstra în continuare o mască de bronz.

— Nu e momentul să discutăm acum despre asta, protestă ea, împingându-l deoparte. Dacă mă laşi să plec, o să-ţi pregătesc supa. Până atunci, du-te sus şi schimbă-te, ca să nu răceşti. Ţi-ar prinde bine o baie caldă. O să-ţi aduc supa în cameră, ca s-o mănânci în pat.

— Nu.

Răspunsul lui răspicat o surprinse.

— Nu mă mai duc singur în pat, Alanna. S-a terminat!

Uimirea ei spori atunci când se simţi luată în braţe. Hainele lui erau ude şi reci, dar Alanna nu observă. Focul care ardea în interiorul ei era mult prea puternic.

Fără niciun efort, Rolt urcă scările şi intră în dormitorul matrimonial.

* * *

Soneria telefonului o trezi pe Alanna. Deschise ochii

încet, apărându-se de lumina puternică a

soarelui care umpluse camera. Aşternutul era rece, dar spatele ei era încălzit, în mod ciudat. Întinse mâna, încercând să găsească o explicaţie, şi găsi un braţ puternic. Se încordă pentru o fracţiune de secundă, apoi se relaxă.

Respiraţia lui Rolt se auzea lângă ea, profundă. Alanna se lipi mai tare de el, zâmbind fericită.

Îşi aminti toate senzaţiile de noaptea trecută. Nu ştiuse că durerea se poate împleti atât de bine cu extazul şi nici că unirea a doua trupuri poate provoca atâta plăcere.

Roşi violent când îşi aminti cu câtă dorinţă se căutaseră şi se iubiseră noaptea trecută. Abia acum înţelegea ce voise mama ei să-i spună cu „al nouălea cer”!

Soneria insistentă îi întrerupse visarea. Vru să se ridice, dar mâna lui Rolt se încleştă în jurul taliei ei. Se uită rapid la el şi văzu că încă dormea. Vrând să nu-l deranjeze, întinse mâna peste el şi răspunse la telefon înainte să mai sune încă o dată. În ultima clipă, îşi dădu seama că liniile deranjate de furtună fuseseră reparate.

— Casa Matthews, şopti ea.

— Alanna, sunt Kurt. Te-am trezit?

— Nu chiar.

Gândul că se afla în pat cu Rolt în timp ce vorbea cu Kurt o făcu să roşească.

— Încerc să sun de mai bine de o oră, dar cred că furtuna a defectat liniile telefonice.

— Da, ştiu.

— Am sunat să aflu dacă ştii când a plecat Rolt de acasă. Ar fi trebuit să ne întâlnim la ora nouă şi încă n-a ajuns.

Privirea ei se opri asupra ceasului de pe noptieră.

Era zece fără un sfert. Înghiţi în sec, neavând puterea să-i spună că Rolt încă dormea, alături de ea.

— Nu, nu ştiu. Poate că a dormit mai mult.

Se consolă cu gândul că nu minţea în totalitate.

— Furtuna a doborât câţiva copaci. Poate că aşteaptă ca drumul să fie eliberat, sugeră Kurt.

— Da, e posibil. Dacă vorbesc cu el înainte să-l vezi tu, am să-i spun să te sune.

— Mulţumesc, eu…

Alanna nu auzi restul propoziţiei. Mâna lui Rolt se mişcă şi-i luă telefonul, fără ca ea să se poată împotrivi.

— Kurt, sunt Rolt.

Era pe jumătate aplecat asupra ei, cu buzele aproape lipite de colţul ochilor ei. Alanna abia mai respira şi era sigură că, la celălalt capăt al firului, Kurt era la fel de surprins.

— Kurt, mai eşti acolo? întrebă Rolt, cu ironie în glas.

Îşi coborî buzele asupra gurii ei, dezmierdând-o uşor. Ea se feri, stânjenită de ideea că Rolt putea să facă dragoste cu ea în timp ce vorbea la telefon cu fratele lui. Nu putea să-i permită asta, dar greutatea lui Rolt o împiedica să se mişte. Îşi mişcă uşor capul, permiţându-i să-şi îndrepte atenţia asupra gâtului ei delicat.

Auzea vocea lui Kurt, dar era mult prea tulburată de senzaţiile pe care le simţea ca să fie atentă la cuvintele lui.

— Îmi pare rău că n-am ajuns la întâlnire. Amândoi am adormit foarte târziu aseară şi Alanna s-a gândit că e mai bine să mă lase să dorm mai mult în dimineaţa asta. Nu-i aşa, draga mea?

Rolt râse uşor, aproape de pielea ei, înfiorând-o.

— Rolt, nu! şopti ea.

— Hai să ne vedem la unu şi jumătate. E bine pentru tine?

Gura lui continuă să exploreze, coborând între sânii

ei.

— Şi spune-i doamnei Blake că voi fi reţinut fără voia mea până la prânz.

Se ridică şi se aplecă asupra ei ca să pună receptorul în furcă. Se opri asupra ei, fixându-şi privirea asupra obrajilor ei îmbujoraţi.

— Unde rămăseserăm?

Mult mai târziu, Alanna stătea la pieptul lui, respirând în acelaşi ritm cu el. Un zâmbet plin de satisfacţie îi înflori pe buze. Ar fi vrut să rămână în acea poziţie ore în şir, dar un sunet care se auzi din stomac îi aminti că nu mai mâncase nimic de aproape douăsprezece ore. Probabil că Rolt era în aceeaşi situaţie… Deşi n-ar fi vrut, se ridică din pat şi îşi puse halatul lui, găsit pe spătarul unui scaun.

— Unde te duci? se auzi vocea lui leneşă.

— Să pregătesc micul dejun.

Se întoarse către el şi-l văzu pe jumătate ridicat, sprijinit într-un cot. Pieptul lat era dezvelit, iar pielea bronzată sclipea în lumina soarelui.

— Vino aici!

Alanna se apropie la câţiva centimetri de pat. Rolt întinse mâna şi o mângâie pe picior, insistând în spatele genunchiului.

— Nu ai mâncat nimic aseară, protestă ea slab. Cu siguranţă ţi-e foame.

— Apetitul meu n-are nicio legătură cu mâncarea.

Îi desfăcu halatul şi o privi câteva clipe admirativ.

— Cred că o să-ţi ard toate hainele şi o să te oblig să porţi numai asta! Evident, în cazul ăsta n-aş mai pleca de acasă…

Sunetul care se auzi din stomacul ei rupse legătura care se stabilise între ei.

— Ar fi mai bine să pregăteşti masa, zâmbi el brusc. Nu vreau să leşini aici!

Rolt coborî peste câteva minute, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat într-un costum elegant. Zâmbetul pe care i-l adresă îi făcu inima să bată mai repede.

Mâncară în linişte, ca un cuplu care nu are nevoie de cuvinte ca să se înţeleagă.

— E timpul să plec, spuse el la un moment dat.

Alanna se ridică odată cu el.

— Te duc până la locul unde ţi-ai lăsat maşina.

În faţa uşii de la intrare, Rolt se opri şi o privi cu atenţie.

— Ai să-ţi muţi lucrurile în camera mea?

Mâna lui se strecură pe sub halat, cuprinzându-i sânul.

— Sau vrei să mă mut eu în camera ta? întrebă el, încet.

— Îmi mut eu lucrurile.

Mâna lui continuă să-i dezmierde pielea, în timp ce gura lui flămândă i-o cuprinse pe a ei.

— Ar fi mai bine să plecăm acum, altfel o să stăm toată ziua în casă.

Alanna ieşi din casă zâmbind larg. Îi făcea plăcere să observe că prezenţa ei avea un asemenea efect asupra unui bărbat atât de calculat şi stăpân pe sine ca Rolt.

Capitolul 9

Tacâmurile de argint străluceau pe faţa de masă. Paharele de cristal luceau în culorile curcubeului, în ton cu farfuriile de porţelan. Alanna mută aranjamentul floral câţiva centimetri, întrebându-se dacă Rolt va sesiza că sunt aceleaşi flori pe care le avusese în buchetul de mireasă.

Făcu un pas înapoi şi studie masa. Lumânările aveau un aer solemn în sfeşnicele de argint, iar şampania se

răcea în frapieră.

În bucătărie, supa se încălzea pe aragaz, salata aştepta în frigider alături de desert, iar fripturile erau pregătite. Totul era gata pentru sosirea lui Rolt.

Inclusiv ea. Alanna plutise toată ziua pe norişori. Acum purta o rochie vaporoasă, ce-i dădea o alură feminină şi incitantă. Mai mult plutind, se duse către uşa bantantă care dădea către ponton şi se încruntă la soarele care apunea.

— Te rog să apoi mai devreme azi, îi ceru ea. Nu putem avea o cină romantică, la lumina lumânărilor, dacă tu străluceşti pe cer.

O maşină opri în faţa casei. Alanna se răsuci grăbită pe călcâie, aşteptând cu sufletul la gură momentul sosirii lui. Intră în cameră cu paşi mari, cu o atitudine glacială ce-i îngheţă Alarmei zâmbetul pe buze.

Privirea lui se plimbă asupra mesei şi se fixă asupra ei.

— Ce înseamnă asta? Sărbătoreşti victoria?

Alarmei nu-i venea să creadă. Nu putea fi acelaşi om care plecase azi-dimineaţă. Sau, mai exact, la prânz…

— Nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse ea, nesigură.

— Nu înţelegi? ricană Rolt.

Ea tresări. Crezuse că Rolt terminase cu umilinţele şi zeflemeaua!

— Kurt n-a venit la întâlnire.

— Nu înţeleg!

— Serios? replică el, indiferent faţă de expresia ei confuză. I-a lăsat secretarei mele un mesaj, cum că va fi reţinut fără voia sa. Exact asta a fost expresia – reţinut fără voia sa.

Alanna îşi aminti că Rolt folosise exact această expresie dimineaţă.

— Şi ce-i cu asta? ceru ea explicaţii.

— Ai încercat să mă duci de nas!

— Cred că nu ştii ce spui!

— Nu ştiu?

Rolt îi evită privirea, ca şi când n-ar fi suportat s-o vadă. Peste câteva secunde, o cercetă insinent.

— Ai reuşit să mă păcăleşti! Nu mi-a trecut prin cap nici măcar o secundă, atunci când am plecat dimineaţă, că te vei întâlni cu Kurt la prânz! Şi tu ştiai asta prea bine!

— Nu l-am întâlnit pe Kurt! protestă ea.

El o privi cu suspiciune.

— Unde ai fost în după-amiaza asta, Alanna? Am dat telefon şi n-a răspuns nimeni. Şi nici la părinţii tăi n-ai fost!

— Am fost în oraş, îi arătă ea sticla de şampanie. Ca să cumpăr şampanie pentru cină.

— Şi, pură coincidenţă, se întâmplă ca fratele meu să fi fost reţinut fără voia sa, exact în acelaşi timp, nu?

Maxilarul i se zbătu cu furie.

— Dar ăsta e adevărul. Am fost în oraş, am cumpărat şampania şi am venit direct acasă, fără să mă întâlnesc cu nimeni.

Ochii ei se umplură de lacrimi amare.

— Şi te aştepţi să te cred?

Ea îşi muşcă dureros buza.

— Nu mă aştept la nimic!

Vocea îi era înecată. Încercă să fugă din cameră, dar Rolt o prinse de mână şi o răsuci către el.

— Negi că nu e prima oară când te întâlneşti cu Kurt, de când ne-am căsătorit? se răsti el.

Ea păli şi făcu ochii mari, înspăimântată.

— Credeai că n-o să aflu de întâlnirea de ieri?

Ieri… Părea că trecuse mai mult timp de când îl întâlnise pe Kurt în parcare. Dacă aflase acest lucru, nu-i

de mirare că a bănuit-o şi astăzi. Dar după ce se întâmplase în timpul nopţii şi azi dimineaţă, cum îşi putea închipui aşa ceva?

— Cum… cum ai aflat?

— Bârfă de birou. Are prostul obicei de a circula rapid, mai ales când este un potenţial scandal. Cineva v-a auzit pe hol, când stabileaţi întâlnirea.

— M-am întâlnit cu el, da. Dar n-a fost un lucru murdar, aşa cum sugerezi tu.

— Vrei să spui că nu te-a ţinut în braţe şi nu te-a sărutat? o persiflă el. Nici măcar de dragul vremurilor trecute?

Indiferent ce-ar fi spus, Rolt n-ar fi crezut-o.

— Eu zic să încetăm discuţia. Ce rost are să mai discutăm, când tu deja ai stabilit că sunt vinovată?

— Faptele vorbesc de la sine!

— Faptele! Ce ştii tu despre fapte?

Emoţia o gâtuia.

— Tu n-ai vedea adevărul, oricât ar fi de evident.

— Un lucru e sigur.

Rolt îi eliberă braţul şi se îndepărtă puţin, furios peste măsură.

— Îţi interzic să-l mai vezi pe Kurt!

Dacă n-ar fi folosit un ton atât de autoritar, Alanna poate ar fi recunoscut că n-o interesa Kurt. Aşa, însă, văzu roşu înaintea ochilor.

— Crezi c-o să mă opreşti? Cum? Ţinându-mă prizonieră în casă? Tot voi găsi o cale să scap! Nimeni nu-mi spune ce să fac, nimeni nu-mi porunceşte! Mă văd cu cine vreau, când şi unde vreau! Iar tu nu mă vrei opri!

— Ai jurat cândva că o să-mi faci viaţa un calvar! Atunci mi s-a părut amuzant, dar te-am subestimat.

Vocea lui joasă era chiar mai ameninţătoare decât dacă ar fi urlat.

— Eşti mai înşelătoare şi mai alunecoasă decât aş fi crezut! Eşti soţia mea, Alanna. Încearcă să-l mai vezi pe Kurt şi vei descoperi consecinţele gestului tău!

— Ce poate fi mai rău decât ceea ce mi se întâmplă deja? Nu sunt singura care distruge viaţa celorlalţi! Tu ai început, distrugând relaţia mea cu Kurt şi şantajându-mă să mă mărit cu tine. În ceea ce priveşte faptul că sunt soţia ta… Acest lucru se poate schimba. Şi-l voi schimba, Rolt! Nimic nu mă poate obliga să rămân măritată cu tine.

— Nimic?! Cum rămâne cu părinţii tăi? În momentul în care vei intenta divorţul, eu nu-i voi mai susţine financiar.

— Tatăl meu va trebui să plătească pentru greşelile sale, aşa cum fac şi eu, răspunse Alanna fără ezitare. Iar mariajul cu tine a fost greşeala vieţii mele!

— Mă voi lupta cu tine, Alanna, o avertiză Rolt. Nu vei divorţa de mine şi nu te vei mărita cu fratele meu!

— Nu mă voi mărita cu el, clătină ea din cap. Nu vreau să mai am de-a face cu bărbaţii. Niciun bărbat nu merită să suferi pentru el.

Un zâmbet amar apăru pe faţa ei.

— Ştii care e ironia? Când Kurt m-a acuzat pe nedrept că am o aventură cu tine, te-am învinovăţit, crezând că manipulezi lucrurile în favoarea ta. Acum tu mă acuzi că mă văd cu Kurt. O acuzaţie la fel de falsă! De data asta, numai eu sunt vinovată, pentru că nu ştiam nimic despre bărbaţi. Dar tu m-ai învăţat, Rolt. M-ai învăţat foarte bine!

Încercă să treacă pe lângă el, dar Rolt îi aţinu calea. Ridică ochii către el şi descoperi cu surprindere o privire de animal hăituit.

— Unde crezi că pleci? o provocă el.

Pentru o fracţiune de secundă, Alarmei i se păru că vede în ochii lui aceeaşi durere pe care o trăise şi ea. Dar

îşi dădu seama că era vorba de orgoliul masculin, prea fragil ca să suporte respingerea.

— Ţi-am spus, plec! Plec din casa asta, din căsătoria asta! Plec de la tine!

— Ce-ai vrea să fac? Vrei să cad în genunchi şi să te implor să rămâi? Vrei să mă târăsc? Asta vrei?!

— Ar merita să-l văd pe uriaşul din Mesabi la picioarele mele, râse Alanna amar, printre lacrimi.

— Te-ar satisface să mă vezi în genunchi? întrebă el cu asprime.

— Deloc!

Nu dacă ar face-o din orgoliu.

— Orice aş face, tot nu te-ai răzgândi, nu-i aşa?

— Aş vrea să ştiu un singur lucru. Înainte de scena de seducţie de aseară, ştiai că m-am întâlnit cu Kurt?

— Da.

Chiar dacă se aştepta la acest răspuns, Alarmei nu-i vremea să creadă. O lacrimă fierbinte i se prelinse pe obraz.

— Ce fraieră am fost! Ai făcut dragoste cu mine doar pentru că ţi-era teamă că fratele tău va fi primul bărbat din viaţa mea. Nu mi-aş fi imaginat că dragostea poate fi atât de umilitoare!

— Dragostea!

Rolt o zgudui cu violenţă de umeri.

— Habar n-ai ce înseamnă dragostea!

O ridică pe vârfuri, la doar câţiva centimetri de chipul lui.

— Îşi dai seama cum m-am simţit eu săptămâni la rând când stăteam în casă, ştiind că tu te întâlneşti cu

Kurt? Mi te imaginam în braţele lui, sărutându-l… Poţi să înţelegi cum mă simţeam ori de câte ori vedeam respingerea din ochii tăi? Dragoste…

Rosti cuvântul cu amărăciune.

Alanna era înmărmurită, nevenindu-i să creadă.

— Am fost fascinat de fiica lui Dorian Powell de când era o adolescentă. Când te-am revăzut, femeie în toată firea, mi-am dat seama că te iubesc. Te iubesc şi acum! Da, te-am forţat să te căsătoreşti cu mine – am trişat, am manipulat, am şantajat. Aş fi făcut orice să devii soţia mea. Recunosc, n-am jucat corect, dar cine a zis că viaţa e corectă? Am crezut că, în timp, mă vei iubi. Noaptea trecută…

Clătină din cap şi-i dădu drumul, lăsând fraza în aer.

— Iar azi te întâlneşti cu Kurt!

Alanna îşi recăpătă glasul.

— Dar nu m-am întâlnit cu el.

— Alanna, nu mă minţi! oftă el din greu.

— Eu nu te mint. Dar tu? şopti ea.

Rolt se încruntă, nelămurit.

— Să mint? Despre ce?

— Tu chiar… mă iubeşti?

Făcu o pauză şi-şi drese glasul.

— Nu asta ţi-am spus tot timpul? Te iubesc, Alanna!

Declaraţia nu era însoţită de flori sau discursuri, dar era, în simplitatea ei, profundă şi emoţionantă.

— Şi eu te iubesc, Rolt. Am încercat să rezist acestui sentiment încă de când ne-am căsătorit. Mi-am impus să cred că e doar atracţie fizică, dar nu am reuşit. Singurul motiv pentru care m-am întâlnit ieri cu Kurt a fost să mă asigur că încă îl iubeam. Nici măcar nu mai sunt sigură că l-am iubit vreodată… Ştiu doar că acum nu-l iubesc. E drăguţ şi ţin la el, dar tu eşti cel pe care îl iubesc.

El o privi precaut.

— Şi astăzi…

— Astăzi am fost în oraş, am cumpărat şampanie şi am venit direct acasă. Nu l-am văzut pe Kurt, eram prea

nerăbdătoare să vin acasă şi să pregătesc cina. Ar fi fost prima noastră cină adevărată ca soţ şi soţie, o a doua noapte a nunţii, cu lumânări, şampanie şi flori… Pentru că te iubesc.

Rolt îşi afundă faţa în părul ei, tremurând de emoţie.

— Pentru mine e destul să crezi numai că mă iubeşti. Dă-mi ocazia să-mi răscumpăr greşelile. Dar, te rog, nu mă părăsi, Alanna. Nu mă părăsi!

— N-am să te părăsesc niciodată! şopti ea jurământul.

— „Niciodată” reprezintă prea mult timp.

— Niciodată! repetă ea promisiunea.

Sfâr [it